

Johannas konfirmation 2987.05.09

På altaret i Lexuskyrkan, på vänster sida, står Johanna Kivinen. Hennes smarta glasögon är något sneda, och även om de automatiskt korrigerar linsernas vinkel och mjukt lyser upp ansiktet, känner Johanna sig exponerad. Glasögonen avslöjar henne för sina släktingar som hon verkligen är – inte bakom filter, utan spännande, sårbar, med glasögon på. Framför henne står Matti Pekkanen, klasskamrat och stora idolen, vars hologramdagbok Johanna har följt under hösten. Om Matti inte hade gått med i den här konfirmationsskolan, kanske Johanna hade valt den virtuella konfirmationsskolan. Men nu står hon här, fysiskt, på altaret, med hjärtat bultande.

Altarets bakvägg är triangulär, byggd av bioaktivt glas, vilket reagerar på atmosfären vid tillfället. Smala fönster löper längs dess kanter och filtrerar ljuset utifrån så att det liknar de färgade glasfönstren i gamla kyrkor. I mitten av altaret lyser en rund skärm, som inte bara är en skärm utan en interaktiv minnes yta. Den visar bibliska scener, men också minnen sammanställda med konfirmanders delade ögonblick som har dokumenterats av deras handledsimplantat.

Längst bak i kyrkan sitter farmor Hissu tyst, men hennes nya multimediekamera filmar oavbrutet. Kameran är lätt, transparent och nästan omärkbar, men dess bild är kristallklar. Den livesänds till Kivinen Arena, familjens egen videosajt, där släktingar kan delta i Johannas konfirmationsceremoni. Kommentarer blinkar på kanten av Liverutan; *Vackert ögonblick, grattis Johanna...* Johanna ser dem inte, men hon ser dem efteråt då hon går till videosajten.

Framför Hissu och Oskari sitter Johannas föräldrar och lillasyster. Annas och Anttis AI armband piper kraftigt när de tittar mot mitten av altaret, trots att det inte finns något i det. I armbandet dom ser nummerkombination 3034 på rött, verkar vara årtal, tänker Antti.

Konfirmanderna står längst bak till vänster, bakom den grus klädda predikstolen.

Johannas gudfar Verneris artificiella intelligens börjar också pipa och siffran 3012 blinkar på lilla skärm i hans armband med rött färg. Han förstår inte alls vad i hela friden som avläsningen började blinka på skärmen.

På altaret i Lexuskyrkan, till vänster om det holografiska korset, står Johanna Kivinen. Hennes glasögon är lite sneda. Hon är nervös, eftersom familjemedlemmarna som är kopplade till det neurala nätverket nu ser henne *som en analog*, vilket är ovanligt år 2987. Framför henne står Matti Pekkanen, en klasskamrat som hon är stormkär i. Om Matti inte hade gått med i denna konfirmationsgrupp skulle Johanna förmodligen inte stå vid altaret nu – åtminstone inte fysiskt. Hon kan ha deltagit på distans, som många andra.

Altarets triangulära bakvägg är en tredimensionell LED-panel som ändrar form beroende på liturgin. Fiberoptiska fönster löper längs dess kanter, filtrerar solljus och skapar en kalejdoskopisk effekt. I mitten av altaret finns en sfärisk rund skärm som visar bibliska scener – nu rekonstruerade av artificiell intelligens – samt avatar bilder av konfirmationsstudenter.

Längst bak i kyrkan filmar farmor Hissu evenemanget med sin nya neuromultimediekamera, som inte bara spelar in bilden utan även känslorna. På Kivinen Arena kan åskådarna reagera med känslomässiga signaler i stället för emojis.

En gammal gråhårig Elisabeth Karjalainen-Piirakkala, även känd som Vattula mormor, tittar på sändningen från sin vattentornshemmet. Hon sitter i en motoriserad gungstol som justerar positionen efter hans humör. Hon vågade inte komma till platsen – hon fruktar att döden ska överraska henne på vägen och kroppen skulle gå förlorad i ett logistiskt misstag. Hon tittar på sändningen på sin smarta vägg-tv och ler: "Hissu är en måttlig filmare, men pumpar zoomen som en gammal pump."

Utanför kyrkan surrar elbilar och biogasfordon nästan ljudlöst. Kivinenens föredrar fortfarande biogas, även om dess miljöpåverkan har ifrågasatts i nya studier. Framför Lexus kyrkan finns en ladd station täckt med solpaneler, där bilar automatiskt laddar när de känner igen ägarens DNA.

Matias, Kakadu, Ariel och Gaga-Sisko sitter i kyrkan. Nino följde inte med – han tillbringar tid med sina assyriska raggavänner i Monrepos Park, där de röker vattenpipa och diskuterar forntida kulturer. Nino

hade velat följa med, men är blyg för Johannas skönhet.
Han är rädd att känslorna ska ta över och att mamma ska märka det.

Johanna, å andra sidan, önskade i hemlighet att Nino hade kommit – kanske kunde de bli ett par om de båda övervann sin blyghet. Det skulle vara en välsignelse för Matti.

Anna är rädd för Kakadus ihilistiska beteende. Hon är rädd att barnen ska säga något olämpligt och att Kakadu ska bli sårad. Även Kakadu kan impulsivt säga ett och annat galet men det menar inget ont. Anna är också livrädd för att hennes svärfar ska skämta om Kakadus breda akter. En gång när Matias och Kakadu var hos Unski och Tellervo, så glömde Matias sitt rakvatten och Kakadu meddelade att den inte behövde lämnas tillbaka, eftersom Unski fick bra karelsk aftershave. Tellervo blev sårad av denna förolämpning.

Bakom kyrkan finns en skogsdunge i sitt naturliga skick, bakom skogsdungen det byggs ett äldreboende. Det finns planer på en kajanaländsk sektion som skulle kallas för *Sinisiipi*, där äldre kan tala på sin dialekt. På skogens nordvästra sida finns en cykelvägskorsning och en underfart, där Anna och döttrar såg en trasig underhållningsrobot pipa sommaren 2984. Detta finns fortfarande i Johannas tankar och får henne att undra vad robotens öde var.

På kyrkans östra sida finns den gemensamma elektriska transformatorn för Lexus och Eurola, som också fungerar som datacenter. Det finns ett ordentligt staket runt transformatorn, så att inte bara klimatflyktingungdomarna går dit och saboterar," funderar Antti medan han ser sin dotters konfirmation. Transformatorstation syns lite grann från altarets smala sneda fönsterrutor som vetter mot öster. Varje gång hans blick träffar altarets mitt, så AI armband get ljudstöd med talen 3012 och 3024 på rött.

När det är dags för nattvard är Anna och Antti onödigt rädda för att flickan ska börja fjanta sig åt prästen om vad oblaten innehåller och om Madeira ska gå upp till hjärnan. Mirakulöst nog åt flickan brödet och tog en klunk nattvardsvin, tänker Anna.

Plötsligt Gaga-Sisko ropar ut Fatmans motto i kyrkan – en livlig fiktiva hjälte som försöker gå ner i vikt, men Dogman saboterar försöken med godis. Fatmans äventyr är populära bland serietidningsläsare, som läses projicerade på ögats näthinna. Gaga-Siskos Fatman utbrott hörs även på nätet så att Elisabeth i Vattula började skratta.

Efter konfirmationen gräver Oskari mellan tänderna med bilens nyckelkort – nattvardsbrödet fastnade på ett klumpigt sätt. Hissu beskriver situationen och kommenterar i kameran: "Typiskt för Kivinenmännen – man måste alltid gräva någonstans!" Kaarlo, å andra sidan, håller en tandpetare i mungipan, som gamla kaptener håller en pipa.

I början av juni reste Antti, Anna och barnen till Vattula för att besöka släktingar. Resan gjordes utan husvagn – Antti var trött på att dra den förbaskade vagn, vilket enligt honom förbrukar mer nerver än biogas.

På vägen till Vattula stannade Kivinen vid Sally Rasta i Lapinlahti, där Johanna åt en enorm burgare som bredde ut sig på hennes vita byxor. Detta fastnade så mycket i hennes elefantminne att hon började prata om det med sina föräldrar varje gång Sally Rasta nämndes.

Familjen övernattade i Volmars gästskjul, som nyligen har uppgraderats till solcellsdrift och utrustats med ett automatiskt bäddningssystem. friggebod identifierar gästen biometrisk och justerar madrassens fasthet efter ryggradens båge.

Kivinen reste till Vattula särskilt för Elisabeths skull. Vattula mormor vill inte längre lämna sin vattentornshemmet, eftersom hon är rädd att hon ska dö på vägen och att kroppen då skulle försvinna, som hon brukar säga.

Kivinenens besök lugnade mormodern, som just fått en ny virtuell tamkatt – en holografisk version av den gamla *Mirri*, som spinner när hon talar sin dialekt.

I juni – efter midsommar – planerar Kivinen att resa till Ukraina med Verners familj. På Krim planerar de att sätta tårna i havet och kontrollera om Svarta havet verkligen är svart eller bara nominellt.

Barnen har redan laddat ner Svarta havets simulator till sina glasögon, men Anna vill se och uppleva platsen på riktigt – "virtuellt är inte en ersättning för tår i vattnet," säger hon. Under resan är planen också att testa en ny översättningsapplikation som översätter Kainuu-dialekten direkt till ukrainska. Verners familj är entusiastisk över idén och planerar en vlogg-serie kallad *Kainuu people in the Crimea*, som kommer att publiceras på Kivinen Arena och möjligen även på EuroNets kulturkanal.

I år började Johanna och Jaana-Mari öva på att filma med familjens gemensamma multimediekamera för första gången. Tidigare hade föräldrarna tagit hand om inspelningen, men nu var det hög tid att lämna över ansvaret till nästa generation. Att lära sig fotografi var inte bara en teknisk övning – det var också en resa mot att omdefiniera sina egna gränser, roller och synlighet.

Familjen fick låna Hissu och Oskaris nya, lätta kamera utrustad med neuro-optik, som upptäcker känslor och justerar exponeringen därefter. Samma kamera som Hissu använde för att filma Johannas konformationen. Kameran har ett ljudproblem med ljudet, det vill säga ibland spelas ljudet in på ljudlös.

Dem hade också med familjens gamla multimediekamera, som nästan är ett museiföremål: den spelade bara in tvådimensionella bilder och visste inte ens hur man filtrerade bakgrundsbrus. Johanna behandlade den gamla kameran som en gammal vän — den stirrade inte för mycket, analyserade inte hennes hållning eller röst, och försökte inte göra en bättre version av henne. Som konfirmationspresent hon fick av farmor och farfar en mindre stillbildskamera av märket Minolta Digital.

Johanna är särskilt intresserad av att filma just för att hon inte själv behöver vara med på film. Hon hatar hur det såg ut på skärmen: axlarna hopdragna, rösten klängig och otydlig, som om algoritmen tappat rytmen. Hon hade märkt att när hon spelade in själv lät hennes tal uthärdligt – men så fort ljudet blev en del av videon blev det en kacklande som fick henne att tvivla på sin egen intelligens. Hon skrattar ofta för sig själv, men även det är en risk: skratt kan bryta ut på fel plats, vid fel tidpunkt, och folk kan inte veta att han bara skrattade åt sina egna urgamla spratt.

Framtidens identitet

Johanna vill vara en vanlig juste flicka, men hon vet att hon inte är det. Hon vill inte prata om det, varken med sig själv eller med andra. Hon hade märkt att hennes kropp blev övervakad – inte bara av människor, utan också av maskiner. Kameror, algoritmer, röstrensare, ansiktsgenkänningsprogram. Hon fruktar att hennes bröst, som växte snabbare än hennes tankar hann med, snart skulle bli föremål för analys. Hon hade haft mardrömmar där hennes skratt fick hennes bröst att skaka så mycket att de aktiverade säkerhetssystemet och stängde av hela överföringen.

I de gamla hemmavideorna var Johanna i mittpunkt, busade runt och poserade. Nu vill hon vara den som filmar. Hon vill göra semestervideor som inte bara är upprepning – inte mer samma strand, samma mat, samma skratt. Han vill bygga en berättelse där varje scen är som ett litet fönster in i något nytt. Men tittarna på Kivinen Arenas Liverutan förstår inte alltid. Endast farmödrar är lojala, kommentera med en hjärt-emoji och skriv: Det är *underbart att se dig göra det!*

 I en gammal film lekte Johanna med en grön konstgjord slem, som är en favorit bland barn och en mardröm för mödrar. Det lämnade fettfläckar på kläderna och fick betraktaren att må dåligt. I bakgrunden leker Jaana-Mari med underhållningsroboten Lasse, som visste hur man drar skämt och analyserar skrattens äkthet. Nu, år senare, har robotar utvecklats – de analyserar inte längre bara skratt, utan också dess orsaker, bakgrunder och möjliga trauman.

I Volmars vardagsrum

I morbror Volmars vardagsrum tävlar Johanna och Jaana-Mari om vem som kan filma mest. Kamerorna är direkt kopplade till internet, och varje bild sparades i Kivinen Arenas molntjänst. Jaana-Mari riktar linsen mot sin storasyster, som instinktivt täcker hennes bröst. "Åh Johanna, vilka bomber håller de på där borta?" frågar lillasystemen. Storasystemen skrattade: "ja, de är bara sprängfyllda av fläsk!" och skrattade så mycket att stereostolen vibrerade. Jaana-Mari samlar: "Åh, åtminstone de bröst som behöver få stora ytor..."

Det finns en enorm TV-skärm på vardagsrumsväggen som täcker hela väggen. Den var kopplad till Live-skärmen på Kivinen arena, där Kivinen:s videor nu spelas upp oavbrutet. Ibland hälsar artificiell

intelligens Kivins flickor.

Volmar är snål, men hans fru hade insisterat så länge på att han till slut skulle köpa jätte-tv-skärmen. Om Volmar bodde ensam skulle han titta på en gammal smart-TV och äta knäckebröd. Just nu arbetar han och levererar bröd till kooperativa butiker i Vattula.

Nu är Alli i köket och pratar med Anna. Anna berättar om den kommande resan till Ukraina. Alli berättar om hur Mike flyttade hemifrån. Han bor nu med Mary Lättänä på Slalomroad, strax norr om Virtalehto. Mary kallar sig själva för neger från Kajanaland, trots att hon är ljushyad – ett uttryck som förvirrar många, men Mary använder det för att beskriva sin egen erfarenhet av att vara en outsider och sin starka identitet, även om varje gång hon nämner ordet neger så börjar Al:n pipa. Alli är inte riktigt säker på vad hon ska tycka om det, men hon accepterar Mary för den hon är.

Mike och Mary har giftastankar, och deras lilla villa är fyllt med växter, återvunna möbler och holografisk konst. I den västra änden av samma gata ligger Kivins gamla hus – Oskari och Hissus hus står fortfarande kvar, trots att buskar och träd har vuxit vilt, liksom Annas och Anttis parhus, i andra änden av vilket Verner och Asta bodde.

Backhoppet, som brukade vara området stolthet, är nu förfallet Unga människor är inte längre intresserade av backhoppning – de spelar tennis. Finländarna har varit framgångsrika inom sporten, och Otso Linna och Masa Vilautus har blivit internationella stjärnor. *Paradise School*, som ligger nedanför backhoppningsbacken, byggs ut. Det nya fristående bostadsområdet, Paratiisi med samma namn, kommer att locka fler familjer med barn till området. Skolans utbyggnad inkluderar en AI-assisterad lärmiljö där elever också kan studera virtuellt – även från Svarta havets stränder, om de så önskar.

Volmar och Alli bor på Mill Road tio, mitt i Virtalehto. Deras hem är fridfullt men fullt av liv – Alli tillverkar kaffedryck, och Volmar, som just kommit hem från jobbet, läser en digital tidning som projiceras direkt på hans glasögon. Lite senare kryper Antti ut ur gästskjulet och gnuggar sig i ögonen: "Vilken trevlig tupplur!" säger han, och filmar sedan med sin multimediamera på framsidan av Volmars-huset. Volmar släppte ut en hund vid namn Teddy, som tillhör Lapplandspetsrasen, från utomhusburen. När hon var liten kallade Johanna Teddy för Lapplands spetsörade hund, vilket roade alla.

Kivins var bara i Vattula några dagar – precis tillräckligt för att Elisabeth skulle lugna ner sig och den holografiska katten Mirri spinna tillräckligt. När han klappar en katt smeker han faktiskt luften, eftersom katten bara är ett hologram som svävar i luften.

På vägen hem stannade Kivins vid Rose Rasta, en solig terrass där cappuccino serveras från automatiska koppmaskiner som känner igen dryckesprofilen. Anna valde den vaniljfärgade versionen, medan Antti valde den traditionella mörkrostade versionen, även om han redan var lite sömning – tuppluren i gästskjulet hade inte räckt.

Verner och Asta är överlyckliga – Verners mångåriga projekt, en futuristisk husbil, är äntligen färdigt. Bilen drivs av hybridkraft: solpaneler, biogas och, vid behov, reservkraft som laddas från elnätet. Inne finns automatisk klimatanläggning som känner av passagerarnas temperaturinställningar och ett kök där maten tillagas med röstkommandon. Asta kallar det en husvagn, men Verner föredrar att prata om en modulär upplevelseenhet.

Antti köpte genast en gammal husvagn av sin bror när husbilen stod klar. Verner hade gjort märkliga el skyddskåpor till den genom att återanvända gamla Farsan-kakburkar. Han påstår skämtsamt att de installerades av en professionell, men logotyperna på burkarna avslöjar sanningen. Anna skrattar: "Nåväl, åtminstone är de sött skyddade."

Anttis vinröda Rolls81 är fortfarande i gång, men termostatdatorn fungerar inte som den ska. Han överväger att köpa en elbil – försäkring skulle vara billigare och biogas blir ständigt dyrare. "Det är inte elektricitet, men en bil man måste ha en bil," säger han, och alla nickar – det är Anttis motto.

I början av juli kommer båda Kivins-familjerna att åka på semester till Ukraina. De reser från Helsingfors till Tallinn med katamaranen Jet Estnica, som glider över havet nästan ljudlöst. I hamnen i

Tallinn ansluter de till motorvägsnätet som går genom Vitryssland.

Vitryssland är nu en del av en europeisk federation – även om man ibland sätter sig bak, vill man fortfarande vara en del av förbundet. Gränsformaliteter hanteras automatiskt när fordon skannas och passagerarnas biometriska data kontrolleras.

I Ukraina anländer de till Azovska sjöns stränder, där det finns många badorter och rabattpools. Ukraina har blivit Europas port till öst – exotiska produkter från Eurasien och Mellanöstern säljs där: kryddor, textilier, digitala amuletter och AI-berikade te upplevelser. Barn blir förvånade när det finns smarta godisar på butikshyllan som ändrar smaken efter ätarens humör.

Verner kör upp husbilen vid sidan av kustvägen, väster om Mariupol, och säger: "Här är det – en korsning mellan Europa och Asien. Och din vagn, skyddad av en kakburk, står där som en fyr." Antti skrattar och tar en bild som han skickar till Kivinen Arena. Elisabeth tittar på bilden i sin vattentornshemmet och säger till hologrammet Mirri: "De slits bara ut – även med burkar."

Pauser, rastplatser och läsning på viloplats

Familjen Kivinen tillbringade den första natten på rastplatsen Minsk Pauza, som är känd för sina släta stenplattor och fridfulla atmosfär. Restaurangen erbjuder prisvärd men högkvalitativ mat – särskilt den lokala linssoppan och fermenterade grönsakspajer hyllas. Antti berömde kaffet som bättre än på torget i Björneborg, och Johanna tog med sig broschyrläsplattor om rastplatsen, som är på esperanto. "Bra språkträning," sa hon och noterade orden i elektronisköversättare. Hon lärde sig det belarusiska ordet *Adchody*, som förmodligen betyder avfall när det står i soptunnan," funderar Johanna.

Belarus, Ukraina och Ryssland har övergått till det latinska alfabetet – som en del av den kulturella enheten av europeiska federationen. Detta gör det lättare att resa och lära sig språk. Esperanto har blivit världens andraspråk, och de flesta av regionens invånare förstår det, åtminstone på en grundläggande nivå. Johanna talar esperanto måttligt, men engelska bättre.

Janette är bra i esperanto – hon går ju i en vanlig klass på Vironmäki skolan, där språkundervisningen är mer intensiv än i en specialklass, tror Johanna.

Högstadiet på Vironmäki skolan är på engelska, och även pedagogerna i specialklassen strävar efter att eleverna lär sig flytande engelska. Esperanto lärs ut vid sidan av, och det mest hopplösa fokuset är att öva finska och engelska – även om riksfinska praktiskt taget liknar på tavastländska.

Familjerna Kivinen tillbringade den andra natten på rastplatsen *Bush Russia Rasta* nära Donetsk. Denna rastplats tillhör samma kedja som rastplatsen utanför Idensalmi, där lilla Johanna en gång stoppade rulltrappan.

Rastplatsen i Donetsk är enplans och det finns inga rulltrappor – men dess café är inrett i retrostil och den gamla Eurodance på esperanto spelas på bakgrunden.

Johanna hittade återigen broschyrläsplattor om rastplatser – denna gång även på engelska och ukrainska. Hon jämförde språkversionerna och antecknade hur man uttrycker en solig terrass eller en självbetjäningsskaffe på olika språk. Janette hjälpte till med översättningarna och föreslog att de skulle göra en gemensam vloggserie på ett språk kallad *Break in Tongues*.

Motorstopp i utkanten av Kiev

Nära Kiev, precis när kvällen började mörkna och motorvägsljusen tändes, ryckte Verners husbil till och stannade mitt i en hårdtrafikerad fil. Biogasröret var lös och släppte in luft, vilket gjorde att motorn stannade. Lastbilarna bakom hann knappt bromsa – en av dem vislade hotfullt precis bakom honom, och Misha, som satt i baksätet på bilen, blev så rädd att han hoppade upp i luften och tappade kortleken på golvet. "Det var nära," sa Verner tyst, med händerna fortfarande på ratten.

Anna, som satt i bilen framför, fick ett samtal: "Det ser riktigt illa ut, riktigt illa nu... Stanna, kan du gå tillbaka? Mayday, Mayday!"

Antti vände bilen vid nästa avfart och återvände till sin bror. Bogserlinan fästes på baksidan av husvagnen, och Antti började dra husbilen mot närmaste rastplats. Rolls-termostaten sattes på prov och sprack till slut – motorn började hosta och termometern blev röd. "Näväl, nu är det kört," muttrade

Antti och slog på ratten.

Strax före avfarten anlände ett Falck-vägassistansfordon till platsen, och föraren – lite ovårdad men förvånansvärt kompetent – tog kontroll över situationen. Han presenterade sig som Falckman och sa att han en gång varit rallymekaniker. "Det är det, grabbar," sa han och fäste husvagnen vid dragjärnet. Bilen bogserades till ABC Traffic Station, som är en del av en paneuropeisk samarbetskedja för bensinstationer.

ABC:s rötter finns i den finska S-kedjan, som sedan dess har slagits samman med skandinaviska Coop-kedjan. Dessa bensinstationer finns över hela europeiska federationen idag – till och med i Ryssland och Ukraina.

När försäljaren hörde att Kivinen kommer från Finland lyste hans ögon upp. "Åh, från Finland? Nåväl! Siemenlehto-Indians! Haha! Det är ett team! De vann Europamästerskapet igen! Och Lauttacity – de är också tuffa. Men Åbo är ishockeyns huvudstad, man kommer ingenstans därifrån." Kivinen nickade artigt, även om ingen var särskilt intresserad av ishockey. Johanna viskade till Janette: "Vad i hela friden är Siemenlehto-Indians? Är det inte någon trädgårdsbutik?" Janette förklarade för sin kusin att det var ett hockeylag.

Det var sent på kvällen när de kom fram till verkstaden. Även om bensinstationen är öppet dygnet runt, var själva verkstaden stängd för dagen. Som tur var hittade Kivinen lokalt Timosenko-fruktvin i den lilla Coop S-Market, vilket var förvånansvärt gott. Kivinen satt på asfaltplan, mellan husbilen och husvagnen, på plaststolar och klirrade med plastmuggar.

"Det här är inte riktigt en strand vid Svarta havet än," sa Antti, "men vi är nu mitti äventyr!" Johanna satt lite längre bort och bläddrade i broschyrplattor om viloplats och skrev på esperanto i sin dagbok; *Hodiaŭ ni preskaŭ mortis, sed ni vivas. Kaj la vino estas bona.*

En ny, stor isbana byggs i Helsingfors. Hittills har de viktiga matcherna spelats på Fenno Arena i Villmanstrand, och några av matcherna på Helsinki Areena, som har blivit för liten.

Tjernobyls Camping- och katamaran-namngivningar

När Verners husbil till slut var lagad bestämde sig Kivinen för att hoppa över Krims hetta och semestra i Kievregionen. Ett klokt beslut, eftersom termostaten i Anttis bil var helt kaputt och inte skulle ha klarat värmen i söder.

En pärla hittades i navigatören: *Chernobyl Camping*, en femstjärnig campingplats på platsen där låg för länge sedan den ökända kärnkraftverk som brann år 1986. Numera anläggningen är nästan helt rivits och ersatts av en futuristisk semesteröas. En kallvattenbäck rinner genom området, vars vatten kyls med gamla reaktorpropellrar – de spolar vatten dygnet runt, drivna av solpaneler. Panelerna har tillverkats av Suner Solar i Virtaus i Tammerfors, som informationsskylten stolt säger.

Det finns inga fiskar i bäcken, vilket gjorde Johanna glad. Hon vadade genom det iskalla vattnet och skrattade, medan hennes far försökte doppa tårna i det iskalla vattnet och skrek som ett barn.

Den radioaktiva strålningen hade nästan helt neutraliserats, men ett litet spår av det förflutna hade lämnats kvar i ruinerna. Forskare undersöker för närvarande den återstående strålningen för ett batteriprojekt – målet är att utveckla ett kärnreaktionsbatteri där en kontinuerlig reaktion skulle äga rum. Utmaningen är att göra cylindrarna hundra procent täta så att strålningen inte släpper ut. Johanna läste om ämnet på campingplatsens digitala anslagstavla och undrade om den kunde användas för att ladda en läsplatta.

Intill campingplatsen reser sig Olympiastadion, där OS hölls några decennier tidigare. Anna, Asta, Janette, Jaana-Mari och Misha gick för att se stadion, men Johanna och gubbarna stannade kvar i solen. De sänkte en ölkorg i en bäck och klirrade en ukrainsk lager.

Hemresan gick via Polen. De övernattade på rastplatsen Anna Pauza utanför Warszawa, vilket fick Anna Kivinen att le eftersom det.

I mitten av rastplatsen står en bronsstaty som liknar en tjock flicka av kort längd. Det finns bara polska på informationstavlan, och inte ens Erkki skulle ha kunnat urskilja det, som Antti sa.

Johanna hittade hjärtformade e-läsare på turistinformationen, lyckligtvis på engelska. Det är bara synd att statyn inte nämndes.

På kvällen blev Kivinsens förvånade över eldflugorna – polska flugor sägs ha ficklampor med sig, enligt Antti.

Det var ett kickboxningsrobotspel på caféet, där man kunde slåss mot Josefine Larsson medan man bar data. Anna blev så exalterad att hon glömde laga mat. Johanna sökte på internet efter information om Larsson, men fick tusentals träffar – kanske var karaktären bara en fiktiv aväta, undrade hon.

De tillbringade sista natten i Gdansk, simmade i Östersjön och smakade på Waliczek-glass – röd stick-glass som först smakade sött och surt och sedan äcklig hud. En rundkindad polsk kvinna poserade i glasförpackningen, vilket irriterade Johanna. "En riktigt äcklig konstig typ," tänkte han.

Nästa dag reste de till Hangö med katamaranen Jet Anna. Rederiet var det stora polska Walic Line, och naturligtvis var Anna Kivinen stolt över sin namne.

Även om Tallsinki tunnelbana redan förband Helsingfors och Tallinn, planeras motorvägstunneln från Hangö till Paldiski fortfarande. Anna var ledsen att vi fortfarande var tvungna att gnô sig med katamaraner för att ta sig över finska viken.

Semesterresan var nära att bli förstörd på grund av bilkrangel, men Tjernobyl-campingen räddade allt. De blev så förtjusta i platsen att de redan pratade om att återvända – kanske nästa sommar, om Anttis termostat kan lagas.

På våren, strax före skolårets slut, blev Johanna förälskad i Monni Lehmus. Monni hade flirtat i ett helt år, bara för att få Johanna att lämna Matti ifred. Det var ett grovt trick – att leka med den andres känslor – men pojkarna hade inget annat val. Johanna vägrade lyssna att Matti redan är upptagen. Inte ens pedagogerna reagerade till blondinens påtvingade kramar.

Monni är ingen krutuppfinnare, och flirtoperationen var en impuls. Men några dagar före skolavslutning blev Johanna förälskad i Monni. Nu han är i samma situation som Matti – fäst vid en person som inte var seriös. Johanna visste inte att Monnis kärlek var bara fejk.

Johanna blev kär under den sista träslöjdlektionen i våras, när eleverna besökte Mallila flygplats, som numera kallas för Forssa–Jockis flygplats. Flygplatsen ligger bakom Brandcar industrianläggningar och är fortfarande känd som Brandcar Airport – ursprungligen byggd för bilfabrikens ingenjörer.

Nu är flygplatsen offentlig och ägs gemensamt av Forssa och Jockis.

Träslöjdpedagogen Kaisa Lehti visade stolt upp sin enmansjet, men hon kunde inte flyga med eleverna – planet var ett ensigt och hon hade inget tillstånd. På den glasade terrassen till flygklubben erbjöd Kaisa en melondryck, som eleverna berömde mot skyarna medan de såg lufttaxibilarna flyga och landa. Dagens jetplan är miljövänliga, åtminstone officiellt.

Mallila flygplats fungerar som reservflygplats för Helsingfors-Vanda flygplats, och en järnvägsbro planeras mellan flygplatserna. Men precis som vanligt i Tavastland är beslutsfattandet långsamt och pengar knappa.

På väg till flygplatsen satte sig Johanna bredvid Matti i baksätet. I kombibil längst bak satt Monni och flirtade med varje blick – kyssposition, klickande, leenden. Han hade ingen aning om att han höll på att väcka upp blondinens kärleksbjörnen. Johanna var som en sovande björnhona som just börjat drömma om honom.

Johanna mindes slängkyssarna i andra klass och tänkte: Jag antar att jag-mandolin var före min tid, även om jag inte visste något om kärlek då. Knappast hon vet någonting om kärlek nu heller.

Hon drömmer om en pojkvän, men är rädd för vad som skulle hända om ett sådant mirakel verkligen hände. Dejter, scheman, minskade egen tid – allt skulle förnyas.

Ändå drömde hon om Matti, och nu hade Monni klivit in i hennes drömmar. Vid sidan av hoppas Johanna att någon vacker dag hon skulle träffa Nino Backman eller Nino Järvimerkki, som hon ofta föreställer i sina drömmar.

På skolavslutningsdagen väntade Johanna och Monni på att bli insläppta i lobbyn i första flygeln av Vironmäki skolan. Monni hukade sig för att spänna fast gasremmen på sina promenadskor och kastade en blick på Johanna: "Säger du inte hej?" Johanna stammade på kajanaländska: "Ja, jag ska säga hej, hej!" Hon skämdes. Det blev rena rama pillande av fittan, svor hon i sitt sinne medan hon beundrade Monnis bruna igelkottsfrisyr.

Monni gav Johanna ett elektroniskt inbjudningskort i storlek med ett SIM-kort till hans konfirmationsfest, som skulle hållas i Padasjoki stavkyrka. Johanna tackade och satte in kortet i sin telefon. Ett kort videomeddelande visades på skärmen, där Monni sa med lugn röst: "Hej Johanna, det vore trevligt om du kunde komma till min konfirmationsfest i mitten av juli i Padasjoki stavkyrka!"

Monni hade gjort videon eftersom han har dyslexi. Johanna tackade honom ännu en gång och stammade: "Jag ska se om jag har tid och möjlighet att komma..."

Tyst inom sig hon tänkte att om jag hade körkort kunde jag köra till Padasjoki. Men det skulle vara svårt att be mamma och pappa bli som chauffören – jag skulle först behöva presentera klasskompisen som jag just har blivit fäst vid. Johanna kan inte ens uttala namnen på sina manliga klasskamrater. Hon kallar dem bara för manliga eller kvinnliga klasskamrater eller skolkamrater.

Några dagar tidigare hade Monni gett Johanna ett papperskärleksbrev där han påstod sig älska henne. Han antog att Johanna fortfarande var kär i Matti och inte visste att hon redan höll på att bli kär i honom. Om han hade vetat det, skulle han knappast ha gett ett brev – eller en inbjudan. Johanna hade kört brevet i dokumentförstöraren eftersom hon inte vågade ta med sig kärleksbrevet hem, där lillasyster bland annat kunde ha märkt det och vislat som Urban.

Monni kallas ofta för Catfish så det är lustigt att fiskrädda tjejen diggar honom.

Början av hösten: Johanna i tionde klass

På hösten började Johanna sista årskurs tio. Så snart skolan började märkte han att Monni Catfish Lehmus inte längre kunde tolerera hans närvaro. Johanna blev mycket förvånad över detta – de hade inte träffats under sommarlovet, och *Catfish* hade flörtat i våras. Nu han verkar vara arg. Johanna förstår inte varför. Kanske hade Catfish blivit upprörd när hon inte kom till konfirmationsfesten. Självklart hade hon velat, men hon är inte vana att resa ensam med långdistansexpressbussar till Padasjoki.

Matti, Monni och andra klasskamrater började i Ulrika Hannulas klass. Johanna stannade kvar i Ilkka Pikinens klass, vilket var synd – hon hade inte längre möjlighet att beundra sina idoler i klassen. Hon visste inte att Matti och Monni hade klagat till pedagogerna och krävt att placeras i en annan klass. De ville studera i lugn och ro, utan *blickarna från den galna blondin från Kajaland* som om det brann i deras nackar.

Pedagogerna fattade ett beslut för att behaga pojkarna: Johanna fick stanna i Ilkkas klass, men gick vidare till nästa årskurs. Pojkarna gick till Ulrikas klass – en gråhårig, kraftigt solbränd lärare med glasögon och små vindrutetorkare på glasögonen.

Under rasten följde Johanna efter Matti och Monni, stirrade och hukade sig, så att pojkarna började bli irriterade. De hotade att bli såpass jämlika att även en tjej skulle få stryk. Johanna skrattade bara som en blondin i blondinskämt. Hon är inte dum utan uppför sig dumt.

Johannas klass började många nya elever, främst sjundeklassare. De flesta är flickor, och Johanna tänder inte i samma kön. Några pojkar, men dessvärre konstiga typer. Monni och Matti tycker att Johanna själv uppfyllde kriterierna för en konstig typ – för vacker, men för mycket stirrande och hukande gör hennes utseende fult.

Ändå blev Johanna pedagogens kelgris igen. Hon är humoristisk, hennes syn på livet är solig. Hon kan flytande i engelska, även om det finns några grammatiska fel.

Hon får fortfarande hemdialektundervisning en gång i veckan, ledda av den humoristiska Madelene Muovi. De hade roligt tillsammans, till och med för mycket – de gjorde inspelningar på en mp3-spelare och skrattade åt kajanaländska ord.

Under en tid hade även Jaana-Mari hemdialektlektioner tills pedagogen Leo Caprio skrämde henne: det skulle bli riktigt svårt i Vironmäki skolan. Han rekommenderade Hillo skolan, men Jaana-Mari blev inte alls rädd. Hemma fnös pappan: "Jävla idiot, kukpedagog!"

Jaana-Mari sa också till sin farfar, Oskari, som ropade: "Idiot, nu är det dags att jobba för yxan!" Hissu skämde bort sin man: "Så länge du håller dig borta från den där skolan kommer allt att bli bra!". Oskari skrattade: "Okej, för sin skull, jag ska till stugan och fiska!"

Jaana-Maris nästa dialektpedagog var Ulla Häkkinen, en extremistisk troende som skrämde sina elever om helvetets lavapölar om de inte blev intresserade av religion. Jaana-Mari blev inte rädd – hon tror inte på Bibeln. Den här gången berättade inte Antti för sin far. Man vet aldrig hur Oskari skulle reagera. Han kan mycket väl gå till skolan med yxa, gå bärsärk och hamna i domstol, tänker Antti.

Jaana-Mari tröttnade på hemdialektlektionerna. Pedagogerna visade sig vara olyckliga. Egentligen behöver varken hon eller Johanna undervisning i hemdialekt – hemma talar de kajanaländska till fullo, och ingen fara att glömma. Det roligaste; Johanna är en högljudd lipare. Hon lipar om småsaker. Om mamman påpekar om klädsel så blir flickan genast gnällig och skriker och börjar sedan gråta.

Johanna hade bättre tur med hemdialekt pedagoger. Madelene Muovi är en rolig läppsystem, kanske för avslappnad. Ibland gav pedagogens glåpord och nonsens Johanna fel uppfattning om hur folk borde bete sig offentligt.

Madelene Muovis dotter Sami är en ivrig boxare, ungefär i Johannas ålder. Den lokala Forssan Aviisi berättar om Samis framgångar på sportsidorna. Johanna hade aldrig träffat honom, men hon hade hört många historier från sin far.

Januari 2988

Johannas dialektlärare i hemmet ändrades när Madelene Muovi var tvungen att genomgå bräckoperation. Han efterträddes av kulturentusiasten Sampo Lappalainen, en riktig teaterclown, som bar med sig högkulturella läsplattor – på Kainuu-dialekten, förstås. Sampo är stolt över sitt namn och har upprepade gånger sagt att det kommer från Kalevala. Johanna – liksom många andra – är inte intresserad av det gamla finska nationaleposet. Européer är mer intresserade av det moderna nationella eposet *Det bästa året*.

En dag tog Sampo med Johanna till *Snaditeatteri* för att se pjäsen Lemminkäinen, som framfördes på Kainuu-dialekten. Teatern ligger i ett Lexus-köpcentrum, och Johanna mindes på två saker: då hon nästan svimmade i mataffären och en specialgymnastiklektion för andra klass i squashhallen.

I teaterns foajé träffade Johanna sin gamle pedagog Markku-Leo Piri. De utbytte några ord, men hann inte prata längre – Markku-Leos nya elever hoppade runt sin lärare som popcorn i mikron. Det var trevligt för Markku-Leo att se den busiga Johanna efter lång tid, som verkade ha lugnat ner sig. Johanna berättade kort sin flytt historia: "Efter sex månader flyttade vi från Nyslott till Villmanstrand, där vi bodde i tre år, sedan till Kuopio i ett år och slutligen tillbaka hit till Forssa. Johanna brukar berätta detta för alla – ofta så snabbt att lyssnaren inte kan förstå vad flickan säger.

I teaterauditoriet kröp studenterna under Johannas stol och försökte lossa gasremmen på hennes skor. Johanna var mer listig – hon stampade på fingrarna, och barnen gick tillbaka till sina platser medan de svor.

Under pausen, när Sampo och Markku-Leo var på andra håll, kokade Johanna för de oregerliga ungarna på dålig esperanto att hennes namn skulle vara Jill och att hon kom från Moskva. De små flickorna skrattade åt den roliga blondinens påhitt. Detta inspirerade Johanna att börja skriva en berättelse om en stabil affärskvinna vid namn Jill. Det är bara synd att datorn inte hade något dikteringsprogram – han var tvungen att trycka på urgamla tangentbord medan små flickor hoppade runt honom.

Senare, när Markku-Leo hörde från sina elever att *den blonda Jill från Moskva* hade busat runt i teatern, skrattade han åt Johanna: "HAHA, uppträder du som Jill?" Johanna var blyg: "Nej, jag är inte Jill!" Självklart misstänkte Markku-Leo att Kivinens busiga flicka hade hittat på hans egen. Han känner Johanna utan och innan och tycker mycket om hennes saker – och hennes stora kunskap om nästan allt. Herr Piri kommer aldrig att glömma när Johanna var mycket intresserad av lasersågverk i andra

klass. Johanna själv minns inte längre detta, även om hon har elefantminne. Det kan vara så att jag har pratat om något sådant – tydligen om farfars lasersåg, tänkte Johanna när hon stod bredvid sin före detta lärare.

Hösten 2987 nådde Johanna körkortsåldern – även om ett körkort numera inte längre bara betyder körning, utan förmågan att styra ett autonomt fordon i en nödsituation. Som födelsedagspresent fick han en trafikregelläsplatta, NeuroDrive Reader, som kopplas direkt till tinningloben och simulerade teoriprovfrågor i en virtuell körmiljö. Johanna tränade med sin mamma på helgerna i Brandcars holografiska parkeringsområde, som anpassade sig till olika väderförhållanden och trafiksituationer. Till en början var backningen in i bildrutan som att försöka styra en rymdsond till Mars yta, men gradvis lärde sig Johanna att bemästra samspelet mellan fordonets bakkamera och neurostyrning.

Anna ansökte om ett tillstånd för privat övningskörning för sin dotter från det federala trafiksäkerhetskontoret, som nu är en del av det federala transportnätet. Tillståndet beviljades efter några veckor, och Johannas skakiga väg mot körkunskaper började. Anna svor med en e-cigarett i mungipan, eftersom Johannas körlinjer mer påminde om konstinstallationer än trafiksäkerhet. Men lite i taget lärde sig flickan – inte bara att köra, utan också att lita på sig själv. Att köra är spännande, även om det numera sker i en simulerad miljö där artificiell intelligens bedömer förarens reaktioner, etiska val och stresstolerans.

Varje gång Anna och Antti tänder en e-cigarett börjar den AI armband genast pipa och betona varningstexten på cigarettfodralet. Ingen av dem reagerar på något sätt på varningarna från Federal Board of Health and Social Services om hälsoriskerna med e-cigaretter.

Våren 2988 bytte Antti och Anna ut sin gamla termostatiskt defekta bil mot en Roll88 Electric – den första nollutsläppsbilen som familjen ägde. Det lömska giftet med biogasbilar, som binder föroreningar till molnet, hade visat sig vara en del av en global klimatkatastrof. Forskare observerade en mörk moln hop i södra Stilla havet, men kan inte förutsäga dess eskalering. Redan år 2990 har moln börjat påverka polartemperaturerna, och glaciärer har blivit turistmål där människor besökte de sista is resterna.

Miljöbrott straffas nu med ett års fängelse i Federal *Environmental Prison*, där studenter studerar social träning och deltar i ekosystemrekonstruktion. De som släpps från fängelset får *ett grönt pass*, som ger dem rätt att endast arbeta med miljövänliga uppgifter.

Vintern 2988 började Verner och Asta bygga ett fristående hus sydost om Forssa i den lantliga förorten *Veemaa*, som ligger sydost om Eurola och Lexus, bakom en åker. Byggmaterialen som användes var vita metallblock, som liknar Lego-klossar men är gjorda av återvunnet asteroidjärn. Huset kommer att ligga på Calle Road 43 är utrustat med ett solpanelstak som också samlar energi från månljus.

Verner kommer att behålla sin lilla lägenhetsbyggnad eftersom han är affärsman som tror på cirkulär ekonomi. Misha och Janette kommer så småningom att få egna lägenheter i ett lägenhetshus som ägs av deras far, och samtidigt kommer de att kunna övervaka hyresgästerna – även om hyresgästerna numera ofta är AI-agenter som behöver plats för sina datacenter.

I slutet av vintern köpte Johanna sin egen multimediamkamera, Sony Foodycam, som spelar in både fysisk och emotionell data. Kameran analyserar motivets känslotillstånd och antyder musik, ljusfiltrering och berättarstil.

Johanna började få sjukpension när hon gick på en grundläggande specialskola som lär ut neurodiversitetshandtering och användning av emotionell intelligens i sociala interaktioner.

Idag hanteras pensionsärenden av federala Insurance Cash, vars kontor är holografiska och placerade på en virtuell marknadsplats. Forssa-kontoret ligger fortfarande bakom stadshuset, men ingången är gjord med näthinneigenkänning.

Två live-skärmar har skapats i Kivinen Arena, vilket gör det möjligt för systrarna att sända online samtidigt. Johanna filmade bland annat byggfaserna av gudfaderns hus och sammanställde dem på sin JK Direct-webbplats, som drivs under Kivinen Arena. Hon planerar att lära sig hur man skapar krypterade mappar så att hennes föräldrar och yngre syster inte läser allt – kryptering baseras på biometrisk poesianalys, där endast en viss känsla öppnar filen.

Johanna hoppas att Nino Backman och Nino Järvi merkki ska hitta hennes webbplats. Han tror att Järvi merkki redan har hittat den, eftersom han har kopplingar till familjen genom sin farbror. Backmans minne är ett mysterium – som Johanna gärna säger.

På sin sida lade Johanna ut sina egna berättelser för gratis distribution, eftersom hon vill erbjuda humor till världen. När det gäller pojkarna kan han ännu inte skriva, eftersom han inte behärskar krypteringsteknologin för mappar. Matti börjar blekna i bakgrunden, men Monni Lehmus brinner i hans sinne – även om Monni själv försöker undvika Johannas blickar och påtvingade kramar.

Hemma skriver Johanna kryptiskt på sin hemsida vad som händer i skolan. Han förklarar skolan som ett jordbrukskurscenter och kallar sig själv Akka, Monni som gubbe och liro. Föräldrarna har ingen aning om att Akka Kakkanen-berättelsen är baserad på verkliga livet. De tror att det är ren fiktion – men år 2988 känner inte längre gränserna mellan verklighet och berättelse.

Nyligen fick Johanna och Jaana-Mari egna rum när en ny bostadskapsel byggdes i slutet av Kivinen-huset på Old Tammela Road-sidan – ett futuristiskt vindsrum gjort av lätta men extremt hållbara nano isolerings skivor. Byggprojektet utfördes delvis av familjens egen byggdruid, som kan tolka röstkommandon och använda återvunna material. När Antti sa: "Det kommer att finnas trappor i det här området" började druiden genast räkna algoritmen i trappans hörn. Jaana-Mari skrattade: "Och det kommer att finnas majonnäs emellan!", vilket aktiverade hennes hungeralgoritm och hon åkte till Ylicity på en scooter – eller snarare en solcellsdriven SkyScooter – för att äta en burgare på den nyöppnade Junglebar. Snabbmatsrestaurangen ligger vid den västra änden av Tallila-bron.

Den nya smala trappan leder direkt ner i hallen, mellan köket och vardagsrumsdörren. De är belagda med ett mjukt, självrengörande biomaterial som anpassar sig till fotens temperatur. Samtidigt tog Antti och Anna bort de gamla mattorna, som var decennier gamla och fulla av damm. Johanna, som är en riktig hemflicka och ibland lider av damm snuva, drog en lättnadens suck. Men Oskari och Hissu undrade varför de utmärkta mattorna togs bort – de hade lagt dem förr i tiden för att det skulle vara varmt att gå barfota. Men nu regleras temperaturen av mikroklimatrör som går under golvet.

Efter lång tid fick flickorna egna rum. Jaana-Mari valde ett vindsrum med tillgång till både vinden och båda trapphusen. Idag fungerar vinden också som ett hemdatacenter, där familjens delade minnesserver finns – alla hemhändelser, meddelanden och virtuella minnen lagras där. Johanna skulle inte ha vågat sova på vinden, eftersom hon fortfarande är rädd för spöken, även om spöken officiellt har klassificerats som kulturarvsvarerter redan på 2900-talet.

Johannas rum var de tidigare föräldrarnas sovrum, som var något mindre på grund av trappan, men ändå lämpligt för en ung kvinna. Ett avlångt förvaringsutrymme skapades under trappan, där Johanna började förvara sina rit- och skrivredskap – inklusive en holografisk skisspenna och broschyrer för en viloplatsläsare, som hon har samlat på sig i flera år. Johanna är en samlartyp och har inget emot att slänga allt som ibland kan inspirera en ny berättelse eller blogginlägg.

Det finns också en utmärkt plats för tjuvlyssnande under trappan. Johanna har märkt att ljuden från hennes lillasysters rum kommer direkt under trappan, och hon har installerat en liten röstsensormodul där, som aktiveras när hennes namn nämns i samtal. Detta är en del av hennes systerövervakningsprojekt, som hon planerar att göra till en dokumentär för Rocky Arena.

Föräldrarnas sovrum flyttades till det tidigare lekrummet bakom köket. Det finns en bågformad dörröppning mellan köket och rummet, som nu är utrustad med ett ljudisolerat ljusdraperi.

Tidigare inrymde detta rum Oskari och Hissus sovrum, där Anna hemsöktes av sin svärmors keramiska vas – eller, som Hissu brukar säga, en askurna. Vasen står nu i Hissus sovrum, i andra änden av huset, ovanför garaget, och ett litet utställningsutrymme har byggts runt keramikvasen kan ses genom förstärkt verklighet.

Johannas PAO-utbildning – öl, sill och spektakelrumba

Våren 2988 steg Johanna för första gången in på tröskeln till arbetslivet – eller snarare, på PAO-utbildningen. Praktisk yrkesinriktad orientering är en del av det federala grundläggande specialskolprogrammet, där unga övar arbetslivsfärdigheter i två veckor.

Johannas praktik var Coop Konsum i Vironmäki, ett litet men motståndskraftigt kooperativ som ligger precis intill K Quantum Giant. Keskos butik är något större, billigare och utrustad med en AI-baserad butiksassistent, men Coop Konsum har mer mänsklig kontakt – och det passar Johanna.

Mellan butikerna ligger Postcenter, som nu också fungerar som landningsplats för paketdrönare. Johanna fick en praktikplats hos Ulrika Hannula, som tar hand om skolans praktikärenden och använder en in-ögon läsare i stället för glasögon.

Johannas uppgifter inkluderade att flytta varor från lagret till butiken. Han minns särskilt ölmärket Power Beer, vars etiketter luktar malt – tack vare aromkapselteknologin. Under kaffepausen kan du välja din dryck fritt, och Johanna valde Power-öl av nyfikenhet. Valet var helt rätt, då butikschefen Assi Korkein – en välkänd öl entusiast – berömde Johanna för hennes goda smak. Power Beer innehåller citronläsk och är officiellt en mellanöl, så Johanna drack försiktigt så att ölen inte skulle fastna i hennes huvud. Han ville inte vara berusad på öl, särskilt inte när han kunde se Polecat Street från kafferummets fönster – samma gata där han hade spottat på en förskolelärare någon gång under det senaste decenniet. En elefants minne glömmer inte, tänker Johanna.

Johanna undrade vad Ulrika Hannula skulle säga om hon blev full under en praktik. Troligen skulle nästa praktikplats vara en skyddad arbetsstation där armen fladdrade över bröstet och uppgiften blev att vattna virtuella blommor.

Prispistolen var Johannas favoritverktyg. Den spottar ut streckodsklistermärken med texten Read Device/Media utöver priset – särskilt när det gäller e-läsartidningar.

En dag fick Johanna i uppdrag att packa sill i plastfolie, men rädslan för fisk slog till. Som tur var hjälpte slaktaren och fiskhandlaren Jonna K – en storbystad, godmodig kvinna i en gul tunn aluminiumjacka – till. Johannas egen skyddsjacka var liknande, och på bröstet stod PAO. Skolbarn pratar om PAO och PTOing som sporter.

En dag, medan Johanna sorterade tidningsläsplattor, kom en farmor in i butiken. Johanna var blyg med sina glasögon och gömde sig bakom hyllan. Farmor kom efter henne: "Hur går affärerna?" Johanna stammade: "Det går bra..." och flydde till lagret. Senare berättade Hissu för sin sondotter om detta.

Hemma, efter jobbet, tillrättavisade Johannas mamma Johanna för att hon varit oartig och rymt från sin egen farmor. Glasögonen var återigen att skylla. Anna och Antti har försökt förklara till Johanna att glasögon är som mediciner – de måste användas för att rätta till brytningsfelet. Men Johanna börjar genast sätta sig i hörnet då hon har glasögon på sig eller springa från platsen när en släkting ser henne bära glasögon.

Anledningen till glasögonrumba är ett mysterium. Kanske går det tillbaka till en kommersiell film där en flicka som såg ut som jag blev tillrättavisad. Eller den skandinaviska filmen *Fläsklinsen*, där en tjock tjej kallades en tjock lins. Johanna är inte säker, men känslan är verklig.

Johanna var flitig under sin praktik. Hon bad alltid om mer arbete för att inte få rykte om sig att vara lat. Hon har sugit i sig modersmjölk att man måste arbeta hårt på jobbet. Han hoppas att ett lönsamt arbete automatiskt ordnas – att någon bara skulle ta det till hans näsa. En dag lade han märke till en skakig hög med glasplattor på översta hyllan i lagret. Han varnade chefen, men Assi undervärderade risken "Ingen fara!". Johanna försvarade inte sina argument, utan flyttade själv glasskivorna till hörnet. På så sätt räddade han sin chef från en pinsam situation om en olycka hade inträffat.

Den andra praktikanten var Timo, som talade en svag kajanaländska. Han har en tjock frisyr lite lik Mattis, tänkte Johanna medan hon staplade upp dryckeskorgarna.

Praktiken varade i två veckor. Som avskedspresent fick Johanna en ask choklad och en korg Power-öl. Han ställde ölkorgen i förrådet under trappan. Hennes far och mor rådde henne att bara dricka öl vid läggdags – inte på dagen, så att det inte skulle finnas någon fyllo-Alma.

Efter att ha återvänt till skolan fortsatte Johanna att stirra på Monni och gå efter honom. Hennes flirtande är att stirra och blygt säga "Jag älskar dig!" Hon förstår inte att detta ökar blyghetsrumban. Det är svårt att krama en irriterad kille, eftersom han kan kasta henne mot väggen.

Son till Europas president, Mats, liknar Matti, och Johannas tankar vandrar. När lillasystemen fick reda på den nya förälskelsen skämtade hon om att Johanna byter pojkar som andra byter strumpor. Johanna antyder Catfish, även om hon är rädd för fisk.

En dag bakom skolmatsalen hörde Jaana-Mari sin storasyster stamma något om kärleksbrev till Monni. Detta hände längs Plateauhill Road, när Monni på andra sidan skolstaketet spelade kulstötning med de små snoppar. Johanna gick på andra sidan stängslet mot Old Tammela Road.

Senare vid middagsbordet frågade lillasystemen sin syster vem som hade rivit sönder. Johanna rodnade. Fadern uppmanade dem att inte hålla på med pojkarna. Johanna stammade fram att det inte handlade om brev – Johanna påminde bara Monni om breven från för ett tag sedan, när hon fortfarande gillade Matti.

Samtidigt stoppade han potatisar i munnen med en gaffel och tänkte på hur livet är som en PAO-utbildning: lite förvirrande, men fullt av lärande.

Johannas klass studieresa till Loimo lokalhistoriska museum

I maj gjorde båda specialklasserna i Vironmäki skolan en studieresa till Loimo lokalhistoriska museum med lokaltåget Tavastia Express, som går på magnetiska räls och använder solcellsbaseerade ruttdata. Inne i tåget kan eleverna följa rutten på en holografisk karta, som också visar historiska platser längs vägen.

Johanna blev glad när både Ilkkas och Ulrikas klasser var med – det innebar att hon fick beundra Monni hela dagen. Han, å andra sidan, var som ett överbelastat datachip: irriterat, överhettat och redo att stänga av sig självt. Han vill inte kalla Johanna för galen blondin, men Johannas intensiva blickar fick honom att sticka som en liten ekorre som spåras på en satellit.

Loimo lokalhistoriska museum ligger i stadens nya centrum som kallas *Ukinvalta*, som byggdes ovanpå ett tidigare industriområde och nu fungerar som ett centrum för kulturell teknik. Framför museet ligger Kamppi Domstolsplats, där lokala bussar avgår – några av dem är autonoma och andra utrustade med hybridförare. På västra sidan av busstorget finns en stadskärna som korsar Bäverkanalen. Kanalen är en del av Loimo vattenåtervinningssystem, som förbinder flodens grenar av Aura å och Loimi å – den senare kallas Centkanalen och är utrustad med översvämningssensorer.

I museet utforskade eleverna interaktiva tavlor och fasaderna på gamla bondgårdar, som byggdes praktiskt taget på väggarna i Stora salen. Johanna stannade framför en gyllene ramad skärm med en chokladbrunhårig ung kvinna som visade upp en X-tatuering på armen. I nedre högra hörnet av tavlan blinkar siffran 10 – X i romerska siffror. Johanna undrade om det var ett hemligt meddelande. Kanske var kvinnan i målningen hennes alter ego i framtiden, funderade Johanna.

Det fanns ett vitt stängsel av snöre framför målningen, vilket hindrade att man kom för nära. Bredvid fönstret stod en metallfärgad påse med ordet *Alarm Service* på sidan. Johanna, styrd av nyfikenhet och impuls, lyfte ena foten över staketet – och samtidigt ylade larmet som en gammal robothund. Hans hjärta hoppade upp i halsgropen och han gled in i nästa korridor, där han kunde lyssna på gamla finsk-ugriska dialekter med trådlösa hörlurar. Han satte sig vid det bruna bordet och satte på sig hörlurarna, i hopp om att alarmlarmet skulle ringa.

Genom hörlurarna hördes den knarrande, lätt stammande rösten från en gammal man, som läste berättelsen och de olika dialekterna. Johanna log – det fanns något tröstande i hennes röst, som en tidsresa till det förflutna.

Museivakterna anlände till hallens dörröppning och frågade Johanna om hon sett larmet utlösas. Johanna stammade: "Jag vet inte, jag har inte sett den." Vakterna gick därifrån och stängde av larmet. Som tur var fanns det inga övervakningskameror eller säkerhetsrobotar i korridoren – skärmarna var inte tillräckligt värdefulla, även om de inte fick röras.

Hemma ritade Johanna en serietidning av händelsen med sin ritustrutning. I den stjal en museitjuv Don Martins målning, och en säkerhetsrobot skjuter bedövningskapseln i pipan.

Don Martin var en humorist från tidigt 2000-tal, vars verk sedan dess har färglagts och omvandlats till akvareller för att göra dem mer lämpliga för kulturmuseer.

I nästa sal fanns traditionella oljemålningar. Johanna flyttade senare till första våningen till det automatiska caféet, där pedagogerna satt över koppar. Ilkka hade en stor porslinskopp, Ulrika hade ett långt glas apelsinjuice.

Monni och Matti satt vid fönstret och vände bort huvudet så fort Johanna dök upp. Johanna lät sig inte avskräckas – hon var van vid att älska att vara som en satellitförbindelse: ibland avbruten, men alltid återvändande.

Lunchen avnjöts på restaurangen Coop Domus. Monni beställde en genetiskt modifierad barbecuekorv med potatisklyftor, och Johanna gjorde detsamma. Monni märkte härmande och skämtade till Matti att han borde ha beställt en snigelgryta. Johanna satte sig för att äta i sikte och beundrade Monnis uppräta bruna igelkottsfrisyr och graciösa fysik – som en strömlinjeformad humanoider modell.

Efter maten fick eleverna gå runt i varuhuset. Johanna köpte en finsk-ukrainsk e-läsplatteordbok där man kan skriva in ett ord och få ett svar på finska eller ukrainska. Efter sin resa till Ukraina blev han fascinerad av språket – kanske skulle han vilja programmera sin egen översättningsrobot någon gång.

Resecentret ligger längs E63-vägen, som är byggd på pelare så att den inte separerar stadsdelarna. På norrsidan reser sig det stora rödtegelbyggnaden Loimaa-sjukhuset, som också fungerar som ett bioteknologiskt forskningscenter.

Medan hon väntade på tåget besökte Johanna en automatkiosk och köpte ett interaktivt landskapskort som visar rörliga bilder av båda Loimo centra inuti en hästsko. Kortet fungerar också som en hologramnyckel – det kan användas för att öppna en virtuell museirundtur hemma.

Tavastia Express och den känslomässiga turbulensens turbulens

Ett ljusblått Tavastia Express pendeltåg närmar sig stationen i Loimo. Tågets exteriör är gjord av ljusreflekterande nano-aluminium, som byter färg beroende på väder.

Inne i tåget sitter Johanna framför Monni, bredvid honom sitter Timo Temapoeg – en impulsiv, lynnig och typisk konstig typ inom specialskola som Johanna brukar tänka. Timo protesterar ofta till pedagoger, och hans ansikte får Johanna att känna sig illamående – fläskiga ansikte påminner om den belarusiska komikern Betty Hill, som klappar kala huvuden i sitt hologramprogram. Vissa elever kallar Timo Betty, vilket gör honom rasande.

Vad Johanna inte vet: Timo har blandade känslor för henne. Ibland kunde han till och med gå och lägga sig med Johanna – andra gånger sparka henne i baken. Johanna är inte intresserad. Tursake, vilken Tursake, precis som Johanna kallar för konstiga typer inom specialskolan.

Bakom Monni och Timo sitter Matti Pekkanen, Mikaela Mikkola och loppliknande Tuija Anttila. Mikaela blev exalterad när hon hörde att Johanna har en singel musik för bandet *Ampparit*. Hon vill köpa den, men Johanna tänker inte ge upp sina ägodelar. Hon är materialist som samlar på saker som en digital hamster. Det är först flera år senare som hon börjar ge upp onödiga föremål – men går inte före det.

Mustis, frontmannen i Ampparit, ryktas dricka blod och äta rått kött, men Johanna misstänker att det bara är en marknadsföringsknep. På omslaget till USB-klossen grimaserar bandmedlemmarna på knä på trottoaren. Låtarna är *I want to be someone* och *Lemonador*. Johanna köpte klossen av nyfikenhet från Vironmäki-antikvariaten, och hon gillar inte heavy metal särskilt mycket – men hon vill inte ge upp den heller.

Tuija är Johannas tokiga vän, vars rävliknande ansikte och knappögon påminner om en mjuk yllestrumpa. Johanna undviker vanligtvis sommarlov, men när det gäller Monni blundar hon. Hon har blivit förälskad i denna loppliknande kille med fräknar, trots att hon tidigare blev kär i Matti på grund av

hans solbrända handflator. Kanske är anledningen till att bli kär en morbida önskan att ha en pojkvän – anledningen hänger inte alltid med.

Under rasten står Johanna framför skolans källartrappa, lutad mot en mjuk väggkläder och väntar på Monni och Matti. Uppehållsrummet är för litet för att stirra, och skolvårdarna håller sig vakna som mjukt programmerade AI-agenter. De säljer snacks i två upproriska rum, men elektroniska spel är inte tillåtna – unga hålls borta från skärmar ett tag.

Johanna köper aldrig något mellanmål eftersom hon inte har någon plånbok med sig i skolan. Att vara utan pengar i skolan har blivit en tradition sedan låg- och mellanstadiet. Hon skämtar för skolvårdarna om Elisa Cactus kunde betala för hennes mellanmål. Skolvårdarna svarar att premiärministerns änkefru inte har råd med det.

Tuija bor i Puolikas i en villa, nära den lilla matbutiken *K Lähi Aitta*, som har en vapenaffär i källaren. Johanna skämtar om att det finns många bössor i området – även om hon aldrig har sett några. I sitt rum drömmer Tuija ofta om bifflänkande killar och mustaschprydda läppvexor.

På tåget Monni sätter sig på knäna så att han inte skulle se Johannas nuna. Timo gör likadant fast han gillar henne. Johanna gör samma sätt – sätter sig på knäna, stirrar på Monnis rygg som en neurovetenskapsman. Monni blir irriterad och säger, "Sluta stirra! Det stör mig!" Johanna ler som blondinen i blondskämt. Hon säger: "Jag gillar dig!" han suckar tungt. Han vet inte vad han ska göra. Han kan inte slå någon, trots att han hotar att slå henne. Endast en gång han har slagit Matti när han hängde illrar i svansen.

Strax före Härkänen-stationen byter Monni och Timo plats – trots att snart tåget är framme. De väljer en plats med en ledig plats bakom. Johanna följer efter och sätter sig bakom dem. Monni skakar näven och säger: "Sluta, för annars du får stryk!" Johanna ler: "Man slår inte en tjej!" han svarar: "Vi får snart se hur jämlik jag kan bli!" Timo ler och undrar om han kan vända Johannas fandom mot sig själv – men han vet att det kommer att bli svårt eftersom hon verkar envis.

Vid Härkänen station det blir tågbyte. Stationen ligger mellan två järnvägsbroar. I mitten av stationen står en glaskub med en skål gjord av gröna glasbitar och två glashuvuden – en skallig man och en blond kvinna. Johanna roas när det kvinnliga huvudet liknar på henne.

Nästa tåg tar dem till centralen av Jockis nya centrum. Tågfärd mellan Härkänen och centralen tar bara ett par minuter. På torgkanten ser Johanna Tiina Risula krama Monni. Svartsjuka slår till. Johanna ingriper: "Det kan du inte göra!" Tiina svarar: "Blanda dig inte i, Catfish vill inte ha dig." Johanna: "Han vill inte ha dig heller!" Det stämmer. Monni inte är intresserad av någon av klasskompisar. Tiina kramade honom för att retas.

Vid torgkant finns ett rosa bankettpalats, där de rika och regionens företag vanligtvis har sina fester. På byggnadens fasad det står *Bile Residenssi* med neonbokstäver.

Tiina bor i kvarteret Puro-Onnela, Poppy Road 1 A, mitt emot bullerbarriärerna på riksväg 2:an.

Johanna är nervös när bussen närmar sig Vironmäki. Hon är orolig om Tiina är våldsam. Kanske lite. Men rädslan visar sig vara obefogad. Tiina är bara retsticka, men inte farligt. Johanna överlever – som alltid.

🌲 Vattula-resan 2988

Under sommarlovett åkte Kivinens på en årlig resa till Vattula, vilket redan är en familjetradition – som en årlig återgång till sina rötter, åtminstone så länge mamma lever, precis som Anna brukar säga.

Den här gången gick rutten genom Karelen, eftersom där dem inte hade varit sedan Eeka, Anne och Matias hade varit med mig i slutet av det föregående decenniet. Även om landskapet fortfarande är hänförande, märkte Kivinens att Karelen hade blivit ett mycket dyrt semesterland. Priserna är till och med högre än i Finland, och Antti noterade att en karelsk pirog kostar mer än en kebabpizza i Tavastland.

I Sordavala stannade dom precis som förra gången. Johanna köpte en karelskspråkig humorläsplatta Karjalan Hullu från en lokal kiosk. På förstasida visar en animerad bild av en fiskebåt med en kran

som håller en skrikande man fastbunden över vattnet. Johanna skrattade högt – enligt henne påminde fotot henne om Timo Temapoeg om han någonsin skulle hamna i fiskarnas våld.

Hullu-serien utkommer också i Finland i olika dialektversioner. Johanna har köpt då och då Hämeen Hullu, Savon Sekopeä Hullu och förstås Kainuun Kajahtanut Hullu, som hon köper varje gång hon besöker Vattula. Det finns holografiska skämt i läsplattan som förändras beroende på läsarens känslotillstånd – läsaren känner igen ett leende och skratt och reagerar på det genom att ändra tonen i skämtet.

Kivinens stannade en natt utanför staden Kalevala. Nästa dag körde de tillbaka till Finland via Nurmes till Vuokatti, där de campade vid Camping Lillukka, som är kopplat till äventyrspoolen utomhus. Vid äventyrspoolen gjorde vågmaskiner, virtuella rutschkanor och undervattensljudlandskap intryck – Johanna filmade allt med sin multimediamera och planerade att göra ett avsnitt av det för sin JK Direct-kanal.

Utanför campingplatsen hölls en konsert med Golden-Timex. Musiken kunde höras på campingplatsen vare sig vi ville eller inte, eftersom bandets ljudsystem använde atmosfäriska resonansfrekvenser.

Golden-Timex har blivit mycket populär över hela världen. Även om Johanna inte var i konsertområdet tänkte hon på bandets frontman Pera Kessels trollfrisyr.

Pera Kesseli äger en lyxvilla i Olkiluoto och bär holografiska kläder på scenen, som förändras beroende på låten. Bandets mest populära hits – Maikkarin tytöt, Yyterin sanna och Kultaiset ajat – spelades överallt. Johanna hummade med, även om hon inte var säker på om hon gillade musiken eller bara dess futuristiska produktion.

Pera Kesseli hade nyligen bildat en ny duo med den blonda Mari Reetula. Bandets namn är Rusetti, och deras genombrotts hit She buys fine boots kan höras på nästan alla radiostationer i världen – även i Marskolonin, om man ska tro läsarnyheter. Kanske är det sant, för det är så här astronauter har satt foten på Mars yta.

Nästa dag började Kivinens köra mot Vattula. Navigationspunkten hade lämnats vid Vuokatti camping under natten, och Elisabeth var rastlös. Hon skickade meddelandet med hjälp av den neurologiska versionen av Facebook Messenger, som känner igen det känslomässiga tillståndet och färger meddelandet därefter;

Elisabeth: *Hej, sotar ni på fittan där?*

Anna: *Självklart inte, men vi plaskade runt i en underbar utomhuspool... Det vore bra för dig att plaska här också.*

Elisabeth: *Den här gamla gumman vågar inte gå till någon av herrarnas bus, men snart ska jag dyka ner i resten av graven!*

Anna: *Prata inte så, du kommer inte alls dö!*

Elisabeth: *Det ser vi snart, dåså!*

Johanna läste meddelandena och skrattade – familjens inre humor levde. Hon skrev för sig själv att mormors linje *att dyka ner i resten av graven* skulle passa bra med min berättelse, funderade Johanna.

På våren skilde sig Volmar och Alli – eller, som Alli själv uttryckte det, "Jag hittade en bättre kuk." Kivinens såg inte längre Alli och ville inte se Volmars irritation, som Anna uttryckte det för sin familj. Släktingarna tyckte synd om stackars Volmar. Alli fick ett tveksamt rykte, inte bara i Volmars-familjen utan även i sin egen.

På Vattula torget träffade hon en buse med kort igelkottsfrisyr med Zorro mustasch, riktiga bögmusch precis som Volmar beskrev honom då han hade sett busen. Han bestämde sig direkt att han inte vill dela sin kärring med en buse. Skilsmässa var oundviklig.

Volmar var tvungen att ge upp sin villa och nöjesroboten som han hade programmerat alla möjliga saker till genom åren – musik, skämt, recept och till och med gamla familjevideos, som semesterresan 2981 hos Kivinens i Villmanstrand.

Teddyroboten är vit, knälång och rör sig på en gummidrivband. Den förra hade blivit påkörd av en bil när radarn slocknade. Volmar hade tvingats köpa en ny liknande modell från Nalle Electronics i Sotkamo. Nu bestämde sig Alli för att behålla Teddy roboten för sig själv – och för huset också.

Innan skilsmässan hade Alli besökt Eekas ex-fru Anne på ett studiebesök – hur man gör en skilsmässa i praktiken. Denna information chockade släktingarna, men det chockade mest gamla Elisabeth, som sprayade sin mun med nitrospray flera gånger och stapplade och mumlade: "Djävulen har tagit över pojkens fru!" och gjorde korstecknet medan hon svajade på golvet i sin vattentornslägenhet påverkan av nitrospray.

Volmar flyttade till en stadsdel som heter Paratiisi, norr om Virtalehto. Ny adress: Hunting path. Gatan löper på en sluttning med utsikt över Kevätlahti-Lähtelä. Det äldreboende som kan ses från fönstret, var Anttis första arbetsplats på 2960-talet.

Varje sommar, när Antti besöker Vattula, besöker han digimaster-avdelningen på Lähtelä servicehem för att se om hans efterträdare, en viss Matsa Jörö, fortfarande arbetar där.

På våren köpte Eeka en liten villa - rött kasernliknande hus på Warez Street 8. Huset ligger mellan Octopus Street och Slalom Road, nära Nornor Road – Johannas födelseplats eller rättare sagt samlingsplats.

Johanna har ofta frågat sina föräldrar om vägens namns ursprung, men hennes far svarar alltid: "Det är bara vägens namn och betyder ingenting, namnet Johanna betyder ingenting..." I hörnet av Octopus Street ligger Oskari och Hissu-huset, som har en affärslokal på gatunivå – fortfarande tom. Virtalehtos hus är billiga, men de har inte råd med underhåll.

Provinsregeringen i Kajanaland kräver tillstånd för asfaltering, och det är nästan omöjligt att riva kulturellt värdefulla hus. Om du får ett rivningstillstånd kan du hamna i domstol om en kulturålskare stämmer rivningsgruppen.

Eekas hus byggdes på 2960-talet, så det är inte under kulturellt skydd. Huset har tre rum och ett kök. Vardagsrummet är stort och ljust. Ett av sovrummen är barnens gemensamma lekrum – på vardagar bor de med sin mamma i Halvari, nordost om bäcken Vattupuro.

Kivinsens besökte Eeka, och Johanna filmade sina kusiner med sin multimediamerka. Joonas och Janette gömde sig under köksmattan, men Andrei satte sig modigt på soffans ryggstöd. Anna skrattade: "Andrej verkar vara en högljudd filmstjärna!" Eeka blinkade mot kameran.

Under veckan besökte Kivinsens Elisabeth varje dag. Mormodern satt i sin elektroniska gungstol med en navigator i handen och tittade på var dotterns familj befann sig vid varje given tidpunkt. Varannan dag mår han sämre, varannan dag bättre. När Kivinsens anlände blev hon rörd till tårar – och ännu mer när de lämnade. Johanna är alltid den första som går, så att mormors gråt inte blir infekterat.

På avresedagen snyftar Elisabeth: "Jag undrar om jag ens kommer att existera i sommar... Nu blir det sista gången vi ses..." Anna tröstar: "Man vet aldrig vem som dör först. Nu ska den här familjen tillbaka till Tavastland!"

Kivinsens parkerade sin bil vid foten av det gamla vattentornet. Från tornets ytterdörr finns en fantastisk utsikt över torget. Johanna och Jaana-Mari älskar att deras mormor bor i ett riktigt vattentorn. På tornets östra sida finns det rödbruna tegelstadshuset – byggt enligt samma plan som de flesta stadshus i Finland. De nyaste kontorsbyggnaderna kommer att beläggas med metall-block som kommer att ersätta tegelstenar.

Hemma hos mormor tävlar systrarna om vem som får sitta i mormors elektroniska gungstol först. En gång bråkade de om en talande gosdjurshund så att dess öra gick av.

Hunden sa med metallisk röst: "Vilket folk, mitt öra är löst!" Skrattet smittade även av sig för mormor. Anna sa: "Nu lever den gamla mamman länge, för skratt förlänger livet." Elisabeth fnös: "Eh, det här var inget bra skratt och liemannen kommer snart!" Anna svarade: "Prata inte om det, du är fortfarande en ung flicka!"

Elisabeth är van vid sina barnbarns härjningar. Eekas barn är också vilda i vattentornet. Elisabeth är en bättre mormor för dem än Liebling – inte så hård eller småaktig. En gång lekte Joonas med en gosedjursflygekorre så att den blev hårlös.

Den avlidne Eemeli hade skjutit en ekorre i parken Peurasuo och gett den till Elisabeth som friergåva. Johanna och Jaana-Mari kallar Eemeli för Vattula gubbe, som inte lever. Johanna hann inte se morfar när han dog ett år innan hon föddes, inte snacka om den yngsta dotter.

Härom sommar då Kivins ått köttsoffa hos Elisabeth, och Johanna skämtsamt sa: "Jag orkar inte äta annat än friterat fläsk." Mormor trodde att barnbarn var hungrig och gick ut i hallen: "Vänta lite, jag går till Lidl Ruokamuori och köper fläsk!" Anna skyndade sig: "Åh, det finns ingen anledning att shoppa. Tjejen bara skojar!" Elisabeth: "Men om barnet är hungrig." Anna: "Nej, det är hon inte vi åt ju!"

Även i år Kivins var i Vattula en vecka. De slog läger vid Ratasmylly campingplatsen, som ligger på gångavstånd från stadens centrum. Ett måste att handla är varuhuset Ollikainen i köpcentret Calevala. Vattula har något annorlunda produkter än Forssa – men allt är dyrt.

Johanna högstadieskola

I mitten av augusti går Johanna i huvudkorridoren i skolan Vetehisenkoulu, med ett rött skrivverktyg i ryggsäcken och ett nytt busskort i fickan. Hon är nu officiellt gymnasieelev – en stor flicka, som hennes mamma brukar säga. Consumer Study Line känns som rätt val: inget oväsen, inget metalldamm, men mat, kontorskompetens och vardagsledning. Johanna ville inte börja i Arttu Lehtoksa skolan eftersom då skulle hon förmodligen hamna på Brandcar fast där skulle finnas bättre lön. Hon vill ha något mjukare – kanske ett café eller ett kontorsjobb där hon kan organisera mappar och lyssna på radion, som hon brukar säga. Kanske blir jag barista, skämtar hon, varpå mamma brukar skratta: "Och du blir kaféarbetare!"

Vetehinenkoulu-byggnaden är som en liten byggnadssamling. Johannas klassrum ligger på andra våningen, i slutet av en lång central korridor. I andra änden av korridoren finns en textilhantverkskurs där normalstörda syr med hjälp av robotar. Johanna har aldrig varit bra på hantverk, men hon gillar att titta på när maskinerna syr en slät söm. Det lugnar mig.

På södra sidan av den tvåvåningsbyggnad finns en enplans verkstads- och fordonsingenjörslinjerna för normalstörda elever.

Kanske om ett år Monni börjar i gymnasiet och hade tänkt Consumer Study Line men nu när blondinen började där så han inte har lust att utsätta sig för stirrande, precis som han säger. Monni har börjat överväga Riihimäki folkhögskolas medieprogram för personer med funktionsnedsättningar. Johanna vet inte vad medialinjen gör, men det låter spännande – kanske görs videor där, kanske podcast. Kanske kan han göra en podcast där han pratar om hur irriterande det är när någon stirrar.

Monni och Matti började nu i höst sitt sista tionde år i Vironmäki skolan och ylar av glädje när den blonda är borta, rena paradiset. Men Johanna är inte borta – hon har precis flyttat till andra sidan staden till stadsdelen Kaarlo. Hon fick från skolan ett busskort, och bäst av allt, kortet gäller också på fritiden. Hon skulle kunna ta sin elsparkcykel, men glasögonrumba gör det svårt. Hon är inte van vid att kicka sig fram med glasögonen. I Kuopio satte hon på sig glasögonen vid busshållplatsen, men i Forssa känns det märkligt – som att vara naken trots att hon har glasögon på sig. Busshållplatsen finns mittemot Vironmäki vårdcentralen.

Busshållplatsen sker vid Adjutant torget. Där ser hon en skymt av sina idoler från gamla skolan. Catfish och Masa byter till bussen som går åt motsatt håll, tänker hon. Catfish visar upp långfingret när Johanna knackar på bussrutan. Johanna tar inte illa upp – hon vet att pojkar är pojkar, och långfingret är bara deras sätt att säga att de såg henne. Hon sitter i bussen till Hillo, som efter att ha lämnat torget, kör längs New Tammela Road till Hirvisuo Street och därifrån svänger mot Kaarlo Road. Sedan passerar gymnasiet söderut. På sydöstra sidan av Kaarlo ligger Patterivuori, och på södra sidan ligger Kännälä med nya och gamla

villor. Kaarlo Road går över Gamla Tavastehusvägen över till Kännälä och då vägen blir Hillo Road som fortsätter söderut och förgrenar sig mot Mode Road.

I skolan Johanna ser massor av normalstörda eurohanar. Hon vågar inte gå och prata, men tittar på avstånd. Hon hoppas på att Catfish ska bli kär i henne nu när hon går på gymnasiet. Där hon har fel. Han känner rena paradiset och magkramperna börjar lätta men vad ska jag göra om ett år? Vetehisenkoulu är helt uteslutet, tänker han.

Hemma skriver Johanna om Akka Kakkanen, som studerar på jordbrukskurs på högre nivå och tittar på gamla män. Hon kamouflerar skolan som en jordbrukscentral eftersom hon inte vill säga att det egentligen är en Consumer Study Line. Hon har inte råd med en dikteringsmaskin, så hon knappar med en urgammal ordbehandlare med rudimentär artificiell intelligens. Den röda skrivplattan är hennes bästa vän – den visar aldrig långfingret, men dess kapacitet börjar ta slut.

På våren tillbringade hon två veckor på båda gymnasieskolorna på ett introduktionsbesök, som kallas för praktik eller PAO, även om det inte är en traditionell yrkesinriktad praktik.

Den tekniska verkstadslinjen ligger mitti Vironmäki i lokalerna för Arttu Lehto-oxa gymnasium. Byggnaden är gammal och en av de äldsta skolor i staden. Endast verkstadstekniklinjen är i drift i byggnaden. Fönstret mot innergården erbjuder utsikt över den karga innergården. Från det andra fönstret i gymnasieklassrummet kan man se den platta klippan och Trunk Mound Road längre borta, som är en av Vironmäki genomfartsleder. Trunk Mound Road börjar vid Old Tammela Road och leder till stadsdelen Hietala.

På andra sidan Arttu Lehto-oxa gymnasie ligger bullerbarriären vid riksväg 2:an, under vägen går Sport Road. På andra sidan av Sport Road ligger hyresrättskvarteret Pekkasiini, som påminner något om Puro-Onnela, som ligger bakom idrottsplanen.

Johanna har inget att göra på en vanlig gymnasieskola för personer med normala funktionsnedsättningar eftersom hon har gått på en grundläggande specialskola, så hon har inte samma färdigheter som normalstörda personer. Hon är väldigt dålig på aritmetik, och det beror på att pedagogerna i tredje och fjärde klass fjäskade henne och inte tog matematikundervisningen på allvar. Nu känner Johanna bitterhet mot pedagogerna i Villmanstrand. Hon älskar själva staden eftersom det är där den underbart spenslige Nino bor. Hon har hittat Ninos kontaktuppgifter på Eniro, men vågar inte kontakta. Det gör ont när hjärtat vill leka men sinnet stödjer blyghet. Hon har märkt att gotter-Backman bor mellan Fenno-Brandcars produktionsanläggningar och södra-Veistola på Inn Road, där det vore trevligt att bo hos min älskade Nino, tänker Johanna.

Hemma, på sitt rum, brukar Johanna skriva noveller på en röd läsplatta, vars minne hon nyligen har utökat. Hon har lagt upp några av berättelserna på sin egen Kivinen areena-webbplats. Berättelserna handlar om Akka Kakanen. Det är synd att hon inte har råd att köpa en dikteringsenhet, precis som hon själv ofta klagar till sina föräldrar. Hon har läst i en läsplatta som heter Mikrorobotti att den bästa dikteringsapplikationen för Ullet64 skulle vara Geos Talk, men de är extremt dyra, tycker hon.

Det är verkligen synd att det inte finns någon möjlighet att gå från en grundläggande specialskola till kontors- och detaljhandelssektorn på en vanlig gymnasieskola, beklagar Johanna.

Forssas skolförvaltning, omsorgsadministrationen och Tavastlands regionala parlament för närvarande gör hårda förhandlingar om privatisering av specialskolor, Daily Activity grupper och andra skyddade arbetsplatser. Modellen kommer från Savolax och Värmland, där utbildningsföretaget Suner redan har tagit över ansvaret för de regionala strukturerna för specialundervisning och omsorg. Suner vill samla alla tjänster för personer med funktionsnedsättningar i Tavastland under ett och samma tak – inte bara av sparskäl, utan också för att skapa ett varumärkesbyte. Målet är att det negativa ekot ska ersättas av ett positivt, och att gruppen som har diskriminerats länge får bättre betalda jobb eller åtminstone meningsfulla aktiviteter.

Forssa stad är intresserad av att privatisera vårdförvaltningen så att det finns tillräckligt med pengar för grundläggande tjänster. I kommunfullmäktige motsätter sig The Left Party och Basic Finns denna fina reform, men de har ingen majoritet. Vänsterflygeln inom regeringspartiet, Workers Party, är också

emot, men högerflygeln är starkare. Så reformen kan genomföras – men det är osannolikt att den blir klar i tid under Johannas skolgång. Hon är en av de sista eleverna på en särskild högstadieskola som har en speciell skolstämpel i pannan, som hon själv uttrycker det.

Johannas gymnasieskola ligger på i Vetehinen skola. Skolan sträcker sig över ett stort område. Närmast Kaarlo Road finns en vit tvåvånings tegelbyggnad med Johannas klass i norra änden. Byggnaden ligger på en sluttning, så du kan gå direkt till andra våningen från gårdssidan, och från vägsidan till första från båda ändar.

Bakom verkstads- och fordonstekniklinjen för Normal Upper Secondary School löper Sairaalatie, som svänger förbi Forssa-sjukhuset och övergår i Eurola Street i Kaarlo fristående bostadsområde.

Det finns en liten rondell vid korsningen mellan Kaarlo Road och Hospital Road. Norr om den, mitt emot gymnasieskolan, ligger Brandoil mack och bredvid ligger Jani-Petteri Drive-in Grill – områdets modernaste snabbmatsrestaurang. Burgarna tillverkas av robotar och serveras direkt till bilarna. Alla kunder behöver säga: "Burgare emellan." Grillen ägs av en lokal allt i allo man Jani-Petteri Kotkala, som undviks av politikerna i det styrande partiet – kanske för att han är för självständig, för synlig och för populär bland unga.

I år färdigställdes slutligen det gemensamma stora sjukhuset för Forssa och Jockis i det nybyggda stadsdel Salomäki, som ligger norr om staden, precis vid gränsen till Jockis. Kivins besökte på sjukhusets öppettid för att se detta nya sjukhus. Då pep Annas och Anttis Al- armband hela tiden, särskilt på intensivvårdsavdelningen och lungavdelningarna. Dem förstär inte varför artificiell intelligens reagerade på dessa avdelningar.

De gamla sjukhusen Forssa och Jockis kommer att få nya aktiviteter, såsom en sjuksköterskeskola för gymnasiet. Långtidsavdelningen intill det gamla sjukhuset i Forssa är planerad att hysa Honkamäki demensboende. Kanske skulle Daily Activity-grupperna kunna centraliseras i samband med den, om Suners vårdreform inte genomförs. Åtminstone skulle demenscentret och sjukgymnasieskolan börja i sjukhusets tidigare lokaler, som staden Forssa har planerat.

Förutom den högre sjuksköterskeskolan kommer till Jockis gamla sjukhus att inrymma Tavastlands yrkeshögskola, som är uppdelad mellan Loimo, Jockis och Forssa. Loimo är hem för universitetets huvudkontor.

Johanna blir förtjust när hon ser underbara normalstörda eurohanar i samma skolbyggnad och inte bara behöver se specialskolans konstiga typer.

Förutom social service finns i den vanliga gymnasiesidan i samma byggnad bland annat restaurangsektorn och Consumer Line.

Det är bara synd att Johanna är väldigt blyg och inte vågar gå till de normalstörda för att bekanta sig med dem. Hon själv hyser ett icke-existerande hopp om att Monni nu ska bli kär i henne när hon har slutat i Vironmäki skolan och ändra sig och börja på Vetehinen skolan om ett år.

I själva verket ylar Monni och Matti av glädje när den stirrande blonda är klar och de har försökt studera i lugn och ro, men det finns en sak som stör Monni Lehmus; nästa höst, när hon börjar gymnasiet. Han har specifikt tänkt på Vetehinen skolans Consumer Line. Detta står redan i databasen för gymnasiet. Nu har han ingen lust att börja där och utsätta sig för stirrande. Hans mage har börjat vrida sig illa. Det enda gångbara alternativet för Monni är Riihimäki folkhögskola, eftersom den har en intressant medialinje för personer med funktionsnedsättningar.

Kaarlo och Kännälä skiljs åt av den gamla Tavastehusvägen, som leder till Forssa nya centrum, vars officiella namn är *Taikaviittala* men vanligtvis kallas det nya centrumet.

Den gamla Tavastehusvägen ansluter till Girl Street i norr, söder om Taikaviittala. På östra sidan går vägen över riksväg 2:an till Lexus, där den övergår i Lexus Road.

Kaarlo Road fortsätter sig över Gamla Tavastehusvägen, där vägen svänger in i Jam Road, som går söderut genom Kännälä, som sedan avgrenar sig till Mode Road och den andra grenen leder till den

södra kanten av Kännälä och Mountainhill Road.

En höstmorgon på Adjutant torget, när Johanna knackade på bussfönstret för andra gången och beundrade Monni, föll hennes blick på pojkens bruna igelkottsfrisyr som stod upprätt. På något sätt hon fick en mördare i tankarna när hon såg sin idols frisyr. Hon förstår inte hur i hela fridens namn kunde få en mördare i tankarna när hon såg världens vackraste igelkottsfrisyr. Den tanken förstörde kärlekens känslor och så småningom slocknade kärlekens låga av sig själv. Kanske förmedlade han mördartanken via telepati," funderar Johanna medan sitter i bussen.

Egentligen var Johanna inte genuint kär, men det här var bara någon slags olycklig fantasi om en pojkvän på grund av längtan efter Nino.

Hon har helt tappat kontakten med gotter-Backman, men hon skulle ha en chans med Järvimerkki, men hindret är morbrors kärring, som Johanna själv tenderar att drömma längtansfullt inom sig själva.

Papyross-rökringar och drömmar om kyssbänken

Augusti var redan långt borta, och korridorerna i Vetehinen skolan doftar av höst – fuktig betong, kokt kål och Mentol från en e-cigarett. Johanna hade slagit sig till ro i gymnasieskolan, och även om klassen domineras av killar, kände hon sig inte ensam. Tiina Kallela, en mörkhårig rockfantast, är som skolans egen Yrjö Malmikives, en välkänd finsk rock-LPG-gitarrist. Killarna dyrkar henne, och Tiina i sin tur dyrkar Yrjö. Hon går sista år i gymnasiet och är med i pedagogernas upptåg – och hon dolde det inte.

Den andra tjejen, Yaana Pösö, går i samma årskurs som Johanna. Spinkiga, glest hårig och alltid med vidöppen mun – som en fågelholk, tänker Johanna. Yaana pratar om mat som en matålskare, även om Johanna misstänkte att de genetiskt modifierade foie gras-bullarna bara var en produkt av Pösös fantasi. Ändå lyssnade hon artigt, för Yaana var välvillig, om än lite märklig, men det är ju funktionsnedsättning, alltså en konstig typ, tänkte Johanna tyst inom sig. Som tur är kan Johanna tänka tyst inom sig själv och tänker inte högt som andra med funktionsnedsatta personer. Johanna berömmar sig själv för denna egenskap också.

Tiina, å andra sidan, retar Johanna då och då, men inte längre med samma intensitet som Minetti på tredje klass. Det är mer av skoj, hästlek – Tiina har listat ut att Johanna är annorlunda, och kanske också hennes likhet. På ytan verkar ingen av dem vara funkisar, men de vet båda hur det känns att vara lite av en outsider.

Johanna är allvarlig, och när hon blir mycket glad över något så hon famlar nästippen med fingrarna – en gest som får folk att tro att hon är löjlig. Men det gör inget. Johanna fann snart en ny ledstjärna i klassen: Milton Norrila.

Milton har ett sött leende, tungspetsen mellan framtänderna, en stilig dubbelhaka och grisliknande kinder. Han är klassens snygging. En annan stilig kille är Martti Tammivuori, men han är för barnslig – han kastar saker när han blir irriterad. Milton, å andra sidan, är som en elefant: stor som klumpeduns, lugn och lite mystisk. Johanna började kalla honom som Papyross när hon märkte e-cigarett-rökning. Det påminde henne om Ninni i Nyslott, som hon också kallade *Tobak*. Hon undrar om Milton har mycket ninnin i lungorna, undrar Johanna när hon sitter bredvid honom vid det avlånga bordet i hemkunskapssalen och väntar på pedagogerna.

Varje rast går Milton och Martti ut för att ta ett bloss. Martti röker egentligen inte, men smakar mentolpatroner med nikotin och ninnin – Miltons egen blandning. Johanna följer dem ut, ut på skolgården, där det finns förkrympta tallar, lövträd och buskar. Parkbänkar är som en inbjudan: man kunde kyssa här om det fanns någon att kyssa.

Johanna försöker att inte stirra. Hon har lärt sig av sina misstag – Monni och Matti stod aldrig ut med stirrande. Men Milton och Martti är annorlunda. De är mer tålmodiga, mer humoristiska. Ibland för mycket – Johanna tappade kontrollen, medan Martti fjarntar sig runt omkring. Milton blåser ut rökringar och funderar på tobaksstrejken. Johannas hjärta hoppar över ett slag.

En måndagskväll i november blev Johanna fullständigt förälskad. Hon hade varit förkyld hela föregående vecka – de gamla heltäckningsmattorna var orsaken, trodde mamma. Efter renoveringen mattorna togs bort från hallen, trots att hela huset skulle behöva ett nytt golv. Men det skulle kosta en

förmögenhet. En fullständig renovering av byggnaden skulle kräva förvärv av tillfälliga lägenheter för hyresgästerna. Antti och Anna har inte råd med det.

Milton kom hem hos Johanna och frågade hur hon mådde. Det var ingen stor gest, men det räckte. Johanna kände att någon brydde sig. Hon sa inget, bara nickade och log. Milton satte sig på köksstegen en stund, blåste ut rökringar och sa, "Kanske slutar jag med det här någon dag." Johanna svarade inte. Hon tänkte bara att kanske skulle hon också våga kyssa en dag – även om det bara var på en parkbänk på skolgården, mitt i en rökring. Johanna vågade inte säga det högt när mamma var närvarande och hennes pappa satt i en snurrfåtölj i vardagsrummet.

När fadern inte sitter i fåtöljen så hoppar nöjesroboten Aunus Tipsu upp i fåtöljen, men går när hussen kommer in i vardagsrummet.

Miltons besök var kort, men för Johanna var det som en omstart av hjärtat. Hon var i köket och städade skräplådan – gamla laserskärarhandtag, USB-minnen, muttrar och skruvar. Det är hennes favoritsysselsättning, som en meditativ ritual, där varje föremål var ett litet minne eller en möjlighet. Men när mamma öppnade ytterdörren och en välbekant porriga rösten kom in i köket, blev Johanna eldröd. Mitt huvud började dunka. Glasögonen låg i ett fodral på vardagsrumshyllan, och eftersom hon var hemma med sina föräldrar hade hon inte tagit på sig dem.

Milton dök upp i köksdörren, inramad av bruna ramar. Johanna kunde bara säga: "Vad vill du?" – en fråga som lät mer som ett hot än en hälsning. Milton och Anna utbrast, och Johanna skrattade med, även om hon inte förstod varför. Det lät bara komiskt.

Anna, med stark betoning på kajanaländska, utropade: "Johanna städar upp skrotlådan." och räckte pojken ett glas hallonjuice och en nybakad kanelbulle. Milton tog bullen, stoppade den hel i munnen och sa med blyg röst: "Tack, gott!" Johanna kunde inte komma på något att säga. Hon var stel som en saltad siklöja – samma känsla som när Nino kom för att leka i Villmanstrand. Hon visste inte hur man var en naturlig då och nu.

Milton märkte att blondinen hemma är helt annorlunda än i skolan. Hon sa inget, bara rörde om i skräplådan. Milton bestämde sig för att gå ut. Han ville inte sätta press på henne. Han hade uppriktigt kommit för att se hur Johanna mådde, men nu såg han att hon var stressad.

Från vardagsrummet utbrast Antti: "Vad vittu är du för pojkar?" – hans vanliga hälsning på tavastländska, som alltid innehåller ordet vittu. Milton gick försiktigt till dörröppningen till vardagsrummet, där det hängde bruna träbitar.

Han sade med sin försiktiga röst: "Jag heter Milton Norrila och jag bor i Hietala som andrahandshyresgäst och nu kommer jag från Vironmäki Daily Activity Center, där jag PAOar den här veckan." Antti vågade inte fråga vad i PAOa betydde. Allt han visste var att Daily Activity Center är en skola för de eländiga, där man kan höra mullrande och morrande.

Antti nickade, medan satt i en snurrbar ljusblå fåtölj och tittade på TV. Milton höjde händerna i en modern hälsningsposition: "Moido!" och gick ut och gick mot Hietala. Gränsen mellan Vironmäki och Hietala ligger någonstans nära Västäräkki lekskola och köpcentrum.

När dörren stängdes skrattade Anna: "Kanske vill pojken ha dig!" Hennes bröst skakade av skratt. Johanna vred på sig, famlade näsan och kände hur mammas slummande ord förvandlades till en välsignelse i hennes sinne. Från och med då blev Johanna djupt förälskad i Milton. De sista kärleksresterna till Monni är borta. Nu hon började tyst inom sig kalla Monni som *skit*, och ord som bajs och kiss har ersatts av *skit* och *urin* – det skedde en förändring i Johannas inre ordförråd.

I högstadiet började Johanna antyda för sin lillasyster att det finns två duktiga pojkar i samma klass. Hon kallade Matti för matelia som är krypare på finska – inte för att hon avskydde. Hon kallade Monni för en sorts fisk, eftersom dess sommarvatten och hala utseende påminde henne om en silverfisk som simmar i månskenet. Självklart förstod Jaana-Mari vem storasyster pratade om. Hon trodde att hennes syster var kär – igen.

När detta nådde Janettes öron skrattade hon skrattade med hoppande bröst: "Makalöst att Johanna kallar kära killen för krypare!" När Johanna senare blev intresserad av Monni, började hon prata hemma om månsken och fisk. Lillasystemen drog slutsatsen att syster hade fått återfall igen. På skolans fotoplatta – som visar elevernas bilder och de senaste skolhändelserna – såg hon Monni Lehmus. Det var inte svårt att lista ut vems namn som liknade ordet *Moon*.

Johanna antyder för Milton att hon är förtjust i honom. Svaret var bekant och förödande: "Jag är inte intresserad av dig, eftersom jag har någon annan på sikte." Samma mening som Johanna hade hört från Matti och Monni. Som tröst ville Milton dock vara en vän – på vänskapsbasis. Självklart gick Johanna med på det. Hon ser Milton riktigt sexig nu, även om pojken är klumpedunsliknande tjockis, med dubbelhakor och griskinder. Johanna är förälskad, och inget kunde stoppa det.

När Johanna fyllde 18 fick hon officiellt tillstånd att skaffa ett Facebook-konto – eller, som man säger idag, en *Face Grid*-profil. Kontot är kopplat till ett neuralt nätverk som analyserar användarens känslotillstånd och föreslår innehåll därefter. Självklart finns pappa, mamma och andra släktingar på hennes vänlista. Lillasystemen har ännu inte fått lov till sitt eget konto, men hon loggar in via mamma eller pappa på ett kontrollerat sätt. Johanna vet inte hur hon ska justera sina integritetsinställningar än, så hon vågar inte flirta – pappa och mamma skulle se allt.

Milton skickade en vänförfrågan till Johanna för att göra den här roliga blondinen glad. Johanna accepterade det genast, hjärtat bultade. Men i skolan försöker hon envist charma Milton – utan framgång. Milton vill inte vara flickvän till en så barnslig och blyg tjej som inte kunde säga något vettigt när han besökte hos henne. Johanna är trevlig, men inte flickvänsmaterial, som Milton brukar tänka i sitt sinne. Han påstår sig vara i ett förhållande – en vit lögn för att hålla blondinen lugn.

Vad Johanna inte vet: Milton är aktiv i den lokala Scientologikyrkan. På sin fritid han jobbar som volontär i Scientologi-caféet, som ligger i hörnet av Bloke Street och Tanner Street. I kaféet serverar man koffeinfritt neurokaffe, som sägs förbättra koncentrationen och rensa sinnet. Snart kommer Scientologiförsamlingen att påbörja byggandet av en ny kyrka i hörnet av Beach Street och Grain Street – byggnaden kommer att vara helt holografisk, och inuti den kommer även att finnas ett lärcentrum där Scientologins grundläggande principer lärs ut genom neurostimulering.

Utan Johannas vetskap kan Miltons ögonsten vara någon i kyrkans innersta krets—kanske Mariella, en scientologisk kafébarista som vet hur man gör den perfekta nikotinfria mentollatten.

Men Johanna ger inte upp. Hon fortsätter att städa upp skräplådan, bläddra på Face Grid och drömma att Milton en dag skulle säga: "Jag är intresserad av dig."

Johannas valkampanj, blåugglor och svampskräck hösten 2988

Johannas charmoperation påminner mer och mer om politikernas valkampanj: Välj mig, jag ger mer! Han kampanjade med sitt hjärta, humor och ibland kajanaländska-dialoger, som låter som kodspråk för folket i Tavastland. Hennes legendariska replik – "Jag ska suga den stocken där den svarta gräs växer och trycker in den i min svarta gruva!" – får Milton att sucka varje gång: "Ah, kors i taket, den där stockgrejen igen! Jag blir galen, kom igen!" Snorigt skratt, grov pornografisk röst – Miltons kännetecken.

När Johanna fick reda på Miltons gatuadress, Wader Road, började hon skämta: "Jag dammsuger hela Wader Road och vadar hos stocken!" Milton svarade: "Vada bara, men du kan inte hitta mig nämligen min hyresvärd är kickboxningsmästarinna, Wally Jussila!"

Johanna, som har tagit på sig sekteristisk avsky i sin modersmjölk, har ingen aning om att hon själv under nästa millennium kommer att göra obetalt arbete för Scientologikyrkan. Men låt oss inte gå händelserna i förväg.

Studiebesök till Forssa konsthall

På hösten besökte Johannas klass Forssa konsthallen för att se en konstutställning för personer med funktionsnedsättningar. Pedagogerna sade att målningarna visar konstnärens hälsotillstånd – bioanalys används för att tolka färger och linjedjup.

Konstgalleriet ligger på Puolala Street, i källaren till de tidigare lokalerna för Coop Domus. Huvudbiblioteket ligger på gatunivå, med en barn- och ungdomsavdelning belägen i hörnet av New Street och Bloke Street.

Den speciella klassen från Vironmäki-skolan anlände också. Johannas tidigare klasskamrater ropade hennes och Monnis namn, även om Johanna inte längre kände något för Monni. Hon klassificerar nu honom som konstig typ – skit, som han tänker i för sig själv. Hon höll tyst och tittade på de interaktiva målningarna skapade med neurala färgpaletter. Några av verken var traditionella akvareller, men vissa reagerade på betraktarens känslotillstånd.

När hennes tidigare klasskamrater kom för nära fnös Johanna: "Flytta på er, jag njuter av konst!" De skrattade – blondinen brukade vara en mes, nu är hon en tuff tjej.

Johanna fortsätter att försöka charma Milton med små spratt. En dag fyllde han sina blå diskhandskar med vatten och ställde dem i nedre skåpet i repetitionsköket. Milton skrattade, gissade genast gärningsmannen och tog allt med humor. Han beundrar Johannas spratt, men vill inte att hon ska vara kvinna. Martti, å andra sidan, undrar hur man i hela friden får en lekfull blondin i säng – men kan inte komma på något sätt.

En dag försökte Johanna slå Milton i huvudet med en färsk gurka. Gurkan brast, vattnet rann på golvet, och Milton utbrast: "Kors i taket, vad är det du sysslar på med?" Johanna stammade: "Det var ingen syssla, det var en gurka!" elevassistent Reijo Rikilä klev in i klassrummet och nickade – han känner till Johannas trick.

Reijo var fritidsinstruktör på KST, där han undervisade i att filma med multimediekamera. Johanna är fortfarande intresserad av kameror, men hon går inte på guidade fritidsaktiviteter – hemmet ringer direkt efter skolan. KST kommer från orden Koulun Sisäinen Työ det vill sägas skolan inre arbete.

Blue Owl Valley svamputflykt

I slutet av november gjorde Johannas klass en studieresa till Sinipöllölaakso i Hallisalo, öster om Jockis. På natten flyger konstgjort skapade blåugglor i dalen – runda, blå, med triangulära näbbar, vitögade. Deras röst: *Huhuu... Owl-owl-owl-owl-ihuuup-bum-bum!* är utvecklat från temalåten till den urgamla MTV3-maskoten ugglan.

MTV3 har lagts ner och ersatts av TV4, som ägs av Allan Media.

Blåugglor förökar sig effektivt. Den hanes penis sväller och sprutar sperma som en vattenpistol – en bedrift inom bioingenjörskonst. Johanna vet inte att ugglornas fortplantning övervakas med en satellitbaserad populationsmätare.

Klassen valde trattkantareller. Johanna hatar svamp – förutom att vara rädd för fisk har hon också en rädsla för svamp. Men alla tvingades plocka upp en halv korg. Johanna kom på idén att använda plastpåsar som svamplockarhandskar. När det var dags att äta smörgåsar tog hon nya påsar – ingen möjlighet att tvätta händerna. Matematikpedagogen Touko Hellamaa såg detta och utbrast: "Hon har bacillskräck, sicket folk!" och skakade på huvudet.

Johannas PTO avsnitt 2089 – kopiatorer, fiske

På våren började Johanna två veckors långa praktik, eller PTO-period, på Forssas stadshus kopieringscenter.

Stadshuset är en enorm femvånings rödbrun tegelbyggnad vid New Tammela Road 9 – vägen börjar vid Adjutant torget och slutar i Tammela, precis som Old Tammela Road. Vid torget går vägen under namnet Marketplace Street, och längs det finns Forssa distriktsdomstol och ett rundformat radiocafé varifrån Forssa offentliga närradio sänds.

Radion sänder även kommunfullmäktiges möten också på neurofrekvenser.

Radiokaféet ligger på toppen av en liten stenig kulle. Mittemot radiocaféet ligger Puolala gymnasiet och grundskola.

Idag ansvarar kommunerna endast för grundläggande tjänster: utbildning, gatuunderhåll, äldreomsorg och sociala tjänster. Allt annat man har privatiserats eller överförs till regionalparlamentet.

Kopieringscenter och stadens nätverk

Kopieringscentralen ägs av kommanditbolaget Service Team, som även ansvarar för den intelligande postavdelningen. Den underhåller e-post- och webbplatsservrar, som är en del av staden Forssa neurala nätverk.

Johannas uppgifter inkluderade perforering och häftklamring av dokument – uppgifter som digitala kopiatorer ännu inte kan utföra. Även artificiell intelligens kan inte göra allt, som Raija brukar säga.

Tre kopieringstekniker har varken tid eller energi att ta hand om allt, så lärlingen är en perfekt kandidat för jobbet, som den äldsta och tjockaste kopieringsteknikern Raija Lillukka tycker. För ett tag sedan forskade hon om sin släkt och upptäckte att hennes släkt kommer från Kajanaland. Hon inte kan ett enda ord kajanaländska, talar starkt tavastländska.

Johanna fick praktik via yrkesvalspedagog Esteri Hannula, vars kontor ligger i samband med yrkesträningen på Vetehinen gymnasieskola. Avdelningen är för elever med allvarliga funktionsnedsättningar. Johanna gillar inte att gå dit – hon är rädd att hennes arm ska börja fladdra mot bröstet. Under yrkesträning finns verksamhetsträning, där studerar mest hopplösa funktionsnedsatta, som Johanna gillar att tänka i för sig själv.

Framför ytterdörren vrålar en flicka vid namn Kerttu, sittande i en elektrisk rullstol. Johanna vill inte veta hennes efternamn eftersom hon har mycket starka fördomar mot personer med funktionella begränsningar. Hon har också lagt märke till en kinesisk pojke vid namn Un Zung som bär en svart skinnjacka. Han åtföljs av Markus Virta, som ser surt ut, precis när Johanna ruskar huvudet åt Un Zung.

Medan hon häftade trycksaker drömde Johanna om att hon en dag skulle bli stadsdirektör. På ett sätt är denna uppgift också ett första politiskt uppdrag. Tänkte hon. När uppgiften var klar gick hon till Raija Lillukka: "Japp, färdigt! Vad ska jag göra nu?" Raija svarade: "Ta katten på rumpen och köra, HAHA! Jo, det är inget speciellt att göra!" Johanna skrattade. Hon hade aldrig hört detta moderna tavastländska ordspråk förut. "Jag har inte hört talas om det ens i amerikansk kyrka!" Raija: "Nä, det inte är amerikanskt utan det är ju tavastländskt, din Szabo!"

Raija frågade Johanna vad hon var intresserad av. Johanna svarade ärligt att hon brukar skapa berättelser och rita, så Raija räckte henne ett papper och sa: "Du kunde rita något kul inne i fikarummet!"

Johanna gick till ett avlångt kafferum med blåa väggar, där finns espresso- och cappuccinomaskiner i ena änden och en vägghylla i den andra. Hon satte sig vid bordets ände för att rita.

Raija visade till henne den tidigare praktikantens seriebild, där kopieringstekniker sover ovanpå maskiner och sedan maskiner exploderar. "Kanske kan du rita något sådant som minne av dig!" Johanna blev uppspelt. Han ritade karaktärer som liknade Monni och skrev elaka berättelser med riktiga namn. Teckningarna var förvånansvärt skickliga – karaktärerna började likna människor. Berättelserna var fortfarande klumpiga, men entusiasmen var stark. Hon ställde de färdiga verken på bordet under en vägghylla, i hopp om återkoppling. Då och då pep hennes AI armband och visade meddelandet; *Rita inte, tänk framtiden!*

Kommuntidning och fiskegalenskap

Johanna gjorde också en liten tidning som hon namngav till Forssan lehti, där hon skrev och tecknade om fiske – eftersom Raija är en fiskefanatiker. På borden i kopieringscentret finns fiskeläsplattor, flugor och fiskeredskap. Varje höst jagar Raija hjort i naturreservatet Hallisalo för att hålla populationen lagom stor. Johanna hoppades att tidningen skulle bli lika populär som Rajapyykkivuori aviisi i Villmanstrand. Då kom hon ihåg Nino Backman och hoppades att han skulle dyka upp.

Raija Gunilla Lillukka är en envis agnar som programmerar en stim av fiskdetektorer samtidigt som hon övervakar kopiatorer.

Hennes efternamn påminner Johanna om Kakadus ex-make – kanske släkt, kanske inte. Det finns många Lillukka i Kajanaland," tänker Johanna.

Personal på kopieringscentret

Förutom Raija arbetar två kopieringstekniker vid kopieringscentret: Leena Mikaela Lehto, en smal kvinna med brun aluminiumväst, och Kirsti Virtanen, en kort svarthårig kvinna med norsk lusekofta.

Raija har ett grovt, rynkigt ansikte – spår av alkoholkonsumtion. Ändå utför han sina plikter med heder. En gång på en fest bekant polis bad henne blåsa i alkometern som visade 0,1 – enligt Raija absorberar fettprocenten alkohol.

Johannas ritande är inte bara en hobby – det är en del av hennes neuroprofil, en digital karta över kreativitet som spåras och stöds av skol- och arbetsplatssystem. I kafferummet på kopieringscentret, där hon satt, identifierar en neuronvägg inbäddad i väggen hennes känslotillstånd och antyder visuella teman: *Satiriskt porträtt, illustrerad besvikelse, bildlig hämndfantasi*. Johanna väljer Illustrated Disappointment och börjar rita en karaktär som liknar Monni – inte längre en streckgubbe, utan något som ser ut som en verklig person, men ändå är karikerat, överdrivet och elakt.

Att dra nytta av neuralt papper

Hon använder ett arbetsplatsneuralt papper som registrerar tryckkraft, färgval och till och med ögonrörelser. När hon skriver berättelser om Monni föreslår artikeln automatiskt synonymer och meningsbyggnader, men Johanna avvisar dem. Hon vill hålla texten klumpig – genuint sin egen. Hon stavar Monnis namn på rätt sätt, även om hon vet att det kan irritera honom om han skulle se teckningar.

Johanna ställde de färdiga teckningarna och berättelserna på kaffebordet, under vägghyllan. Kopieringstekniker kan skanna dem med sina läsapparater, och en neuralvägg analyserar hur länge varje person tittar på varje bild. Johanna hoppas på positiv feedback – inte pedagogiska glåpord, utan en genuin reaktion. Raija Lillukka, en gammal gumma på kopieringscentret, uppmuntrade Johanna att rita mer. Johanna gör som hon blir tillsagd, trots att hon är på jobbet. Självdisciplin är inte hennes starka sida, men passion är det.

Efter två veckor avslutades Johannas praktik. Hon återvände till skolan, men lovades ett sommarjobb på stadshusets kopieringscenter. Hon har ingen aning om att detta är början på en långvarig bekantskap med den gamle gumman i stadshuset.

Johannas första längre skolresa

Våren 2989 gjorde Johannas klass en veckolång skolresa till Helsingfors – hennes första flerdagarsresa utan föräldrarna. Längre tvekade hon att följa med. Tanken på att stanna över natten utan sina föräldrar kändes skrämmande, men när hon lovades ett eget hotellrum så hon bestämde sig följa med. Föräldrar uppmuntrade: "Utan brillor du skulle vara mer avslappnat." Så Johanna lämnade sina glasögon hemma. Hon inte är van vid att sova med glasögon på, och hon ville inte se alltför formell ut.

Resan gjordes med ett PendolinoX3000 höghastighetståg, som går på en magnetisk räls på tågbroar och når en hastighet på 600 km/h. Tåget har neurala fönster som justerar utsikten efter stämningen – Johanna valde *det vemodiga avreseläget* och såg hur hemstad lämnades bakom sig. En klump steg i halsen, men hon lyckades hålla tillbaka tårarna.

Vid Högfors station steg klassföreståndare Olli Saarinen på tåget och märkte att Johanna saknade glasögon. Han kunde inte säga och göra någonting – Forssa låg redan bakom. Vid Forssa station steg Touko Hellamaa, Reijo Rikilä och den svarthåriga Gerhard Ryri från hjälp gruppen ombord på tåget. De lade inte märke till Johannas gröna ögon utan glasögonen, som nu såg världen naken.

Hôtel Fenno

I Helsingfors bodde de i stadsdelen Berghäll, som är numera Helsingfors gamla stan, i Hôtel Fenno. Hotellet har byggts ut både uppåt och nedåt – det finns neurocapsule-rum på källarvåningen där man kan justera innehållet i sömndisplayen. Johanna fick ett vanligt enkelrum, men med neurobelysning. Intill hotellet ligger den kinesiska restaurangen *Pyllistävä Lohhari*, därifrån kommer stark doft av kryddig mat. Pedagogerna bestämde sig för att inte gå dit – för varmt för personer med funktionsnedsättningar. De ville inte riskera ytterligare hjärnskador, även om de inte sa ordet högt.

Johanna undersökte varje vrå i rummet. Hon var rädd för mördare, akilleshäl skärare under sängen samt laseruppskärarbusen på grund av skräckfilmerna som har föreslagits av lillasyster och kusin Janette. I en skräckfilm kör grupp en husbil in i skogen, där enorma tjejer sågar av offer med laseruppskärare. Antti hade mardrömmar och Anna var inte långt borta heller.

Spruta, fantasi och Jenna läsplatta

Bakom den platta hotelldatorn hittade Johanna en använd spruta. Hon snurrade runt den i handen, öppnade sidofönstret och kastade ut den. Sprutan landade på metalltaket på innergård.

Hon vågade inte vara i samma rum som sprutan – tänk om jag hade fått en psykos och injicerat det i huden, tänkte hon. Tanken på ett hängande rep i ett avloppsrör eller ett rakblad fick henne att frukta sin egen fantasi.

I skrivbordshurts hittade hon läsplattan Jenna, en pornografisk publikation för kvinnor. Johanna bläddrade igenom den en stund – en naken kvinna med hatt, en gammal guldfärgad Toyota Yaris, en vit Aygo X, en halvflintskallig man som älskade. Han var upphetsad, men blyg.

Johanna smög ut till korridoren, gick till ett litet toalettbås och la läsplattan i handfatet. Hon älskar porr, men vågar inte. Tänk om pedagogerna skulle se en porrläsplatta i hennes rum, tänkte hon.

Kommunikationsenhet och honungshare

På kvällen tittade Johanna på kvällens huvudnyhetssändning på EBU TV1 när den svarta kommunikationsenheten på hennes skrivbord pep. Han tryckte på den röda knappen och sa med blyg röst, "Halo?" och hörde Miltons porriga röst – han ringde från sitt eget rum, testade det interna kommunikationssystemet och skämtade. I bakgrunden hördes Marttis snoriga skratt. Johanna stammade: "Du är min honungshare!" Milton brast ut i skratt. Christian Uridium frågade, "Nå, vad är honungshare?" Johanna svarade: "Mimimilton är en honungshare!" Det snoriga skrattet fortsatte.

Klassen besökte sevärdheter i Helsingfors och gjorde ett studiebesök i Tallinn. Resan med Tallsinki-tunnelbanan tar 12 minuter.

På Saku-bryggeriet smakade de öl och lemonader. Tiina Kallela firade – hon fick dricka många flaskor estniskt öl. Framför bryggeriet finns fyra stenstatyer av ölburk med giraffstatyer – en referens till bryggeriets reklamkampanj från 2975. Efter att ha besökt bryggeriet tittade dem i centrala Tallinn.

Vana Tallinn har sedan länge jämnats med mariken och byggts upp igen. Lite längre bort ligger Tallinns nya stadskärna, *Ostos-sadama*, som har det berömda Mister Villu Tamme vaxmuseum, en nöjespark och köpcentret Lobby Gallery, som Johannas grupp besökte. Som souvenir köpte Johanna en gammal sparbössa som liknar på en estnisk brevlåda och kan hängas på väggen. Sedan tog dem Tallsinki-tunnelbanan tillbaka till Helsingfors.

Ghanansk restaurang och poetisk blondin

På kvällen åt de på en ghanansk restaurang mellan Gloet och Berghäll. Johanna skämtade med Christian. Medan han åt chilispaghetti i sin mun så Johanna diktade: "Elektriska cigarrer i Miltons dildon!" Christian brast ut i skratt, Afri Cola sprutade ut på väggarna. Milton grymtade med sin porriga röst. Han tänkte att Johanna skulle bli en bra komiker.

Även utanför skrattade killarna mycket så att kvarteret ekade. Ingen var full, men stämningen var som på en festival. Johanna var nöjd – hon lyckades få pojkarna på gott humör, kanske för bra.

Gamla Bensis

Andra kvällar åt de på musikrestaurangen Old Bensis, som grundades efter den gamla TV-serien Hemgatan. Serien sänds fortfarande på den nationella EBU TV1.

Europeiska radiounionen ersatte finska YLE, SVT, NRK och DR, samt andra europeiska nationella public service-medieföretag. De finska EBU-kanalerna har program på finska, svenska, engelska och dialekter. I Skandinavien kallas det svenska språket nuförtiden för skandinaviska som skriftspråk. Danska och norska är dialekter. Finland har också ombetts att ansluta sig till den skandinaviska delrepubliken, men sannfinnar har motsatt sig.

Branden i Zumila

På fredag, strax före ankomsten av PendolinoX3000-höghastighetståget i Forssa, bröt en brand ut i ett gummiföretag i det lilla industriområdet Zumila. Neurolarmsystem i Forssa aktiverades automatiskt: närboende uppmanades att stanna inomhus, stänga dörrar och fönster samt aktivera luftreningsmodulerna i sina hem. Fina gummi partiklar flöt i luften, vilket kan irritera andningssystemet, särskilt hos dem med neuropulmonell överkänslighet.

Vid grinden till gummiföretaget står den ikoniska gummimannen gjord av bildäck med en lätt holografikärna inuti. Framför den står en liten informationsskylt på finska och svenska: *Omistettu kaikille Niinoille – Tillägnat till alla Ninor*. Ett fåtal utvalda känner till hemligheten bakom gummimannen: inuti den finns en tidskapsel som lagrar neuroprofilerna hos Nina-folket från tidigt 2000-tal – en grupp mystiska, teknologiskt begåvade personer vars identiteter aldrig har offentliggjorts.

🔥 Orsaken till branden och tågets inbromsning

Branden startade i ett lager när en lagerarbetares e-cigarett föll på en fin gummiblandning. Massan reagerade på batteriets värme och fattade eld. E-cigaretten hade en inbyggd Ninnin-patron som i kombination med nikotin, producerar en aromatiserad ånga – en populär kombination bland ungdomar på 2980-talet.

På grund av branden saktade PendolinoX3000 ner farten strax innan Forssa-stationen. Tågets förare fick en automatisk varning om lufrummet i området och bytte till försiktighetsläge.

På tåget skämtade några grimaserande käkar om tavastländska långsamhet – "Till och med tågen i Tavastland kryper som reptiler, trots att dessa sägs vara PendolinoX3000!"

European Railways, det största tågbolaget i federationen, erbjöd middag till sina passagerare på grund av förseningen.

Alla bolagets tåg tillhör X3000-serien, och namnet PendolinoX3000 används i Finland. På andra håll i federationen nämns X3000 först – en liten men viktig kulturell skillnad.

Nästa dag Johanna tog sin sparkcykel till Zumila för att se brandskadorna. Hon använde sin sparkcykel, som justerar hastighet och balans efter användarens känslotillstånd.

På brandplatsen såg hon gummimannen för första gången ordentligt – och blev upphetsad av namnet Niina på skylten. Det påminner henne om Nino, hennes fjärma älskling. Hon undrade på vem var den där Niina i skylten. Kanske är Nino en av Niina-folket i tidskapseln?

Johanna tog fram sin multimediamera, som filmade brandplatsen. Hon också filmade gummimannen. Kameralins analyserade de kemiska resterna från branden och föreslog att det var en fin gummireaktion, inte avsiktlig mordbrand.

Bredvid gummiföretaget ligger byggmaterialbutiken *Raksa Center*, vars neurala hyllsystem identifierar kundens byggprojekt och föreslår material. På andra sidan finns lågprisvaruhuset Y&Y – en förkortning för Ylijäämäyhtiö, en populär shoppingdestination.

På andra sidan gummiföretaget finns bilbesiktningen, *Katsa*, som använder neurodiagnostik för att bedöma fordonens skick. Bakom kontoret ligger Wader Road, där Milton bor som inneboende i en villa i vitt tegelhus. Framför garaget ligger ett gammalt Renault-vrak – Johanna har sett det förut, och det påminner henne om ett foto från en gammal Jenna-tidning, där en skallig man smeker en kvinna med hatt bredvid en gammal Toyota Yaris.

Direkt efter skolavslutning började Johanna sina första sommarjobb på Forssa stadshus kopieringscenter. Jobbet var redan bekant för henne från PTO-period, men nu är hon officiellt sommaranställd – dock funktionsnedsättning, vilket återspeglas i omfattningen av hennes arbetsuppgifter.

Johannas uppgifter var fortfarande desamma: neurosäker häftning och perforation. Maskinerna på kopieringscentret hade uppgraderats till neuroassisterade – de hade fingeravtrycksigenkänning, säkerhetsskannrar och artificiell intelligenskontroll – men Raija vågade inte låta Johanna använda en laserdriven pappers skärare. Rädslan var att maskinen skulle upptäcka fel grepp och skära av fingrarna. "Vi skulle sitta i rätten hela året." mumlade Raija för sig själv. Raija sa inte högt att hon inte litade på funkisar – och ännu mindre klimatflyktingar eller neurodivergenta invandrare som Forssa-administrationen börjat anställa som en del av EUFED:s

jämställdhetsprogram. Teknikertrion på kopieringscenter var kända för sina dolt rasistiska attityder, trots att de officiellt försvarade mångfald.

Johannas tal avslöjar hennes neuroprofil: ett stönande stammande som tröttar ut lyssnaren. Johanna själv märker det inte – hennes inre röst låter oklanderlig. Hon har sett sig själv i videos och är chockad. En mer känslig person skulle bli chockad, men Johanna är inte känslig. Hon gömmer allt i hjärtats vrå och fortsätter prata, även om hon lipar om även de minsta motgångar hemma.

Husbils- och knuthattattacken

En morgon i juni lade Raija märke till en husbil till salu framför Kivinen-huset. Raija blev genast intresserad: "Det skulle vara perfekt på jakt och fiskeutflykter!" På jobbet frågade hon mer info av Johanna. Johanna svarade: "Det är farfars självbyggda husbil, jag vet inte vad den kostar."

Bredvid husbilen står Eeka Palmuniemis Hayosiko P6 – exploderad utseende, men mycket kär för Eeka. En gång Johanna hade spottat bullrester på bilen från sitt fönster i gaveln. En dag klagade Eeka till hyresvärden Antti, som genast gissade vem som var den skyldiga. Men han sa inget till sin hyresgäst – socialgroda eller inte, skyddande av sin dotter gick före allt, tänkte Antti.

Antti talade till Johanna i enrum: "Även om Eekas bil är ett skrot, spottar man ändå inte på den. Det är en helig ko för honom." Johanna förnekade det, men pappa inte är lätt lurat.

Den andra incidenten var ännu värre: Johanna hade spottat på Jenny Garfield, en hyresgäst där nere i B-trappan mittemot Oskari och Hissu. Jenny, en psykiatrisk sjuksköterska och helare, kom för att klaga. Antti lovade att prata med sin dotter, men han var inte lika arg som tidigare – han både hatade och älskade i hemlighet hyresgästen Jenny. Bra tjej, men helt förstörd av sitt yrke. tänkte han.

Att sälja en husbil och Raijas besvikelse

Johanna frågade sin far, som frågade på sin tur av sin pappa som skrev ner informationen på ett papper. Nästa dag gav Johanna lappen till Raija, som genast ringde Oskari. När hon hörde priset fnös hon till Johanna: "Du är en fitta för att vara en tjej! Blodsugare!" Johanna var onödigt nervös över att Raija skulle komma hem och se henne utan glasögon.

Pappersfel och rädsla för moderskap

När Johanna av misstag häftade eller hålade på fel ände av pappren så fnös Raija: "Du är så dålig, du kommer inte bli kopieringstekniker!" Ibland hotade Raija skämtsamt: "Klockan halv sju på kvällen ska jag komma och prata med din mamma. Jag måste ta reda på vilken sorts vätska som strömmar i ditt huvud!" Johanna blev rädd varje gång: "Kom inte, kom inte, kom en annan gång!" Raija skrattade så mycket att hennes fläskiga bröst ryckte till: "Är du rädd för din egen mamma? Jag antar att Anna Kivinen är en tuff och gård kvinna!"

Johanna var rädd för att föräldrar skulle få reda på dessa slarvfel som hon då och då råkade göra på jobbet. Hon vill inte att mamma och pappa skulle höra mer klagomål, det räcker utmärkt att i barndomen pedagoger har jämt klagat.

Hon sprang efter Raija till parkeringsgaraget och hindrade henne från att åka iväg tills hon fick en bekräftelse: "Okej, jag kommer inte, gå hem nu!"

En dag gav Raija Johanna en bunt utgånget neurokopieringspapper som inte kunde användas i moderna kopiatorerna. Johanna använder dem för att rita och skriva ut sina berättelser på pappret. Hon transporterade hem pappren i gamla brödlådor, som ligger utanför kopieringscentret i hörnet av mittflygeln av stadshuset, bredvid restaurang *Käy sisään*.

Raijas idé var att gömma pappren i brödlådor för att chefer inte skulle se att kommunens egendom skulle ges bort. Det är ju bättre att ge bort till blondinen som gillar teckna och skriva än kasta i återvinning, tänkte Raija.

Johanna vågar inte publicera sina berättelser på Kivinen Arena, eftersom hon är rädd att hennes föräldrar skulle hitta dem. Hon förvarar berättelser i mappar, gömda under trapporna, men drömde att någon dag skulle läsa högt till mamma och pappa innan hon skulle skicka till förlag.

Johanna åker till jobbet med sin sparkcykel och tar bara några ark papper åt gången. Brödlådan är fäst på baksidan av sparkcykeln, så hon står framför och accelererar med andra foten. På morgonen

sätter hon på sig glasögonen på cykelstället utanför stadshuset. På Eftermiddag innan hon ska åka hem så hon tar av glasögonen och sätter dem i fodral som hon har i innerficka. Hon är inte van vid att köra sparkcykel med glasögon på.

Mitt emot stadshuset ligger Puolalaskolan, bakom skolan området det är den centrala stadsdel Käräjälä med villor och flerbostadshus. På norra sidan reser sig bostadsrätter och Forssa resecentrum. Tågbron går mellan Omahimala, Hämeenlehto och Käräjälä. Småskaliga industriområde ligger i södra Käräjälä, norr om järnvägsbron ligger Hämeenlehto-kyrkogård, vars äldsta delar är hem för offer för uråldriga coronavirusepidemier – gravar markerade med nervstenar med blå minnesblad som växer ovanpå.

Johanna känner inte Käräjälä särskilt väl, och hon har ingen aning om att hon kommer att bo där början av nästa årtionde. Men låt oss inte gå händelserna i förväg.

Midsommar i Pargas

Vid midsommar samlades Kivinsens i farfars stuga i Pargas, i ändan av Tandbroviken. Bakom halvön, på södra sidan av stugan, ligger Raija Lillukkas sommarbostad – semesterkooperativet Hollandia, en gemensamt ägd stugby mellan Eklunds växthus och förorten Brabo.

När Johanna nämnde sina midsommarplaner på jobbet blev Raija genast exalterad: "Nåväl, men det är en slump! Jag har en sommarplats där jag kan tillbringa sommaren där i Hollandia. Med båt tar det bara några minuter till Tandbroviken, Haha, skojade Raija.

Johanna stammade: "Vavavavad, vad skulle du prata om?" Raija log: "Nåväl, jag skulle vilja ha en liten diskussion om att du har perforerat papper från fel håll. Och vem vet mamma Kivinen skulle bjuda på vinsnaps!" och skrattade på kontorsstolen som knarrade men höll i sig.

Johanna fick panik: "Kom inte, kom inte! Jag vill inte!" Raija skrattade: "Men jag vill! När Anna hör om dina misstag skulle jag definitivt inte vilja vara i dina byxor – din rumpa skulle vara uppenbart illröd!" Till slut, när Johanna redan var helt blek, avslöjade Raija: "Nåväl, skojade bara, det är bara ett skämt! Åk nu hem pappas lilla brudda!"

Johanna brukar ordna borden och hyllorna i kopieringscentret, som var fulla av Raijas fiskeinspirerade läsplattor och fiskeflugor. På grund av rädslan för fiskar vågade hon inte röra vid dem – eller på annat sätt, eftersom de var heliga för Raija.

Raija fnös: "Åh, pillar du igen! Inget kan lämnas i frid när dina fingrar dansar på bordet!"

Häromdagen Leena gick runt hörnet och ringde kopieringscentret. Hon blev överens med Raija om att driva med blondinen. Raija gav mobiltelefonen till Johanna: "Pst, Esteri ringer och vill prata med dig." Johanna svarade: "Haloo?" Leena, som imiterade yrkesvalspedagogen Esteri Hannula, sade med grov röst på riksfinska: "Här, Esteri Hannula, hej! Dina kollegor påstår att du pillar överallt, stämmer det?" Johanna stammade: "Nehe, inte så mycket sant, jag menar inte att pillar, jag menar bara att hålla ordning i hyllorna lite och sånt. Det måste ha blivit ett missförstånd, men du har nog en annan åsikt..." Leena fortsatte: "Ja, det måste finnas en annan åsikt om detta... Be om ursäkt till dina kollegor. Ska jag ringa dina föräldrar?" Johanna blev blek: "Nej, du behöver inte ringa, ring inte!" Leena: "Okej! Då ber du om ursäkt."

Efter samtalet bad Johanna om ursäkt och höll Raija i handen. Leena kom runt hörnet och hade svårt att dölja skrattet. Raija skrattade så att bröst hoppade och tänkte för sig själv om den där kajanaländska verkligen är så dum gick med på skämtet.

På hösten, när Johanna träffade den riktiga Esteri, nämnde hon inte om telefonsamtalet i somras.

Johanna tänkte att kanske den gamla gråhåriga kvinnan hade glömt det. Esteri frågade bara: "Hade du ringt till min telefonsvarare under sommaren?"

Det var så att Raija hade ringt röstmeddelandet och gett telefonen till Johanna, som sagt något på en monoton kajanaländska. I bakgrunden hördes dunkandet från kopiatorer. Esteri kunde inte urskilja det, och hon visste inte ens vem som talade. Johanna vågade inte avslöja att Raija hade lurat henne.

Ofta är arbetsdagarna tråkiga och trista när många kunder, kommunala tjänstemän, besöker kopieringscentret. Allas dokument är mycket viktiga och de vet inte hur de ska prioritera sitt arbete.

Detta irriterar särskilt Leena, och hon börjar bli trött på den dåliga personalpolitiken i Forssa stadshus.

I juli tog Johanna en månads sommarlov, och Kivins åkte på en traditionell semesterresa till Vattula. Den här gången körde de längs E63:an. Husvagnen lämnades hemma – precis som vanligt vid Old Tammela Road, mellan Oskaris husbil och Eeka Palmuniemis slitna Hayosiko, närmast Autoteema butik. Fortfarande Oskari inte har lyckat att sälja den självbyggda husbilen. Han har nyligen kommit på att husbilhandel nära Nurmijärvi skulle säkert köpa husbilen. Butiken heter Fine Car.

Antti tröttnar på tanken på att dra den förbaskade kärran och Anna inte är vana att köra långa sträckor – hon börjar känna sig yr även på väg till mataffären, och hon ville inte tillbringa sommarlovet med neurobalansmedicin. Hon har ännu ingen medicin och har ingen aning om vad som väntar honom någon gång under det andra decenniet av 3000-talet. Inte Antti heller vet vad som komma skall. Anna inte har vana att köra bil med husvagn och Antti har tröttnat på att dra husvagn eftersom folk brukar köra om och visa långfinger och i värsta fall rumpan. Så Kivins ska hyra en stuga i Vattula.

Hotel Earth Wind – ett automatiskt hotell och ett billigt boende

På vägen mot Vattula, i mellersta Savolax, dem hittade ett litet lågbudgethotell Hôtel Earth Wind, beläget någonstans mellan Kuopio och Lapinlahti.

Det är en del av EUFED:s nätverk av lågbudgetövernattningar – i praktiken ett lyxigt vandrarhem utan servicepersonal. Reception är helt automatiserat: inloggning är biometrisk och betalningar görs med Plus Card eller kontanter. Sedlar och mynt matas in i penningfacken, och växeln kom från den andra hålet.

Hotellet har en liten obemannad vinbutik, en matsal och ett övervakningssystem som använder neurosensorer för att bedöma kundernas säkerhetsrisker. Frukosten är enkel men rejäl: förutom havregrynsgröt, äggsmör och grönsakspasta serveras syntetiskt bacon och koffeinfritt neurokaffe så garanterat man blir i matkoma, precis som det står på skylten som hänger på väggen.

I hotellrummet föll Johannas multimediamkamera till golvet. Som tur det var mjuka vinröda mattan. Kamerans sökarens gångjärn gick sönder. Johanna utbrast i ett vredesutbrott: "Åh fan, fan, fan, den är trasig!" Hon smällde igen dörren och marscherade direkt till vinbutiken. Där köpte hon en flaska Ehoton Vodka – hallonsmak, Savolaxiska spriten, ökad för att vara billig. Pris: 2 euro. Reklam-Harri, en virtuell reklamkaraktär, meddelade i ett hologram: "Savon halavinta viinoo – Ehoton, ehoton valinta, ei oo kovvoo hommoo, lirroutaut lirrouta Ehoton viinoo!" det vill sägas att det är Savolax billigaste sprit – absolut val, ingen tuff grej eller Gay, tillägg bara Ehoton Vodka!"

Johanna gick ut och satte sig på parkbänken på hotellets fasad, öppnade flaskan och tog en klunk. Hon grimaserade och mumlade: "Det här är inte riktigt som en läsk..."

Framför bänkraden det är parkeringsplatser för några bilar. Bakom bänkarna det finns en röd tegelvägg med hotellets namn med neonbokstäver. Det finns fönsterrad längst uppe på väggen. Mellan fasaden och bänkraden det är blomsterbuske.

Kontrollsystemet och faderns ingripande

Hotellens fasad har flera neuroövervakningskameror som analyserar kundernas rörelser och känslor. Johannas drickande utlöste ett övervakningsprotokoll för berusade personer i enlighet med rättsföreskriften. Kontrollcentret bedömde hennes ålder och tillstånd. Om ingen hade ingripit skulle säkerhetstekniker ha skickats till platsen.

Som tur var hittade Antti sin dotter sittande på en bänk med hjälp av ett smarta AI armband. Han fnös, "Helevetti tyttö! Du dricker inte sprit, som läsk utan bara lite småningom, inte allt på en gång!" Han ledde henne tillbaka till rummet innan vakterna anlände.

Antti delar rum med sin äldsta dotter eftersom alla rum på hotellet är dubbelrum. Anna delar rum med den yngsta dotter.

När Antti hade fått sin dotter i säng strök han hennes halmlonda hår och började bli så upphetsad och sedan han började smeka hennes släta, bleka hud, vilket lugnade ner henne så att hon somnade snabbt. Antti tänker för sig själv; Jag har en riktigt vacker dotter. Förhoppningsvis skulle hon växa upp och lämna barnsligheten och hitta en pojkvän. Han kramar sin dotter mycket försiktigt och trycker sina läppar mot hennes mun. Nu är ett bra tillfälle att smeka den vackra dottern medan frun och yngsta

dotter är i det andra rummet. Han ger några lätta kyssar till sin berusade sovande dotter och smeker ibland hennes mage och tänker tyst inom sig att helt förgäves hon döljer sin mage, varpå smartklockans algoritm börjar pipa och en AI-notis dök upp på skärmen; *Tyvårr, men jag kan inte fortsätta med den här begäran...* och pipandet fortsatte. Antti fnös för sig själv, vilken jävla begäran, kan inte en vuxen man smeka sin egen dotter, varpå smartarmbandet vibrerade och ett nytt meddelande dök upp på skärmen; *Nåväl, självklart kan en vuxen man, ja...* Efter att ha smekt sin dotters bara mage en stund satte han sig vid bordet och tog multimediacamera och lagade sökaren. Sedan kastade han en blick på sitt smarta armband, där det stod; *Allt är bra, tack för att du lagade din dotters kamera.* Antti sa till sig själv; vilken jävla dotter, *det är Johanna, Vackra Johanna och jag har bara en dotter.* Han sneglade på smarta armband där det nu stod; *Dåså!*

Efterdyningarna av morgonen och nykterhetslöftet

På morgonen vaknade Johanna med huvudvärk och mumlade: "Jag kommer aldrig mer att dricka sprit igen..." Pappa skrattade, "Så där säger alla alkisar. En typisk fyllbults nykterhetslöfte... Bara jävla kasse-almor dricker sprit och inte civiliserade kvinnor!" vrålade Antti men lugnade sig när han såg Johannas vackra gröna ögon, den högra öga kisade lite när hon lämnade glasögonen hemma. Det var ingen idé att ta med dem när hon ändå inte skulle använda dem, tänker Antti. Han tänkte för sig själv; En flicka, Johanna en flicka och inte en dotter. Självklart sa han inte detta högt.

Antti var nervös om hon kom ihåg att han hade smekt och kysst henne under natten. Han frågade sin dotter vad hon minns från natten. Johanna sa att hon bara minns när kameran föll i golvet och sedan jag sprang till vinbutiken i ett raseriutbrott med mynt i fickan. Sedan jag satte mig ner på fasaden för att dricka sprit, tills du tog mig in och bäddade ner mig, varpå jag somnade nog.

Sedan knackade hustrun på dörren och frågade, "Är ni vakna?" Antti öppnade dörren och sa: "Vi är vakna, fan, Johanna har helvetets baksmälla!" och berättade hela historien, men förstås inte vad han själv hade gjort efter att hon hade somnat.

Anna tillrättavisade sin dotter: "Du dricker inte sprit på det sättet. Om du dricker, drick civiliserat." Och han kan inte ens gissa vad den gubben har gjort. Som tur är för Antti sände smarta armband inga personliga meddelanden.

Johanna märkte att kamerans sökare hade lagats. Den rörde sig lite stelt, men det fungerade. Hon undrade: "Haha, man kan fixa allt när man inte har tumme mitt i handflatan!" Antti klappade sig på bröstet – att reparera kameran var ett mästerverk – och berättade att han hade reparerat kameran under natten med hjälp av plastbasting, som är en uråldrig uppfinning.

När Johannas baksmälla började avta fortsatte Kivinens sin resa mot Vattula. På vägen stannade de vid Idensalmi Rasta för fika, där Johanna köpte munspray med mints smak – så att mormor inte skulle känna lukten av spriten.

Resan till Vattula fortsätter

På morgonen satt Johanna i baksätet på bilen med neurosolglasögon över ögonen, huvudet skakade som om hon var under hjärntryck. Hon hade lovat handen på hjärtat att aldrig mer skulle dricka sprit igen – inte ens Ehton hallonvodka, trots att det är den billigaste i Savolax. Antti log vid ratten: "Det är lätt att lova men praktiken är värst. Det finns periodare i vår släkt, min farbror Matthew till exempel. Jag har hållit mig borta från spriten, förutom på midsomrar, när brodern och jag tar röven!" Bredvid på framsätet frun fnös: "Midsommarsupande borde ta slut, din mor sa att sprit inte är lämpligt för dig, när den spänner hjärtnerven!" Antti fnös: "Mamma pratar skit!"

Johanna och Jaana-Mari i baksätet svarade inte. Johanna klämde bara på den munsköljflaska med mints smak som hon köpt på Idensalmi Rasta. Hon ville inte att mormor skulle känna lukten av sprit. Allra minst Anna för då Elisabeth skulle börja predika att spriten är syndigt.

Elisabeth är känd för sina moraliska värden – hon tar inte ens cognac som medicin. När hon var yngre hade hon sålt fruktviner på torget i Vattula, men efter Eemelis död hade hon helt slutat med alkohol: "Jag leker inte med sprit för att inte förlora plats i himmelriket," som hon brukar säga varje gång cognac föreslås som medicin.

I Vattula hyrde Kivinen en stuga på Camping Ratasmylly. Stugan är utrustad med adaptiv belysning för sinnestillståndet och en virtuell assistent kallad *VattuBot*, som informerar om aktuella händelser i Vattula och dess omgivning.

Fontänen på torget bubblar fortfarande, och bredvid den finns handgjorda neurocraft-box – känslensorer vävda av strålar som byter färg beroende på användarens känslotillstånd.

Johanna bestämde sig för att filma i Vattula. Även att kamerans sökare hade reparerats med plastvaddering fungerar den felfritt men sökaren går inte att forma i olika läge. Hon filmade sin mormors vattentornslägenhet, fontänen på torget och EemeliBots tal hos mormor.

Johanna och Jaana-Mari hann aldrig träffa sin morfar personligen när han dog ett år innan Johanna föddes. EemeliBot berättar om gamla tider, när republiken Karelen blev självständig.

Johanna tänkte att hon kunde göra en dokumentär som hette *Vattula utan sprit*, som skulle ta upp generationers attityder till alkohol – mormors totala avhållsamhet, pappas midsommar-supande och hennes egen Ehton-vodka-episod. Johanna och resten av familjen har ingen aning om vad hennes pappa gjorde i hotellrummet medan hon sov.

Även om Johannas baksmälla hade lagt sig kände Johanna sig fortfarande konstig. Hon undrade om det var en dyster eller bara ett neurokemiskt efterskalv. Hon tittade på mormors neurohantverk och tänkte: Om jag någonsin blir gammal vill jag också vara fri från alkohol och alert. Eller kanske startar jag mitt eget spritmärke – *Kajanalands fyllan*, tänkte Johanna medan hon såg på när lillasyster gungade i mormors motoriserade gungstol. Johanna satt i en tresitsig soffa som har en träknopp i båda ändar. Det ger Johanna associationer till *Jysky*. Hon vet inte varifrån en sådan association kommer ifrån. Kanske en sängbutik från Jysk Tv-reklam," tänker Johanna.

Vid stugan på Camping Ratasmylly anlände Eeka med sina barn för att hälsa på sin systers familj. Hela tiden producerade multimediameror direktsändningar till Kivinen Arena och Karjaruutu. Johannas livefilmning fick 1200 tittare på nolltid när rubriken dök upp: *Möte i Vattula stugan – pizzor, robotar och explosioner*, trots att det inte fanns några explosioner. Så fort mamman märkte rubriken på liveskärmen på Kivinen Arena, fnös hon med en e-cigarett i mungipan: "Helevetti tyttö, du ska radera den rubriken nu innan underrättelsealgoritmerna reagerar. Generad ändrade Johanna titeln till formen; *Sommarlov 2989 i Vattula*.

Volmar sörjer fortfarande villan han förlorade i skilsmässan och nöjesroboten Teddy, som kan dansa, sjunga och imitera TV-karaktärer från 2900-talet. Alli vägrar att bli av med roboten. Om Volmar hade krävt att få roboten så skulle Alli ha tagit hans vita skåpbil, som är hans arbetsredskap. Den sparsamma snåla Volmar har inte råd med en ny robot – även om han kunde köpa en sådan från second hand butiker bara för några hundra euro, men det skulle ta tid att programmera om den.

👉 **Martina Romppula och pizzakaoset**

På våren träffade Eeka Martina Romppula, en brun korthåriga pizzabagare som arbetar på Pizzeria Syömäbaari mitt emot affärshuset Calevala i centrala Vattula.

Martina flyttade in hos Eeka och blev populär bland barnen – hennes pizzor är legendariska. Men efter några månader började hon bli irriterad på barnens pizzaberoende. Eeka gick med på att det bara skulle finnas pizza på lördagar.

När Anne och Liebling hörde att barnen äter pizza hemma hos sin pappa, fnös Liebling: "Där gubben matar barnen med bajs från den gemensamma tallriken!"

👉 **Hos Porilainens roboten Bittan Tronic**

David Porilainen och hans familj bor på samma gata med Eeka och Martina. David och Tarja har gått upp i vikt, men deras barn Hanna och Tatu har normal vikt – kanske har de sett vad som händer när man gottar sig. Hanna har ett gasolgitarrband som heter Posse Jasperin bändi, som spelar glada bananlåtar på torget i Vattula.

Förra sommaren Hanna beställde från Antti billiga gitarrsträngar från Tavastland, eftersom det finns flera strängfabriker där. Antti glömde medvetet att köpa gitarrsträngar: "Vad är jag för slags gitarrsträngsförmedlare?"

Nu attackerade Hanna Antti: "Var är strängarna, tavastlänning?" Antti log: "Oj, jag har nog minnesluckor, samma huvud året runt, haha!" Hanna slog igen dörren till sitt rum och därifrån kom ljudet av en ölburk öppnas.

Tarja i köket suckade: "Den där flickan skadar sin kropp. Samma sak med gubben – bara öldrickande. Jag själv tröstar mig med chokladkakor" Anna svarade artigt: "Du är inte tjock, titta vilken pudding jag är för någon!" Tarja skrattade – du är inte alls är tjock.

Bittan Tronic och elchocksdramat

Familjen Porilainens har en liten nöjesrobot i fick format som heter Bittan Tronic, vars namn på apparaten är skrivet med guldbokstäver på sidan. David är stolt över den – han tar med den till elinstallationsgig, där Bittan spelar kajanaländsk schlager.

När David visade roboten för Kivins stack Jaana-Mari av nyfikenhet in fingret i laddningsporten och fick en liten elektrisk stöt. Luggen gick upp. Anna fnös: "Där fick du, du som är alltid så nyfiken på allt!" Tarja suckade: "Gubben är lika nyfiken – nämligen häromdagen han hade kopplat alla elkablar helt fel så att hela köket fräste blått!"

Anna komihåg hur Jaana-Mari i Villmanstrand hamnade under en sandlavin i en dräneringsgrop. Antti ringde räddningstjänsten, och brandmännen grävde ut flickan utan några men. Anna kunde inte sova på flera nätter. De vädjade flickorna att vara tysta om olyckan – om Oskari, Hissu eller Elisabeth skulle höra, skulle dem få käka massa nitros. Om detta Anna inte vågar berätta till någon, inte ens till Tarja och David eftersom då kan det komma till mammas kännedom och bli orolig. Nu hon berättade vara en annan händelse som hände i Villmanstrand, nämligen då en trästicka stack i fingret.

Lite senare man gick ut i trädgården för att ta bloss av e-cigarett, och Jaana-Mari bestämde sig för att hämnas på roboten. Hon gick in i vardagsrummet, gömde Bittan under den röda, persiska mattan och hoppade upp på den. Det hördes ett sprakande ljud under mattan. "Uh, det sprakar i fötter!" sa han och gick tillbaka till trädgården.

Tarja märkte senare en bula under mattan, lyfte mattan och hittade Bittans rester. Hon blev misstänksam mot David, men började inte anklaga honom i gästernas närvaro. Hon gömde resterna i byrålåda och gick till köket för att sätta på cappuccinomaskinen.

Efter att Kivins hade gått så det bröt en familjekonflikt ut inom familjen Porilainen. Tarja skyllde på sin make, David skyllde på sin fru. Barnen blev arga när Bittan hade förstörts. Tarja övervägde skilsmässa igen, men hon klarar inte av det – på våren brukar hon besöka hos psykiatriska laddningen på Vattula Hospital för att balansera sinnet.

David vill inte skilja sig – han är rädd att kärningen ska ta huset han byggt själv. Han har gjort det elektriska arbetet med egna händer, och gamla kakburkar fungerar som skyddande kupoler. David är motvillig att skilja sig efter att ha hört rykten om Volmar och Allis skilsmässa.

Hösten 2989 – tystnad, drömmar och holografiska godnattsagor

När hösten kom märkte Johanna att livet utan Aunus Tipsu var lugnare. Grejande med nöjesroboten, karelska berättelser och schlagerlåtar som förvandlades till klagosånger hade varit en del av hennes vardag sedan sen höst 2983. Nu, när roboten hade demonterats och dess minne försvunnit in i cyberspace, kände Johanna som om en del av henne hade följt med henne. Hon känner hur det känns för familjen Porilainen att deras nöjesrobot blev skrot och inte kan ens ana att det var lillasyster som skrotade roboten Bittan. Johanna förmodar att det var David som hade förstörd Bittan precis som Tarja sade.

Aunus Tipsus öde är helt annat; helt enkelt roboten vägrade att starta. Robotens operativsystem kraschade och förorsakade ett så kallat låsläge.

"Jag vet inte varför det känns så tomt. Den Aunus Tipsu inte var en levande varelse, men den var ändå som en vän" muttrade Johanna för sig själv medan hon satt på sitt rum och tittade på de gamla inspelningarna av roboten i Kivins Arena.

Utan en nöjesrobot började Johanna leta efter ett nytt sätt att fylla tomrummet efter godnattsagor. Hon hittade en gammal holografisk berättarapparat som hade lämnats oanvänd när Aunus Tipsu

fortfarande var i drift. Enheten hade förmågan att skapa egna karaktärer, miljöer och handlingar – allt med röststyrning och känslobaserat manus.

Den första karaktären som Johanna skapade var *Catfish 2.0* – en något busig men i grunden mild karaktär som bodde i en virtuell Kajanaland-skog och talade dialekten. "Nåväl, jag kan säga att om du kommer hit får du en pannkaka och ett litet äventyr!" Catfish 2.0 sa i hologrammet, och Johanna skrattade högt. Denna variant av Monni absolut inte svär eller visar upp långfinger, tänkte hon.

Utan nöjesroboten började Johanna lyssna mer på sina egna tankar. Hon skrev i sin neurodagbok: *Jag har alltid varit lite av en person som fäster sig vid maskiner. Kanske är det för att de aldrig säger att jag är för konstig eller för högljudd. Aunus Tipsu klagade aldrig på mitt kramande. Den bara röt i väg.*

Hon började också fundera på vad hon ville göra i framtiden. Kanske kunde jag studera virtuell pedagogik och utveckla holografiska godnattsagor för andra barn med funktionsnedsättningar. "Om jag kan skapa berättelser och karaktärer, varför kan jag inte dela dem med andra?", tänkte Johanna högt så att hennes far kunde höra i vardagsrummet och gick bakom dörren till Johannas rum och kikade genom springan i dörren. Där fnös flickan med en röd skrivplatta och pratade med sig själv. Antti tyckte synd om den stackars flickan och ville gå och krama henne, men han vågade inte. Hans smarta armband pep. Antti skyndade sig tillbaka till vardagsrummet för att inte avslöja spionage av Johanna. I den snurrbara fåtöljen kastade han en blick på sitt smarta armband. På skärmen fanns ett meddelande skickat av artificiell intelligens; *Tyvärr, men jag kan inte gå vidare med den här begäran.* Antti viskade i armbandet: "Varför då? Är det din sak vad jag gör och tänker?" svarade AI:n; *För att det fanns innehåll i ditt sinne som bryter mot mina säkerhetsriktlinjer. Jag kan inte diskutera eller fortsätta berättelser som involverar övergrepp, våld eller annat skadligt beteende – även om det är avsett som fiktion eller humor. Mitt jobb är att hålla diskussionen säker och respektfull för alla.* Antti fnös: "Herrarnas bus!", och texten dök upp på armbandet; *Dåså!*

Oskari fick delarna från Aunus Tipsu och började bygga smarta lampbaser av dem, som ändrar färg beroende på användarens känslotillstånd när han är lite pysslande.

Johanna gick för att se prototyperna och blev särskilt förtjust i den som blev blå när användaren var ledsen och klargul när de skrattade.

"Jag vill ha en i mitt rum. Då får jag se när jag verkligen blir lycklig," sa hon till sin farfar, som lovade att bygga sin egen version.

Johanna märkte att hennes AI armband översatte Aunus Tipsus namn till Olonets Tipsu. Hon tog reda på att Olonets är samma som Aunus i Karelen.

Kivinen bestämde sig för att inte köpa en ny nöjesrobot längre, eftersom barnen redan är så gamla att de inte längre behöver godnattsagor och vaggvisor.

Lyckligtvis finns det många inspelningar av nöjesroboten på videosajt Kivinen Arena. Den roligaste inspelningen är när nöjesrobot sitter på Annas bröst och berättar en rolig historia på karelska. Ibland när Anna börjar skratta håller roboten nästan på att falla mellan hennes väldiga hoppande bröstet. I den andra inspelningen lämnar Aunus Tipsu den anfallande enheten och sjunger Republiken Karelens nationalsång; *Ja, vi dyrkar stad och landet...*

Ofta gick den yngste sonen av Kaarlo och Frida tillsammans med sin lekkamrat för att lyssna på karelska berättelser och klagoröster av Aunus Tipsu. Pojkarna skrattade åt robotens rasslande, men så fort lille Jeesus hörde att roboten hade gått sönder för gott, brast han ut i gråt och det var inte en underhållande klagan. Som tur är kan han se Aunus Tipsu-upphämtningar från Kivinen-arenan. Johanna tycker synd om kusin Jeesus sorg och kunde tänka sig underhålla honom men vågar inte.

Karelska nöjesrobotar finns endast tillgängliga i östra Finland och Republiken Karelen. Anna och Antti kommer inte längre att köpa en ny nöjesrobot, ännu mindre ett riktigt husdjur.

Ett husdjur kräver mycket omvårdnad, medan en nöjesrobot ständigt behöver underhållas och säkerhetskopieras. Dessutom förbrukar laddning av en nöjesrobot mycket elektricitet, vilket gör det dyrt i längden.

För några år sedan gick även Kaarlo och Fridas kopparfärgade nöjesrobot Jukke Tronic sönder.

Roboten var stor som ett lamm. Den var många år gammal, som de hade köpt i mitten av föregående decennium, strax innan de fick nöjesroboten Lasse Tronic från hyresgästen. Nu har både Jukke och Lasse gjort slut för gott. Först oxiderade Lasse Tronic och sedan även Jukke Tronic.

Antti misstänker att lillebror medvetet skulle ha sparkat Jukke Tronic för att bli av med apparaten. Frida och barnen tyckte mycket om roboten. Roboten hade ett märkligt konstruktionsfel när kylvätskan brukade läcka ut på golven så att strumporna ständigt blev blöta.

Även hos Antti och Anna kan strumpor bli blöta i Johannas salivklumpar, eftersom hon har en konstig vana att spotta på golvet. Orsaken är att hon biter på naglarna och sedan spottar ut bakterier och virus. Hon föreställer sig bacillerna kommer ut ur munnen genom att spotta. När lillasystemen råkar trampa på salivklumpen fnös hon, "Oho helevetti, det är ju Johannas spott!"

Kaarlo och Frida bestämde sig för att de inte längre skulle skaffa en ny nöjesrobot av samma anledning som Antti och Anna. Jeesus klagar ofta på att han skulle vilja ha en nöjesrobot, även en liten.

Antti känner mycket medlidande med stackars Johanna, som sörjer robotens sönderfall.

Han funderar på hur han skulle kunna smeka hennes bara hud. Det gör ont när han är kär i sin egen dotter. Han har funderat på om han kan få tag på ett bedövningsmedel för att söva ner Johanna medan fru jobbar i kvällspass. Substansen finns inte tillgänglig på apotek utan recept. Det skulle kunna beställas olagligt online, men han vågar inte ta den risken. När fru jobbar kvällspass och barnen har gått och lagt sig, blir Antti extremt upphetsad när han skulle vilja gå till sin äldsta dotters rum för att älska. Han vet inte hur hon skulle reagera eftersom hon är kramblyg. Dörren till Johannas rum kan inte låsas när innerdörrarna är slitna och svullna.

Dörrarna borde också bytas ut någon gång, tänker Antti när han sitter vid köksbordet sent på kvällen och stirrar på dörren till Johannas rum. Ibland går han för att kika genom springan i dörren för att se om flickan sover. Då han är alltför kåt så smyger han bredvid hennes säng och beundrar sin vackra dotter tills det smarta armbandet klirrar; *Gå till vardagsrummet, dåså!* Antti lämnar Johannas rum så att inte det smarta armbandet inte skulle pipa. Han böjer sig över Johannas huvud och öppnar täckets kant med en liten volang och beundrar hennes bleka, runda kind. Han vågar inte röra vid honom, av rädsla för att väcka henne. AI armband kanske skulle ge ifrån sig ett pip, tänker Antti.

Han har inte blivit lika förälskad i den yngsta dotter, inte heller i Johanna före semester. På vägen tillbaka till hotellet blev han förälskad i henne.

Den 14 augusti fyllde Antti fyrtio. Nu kan han inte längre kallas en liten pojke, inte heller Anna kan kallas för liten tös; hon fyllde 40 år den 17 juni, och bådas kalasen var festligt: strutnäsor, konhattar och vardagsrummet dekorerad med guldfärgade serpentiner som glänste lätt i UV-ljuset och ändrade färg efter känslor – blå när någon mindes en gammal sorg, röd när någon skrattade för mycket.

Anna fick en toppmodern fjärrstyrd mikrovågsugn av märket *Panasonic*, som inte bara lagar mat utan också pratar. När maten är klar öppnas ugnsluckan av sig själv och plåten glider ut som en flygande bricka. "Smart, eller hur?" säger talsyntesen, vars röst valts på Annas begäran för att påminna unge Sihvo Malmioksa, hennes ungdomsidol.

Det kom med en matlagningsläsplatta – en tunn, transparent platta som projicerade 3D-instruktioner i luften. Annas Tacopajer dansade som ett hologram i köket, och receptet presenterades av en virtuell kock vid namn *Kokki Riekkö*, som talade kajanaländska. Anna drömmer om att lära sig att laga kroppspajer från Laihela, som ångas i friterat fett och värms i mikron – receptet är fortfarande dolt, men kanske uppdateras matlagningsläsaren snart. Kroppspajer liknar på småländska kroppkakor. Någon snål lustigkurre har plagierat kroppkakorna.

 Som födelsedagspresent fick Antti en enorm skärm som täcker väggen, och som var direkt kopplad till Kivinen Arena Live.

Johanna och Hissu filmade festen med två drönarkameror, som svävade i rummet som tysta fjärilar. Videobilden överfördes från deras kameror till Kivinen Arena Live skärm, där släktingar från andra orter kunde delta på distans. Inspelningen var automatisk, och AI lade till bakgrundsmusik till festen som anpassade sig till gästernas känslotillstånd.

👉 Ett ögonblick av far och dotter – tyst spänning

Antti ville krama Johanna medan mamma filmade. Efter en lång övertalningsperiod gav Johanna en kram. Han kramade länge och ömt – alldeles för ömt. Ju längre han kramade, desto mer blev han förälskad. Konstigt nog, när AI-armbandet inte pep. Efter kramen sneglade han på skärmen på sitt armband, där det stod; *Dåså!*

Johanna visste inte, varför pappa kramade så länge. Hon tänkte att kanske han ville gottgöra barndomens risbastu. För en gångs skull Johanna lät födelsedagsbarnet krama henne. Senast hon kramade pappa på hösten 2979 i Nyslott på sin egen 10 årsfödelsedag. Detta filmades på Kivinen Arena som hon brukar titta blygsamt. Det påminde henne om kramar till Matti och Monni på högstadiet.

I juni när Astas kom till Annas födelsedagskalas, skämtade hon om att hon skulle sitta så länge att hon kunde se födelsedagsbarnet bli gammal. Anna svarade att hon skulle bjuda så mycket drinkar att hon skulle se yngre och yngre ut. Men bakom Astas skämt fanns rädsla: svår bröstcancer, cytotoxiska läkemedel, håravfall, opererat vänster bröst. Läkarna tror på återhämtning, men Asta gjorde det inte. Hon beställde en blond peruk från Salong Kyllönen– samma färg som hennes riktiga hår hade haft. Hår började växa under peruken.

👉 👩 Salong Kyllönen uppdrag – Johannas minne

Frisörsalongen ligger på Big Road i det nya Forssa, och ägs av den svarthåriga Sirpa Kyllönen, en humorist från Kajanaland. När Johanna var med sin mamma för att fixa till håret fick frisören ett bussamtal: "Kan ni ge även fransk massage?" Sirpa skrattade: "Tyvärr kan inte ge det, men vi kan klippa håret, forma ansiktet!" Johanna hade svårt att hålla skrattet, men undrade på vad fransk massage egentligen är för något. Lite senare hon kom på att det är nog erotisk behandling. Kanske jag kunde ge det till Milton, som har porrig röst – brukar Johanna tänka.

👉 🎓 Hösten 2989 – Johannas gymnasieår och föreningen NFY uppgång

På hösten började Johanna sitt andra år på gymnasiet. Studentmössan närmar sig om två år, men framtiden ser inte ljus ut. Det algoritmbaserade bedömningssystemet för gymnasieskolans specialskola ger inte särskilt viktiga fördelar på arbetsmarknaden, och Johanna vet det. Hon hoppas att en yrkesvalpedagog – en robotkonsult kallad *Work Path 9.3* – ska ge henne ett bra jobb. Hon tror inte att hon kunde förhandla med företag, eftersom en mesig tjej inte klarar av det. Om hon vore mer självständig och robust skulle en robotkonsult få ett jobb. Eftersom hon är mesig och inkompetent tjej, så praktiken sköts av den gråhåriga Esteri Hannula. Om Johanna skulle vara självständigare så robotkonsult kunde sköta hennes arbetssökande.

👉 🗨️ NFY – Functionally Disabled Association

Milton och Martti lockade Johanna till den nygrundade föreningen NFY för funktionsnedsatta, som är verksam i stadsdelen Eurola mellan två flerbostadshus av röd tegel. NFY lokaler har en holografisk bingoplattform, neurofibreroptiska lampor bakom diskokula, och tipspromenader sker med hjälp av virtuella glasögon där spelare kan se alternativa rutter och framtida väderprognoser.

Johanna började gå till stugkvällar på torsdagskvällar för att behaga Milton, men hon har inte för avsikt att bli medlem. Hemma berättar hon blygt för sina föräldrar att en skolkamrat övertalade henne att gå med i en fritidsförening för personer med funktionsnedsättningar, men man behöver inte vara funkis om man går dit. Hon nämner inte namnen på sina skolkompisar eller föreningens riktiga namn – bara förkortningen: NFY. Lillasystemen skämtade om att storasystemen kunde föreslå en slogan för föreningen; kom till NFY, så är du nöjd. *Nuffy* är ett modernt tavastländskt ord som betyder en fantastisk tuff person.

Funktionsnedsättning är tabu inom familjen Kivinen. Alla vet att Johanna har en funktionsnedsättning, men man pratar inte om det. Eftersom hon går på gymnasiespecialskola så hon har rätt att få sjukpension.

Ansökan om sjukpension skickas till federala Insurance Cash, federala socialförsäkringsinstitut som är folkpension anstaltens efterträdare.

Johanna kallar ansökan för baggpapper, gumsepapper. Hon vill ha en normal lön även om hon inte

ens jobbar. Meriterna av gymnasiespecialskola räcker inte. Om en funkis skulle skicka till ett företag skolbetyg från specialskola så rekryterare skulle skratta och riva sitt arsele.

NFY lokaler ligger längs Countryman Road mitti Eurola, mittemot punkthusen. På norra sidan finns en fritidsgård där Johanna gick bara några enstaka gånger på keramikkurs på lågstadiet. Hon var så pass klåfingrig att pillade och förstörde andras keramik arbeten så hon fick inte vara kvar.

Kursen leddes av Allu Pulkkinen, vars fru Arja arbetar i Kajanalands-sektionen av det lokala Workers Party. Deras son Kassu är programleder för Radio Three Town ungdomsprogram och leder programmet tillsammans med Nino Hyrsky. Johanna lyssnar entusiastisk på programmet och blir upphetsad när hon hör den okände Nino Hyrskys röst – hon föreställer sig att han är lika sexig som Backman och Järvimerkki. Hon har inte träffat Backman sedan 1983 så hon inte kan veta hur han ser ut nuförtiden men förmodar att han har blivit riktig eurohane precis som Järvimerkki.

När Kivinens bodde i Eurola i början av 1970-talet så lekte lilla Johanna ibland med Kassu. Hon har inga minnen av det, men mamma har berättat mycket för henne. Johanna drömmer om att kunna börja leka igen – den här gången ha fransk massage, som hon vanligtvis tänker inom sig själva. Antti är inte så glad av Allu Pulkkinen eftersom han klagade jämt om Johannas rastlöshet och sedan fick sluta i keramikkursen. Anna däremot är roat av politiker Arja som är en riktig linslus och försöker förvärva kajanalänningar i partiets Forssa sektion.

Bingo, DJ-kväll och Huoltamo-musikalen

Vid den första bingokvällen i NFY vann Johanna en silverbricka. Nästa bingo hon kammade hem en kaktuskruka med blinkande LED-lampor. Kaktusen påminner henne om den mördade premiärministern – *una cactusa* – *Uno Cactus*, så mycket spanska kan hon.

På DJ-kvällen Johanna fick vara som DJ. Hon hade med sig en USB-kloss där hon hade samlat låtar från musikalen *Huoltamo*.

Musikalen är baserad på TV-serien *Kulttuuriputkilo Inc*, som handlar om Roi och Reijo, bröderna på en bensinstation som sjunger och gör lustiga reklamfilmer.

Johanna köpte Huoltamo USB-klossen från Coop Domus några år innan varuhuset flyttade den till handelsområdet Ylicity då Coop Domus bytte sitt namn till Coop Huom!

 Föreningens ledare Pirjo Jussila – en skallig med trasig basker, humoristisk och eldsjäl – filmade varje DJ med en multimediamera. Pirjo sa i mikrofonen: "På DJ bänken sitter nu den nya Discjossu Johanna." Då det var Miltons tur att spela musik så han var den traditionella manliga Discjockey. Milton spelade schlager och gospel. Kameran hade en live-anslutning till föreningens webbplats.

Johanna tar bussen till NFY. På Adjutant torget träffar hon Milton och Martin. På bussen busar hon och Martti, Milton pratar med chauffören. Milton känner alla busschaufförer i Forssa.

Milton deltar i Scientologikyrkans möten men berättar inte för Johanna att hon inte skulle komma dit för att jamma och fjanta sig. Pingstscientologer kunde bli upprörda och klassificera Johanna som en syndig dagmask, förmodar Milton.

Johanna vill inte bli medlem i föreningen NFY. Kivinens är inga föreningsmänniskor – förutom Kaarlo och Frida. Antti och Annas motto: "Föreningar är värdelösa pengahål, dvs. herrarnas bus.", som dem uttrycker det.

Milton försöker övertala Johanna att bli medlem, men hon svarar alltid – "Så roligt ska det inte vara!" – "Haha, du är rolig!" – "Åh, det vete katten!" Martti skrattar varje gång. Johanna älskar standardrepliker – hon är som en TV som visar många repriser.

Pirjo Jussila är ett inspirerande exempel på hur en individs passion och beslutsamhet kan bygga en bättre morgondag. Även om hon är skallig och täcker huvudet med en basker som har sett de bästa dagar, slår Pirjos hjärta för samhället och framtida möjligheter. Hennes varma humor och stödjande attityd skapar en atmosfär där alla känner sig välkomna och värdefulla. Utan eldsjälar som Pirjo skulle föreningen NFY inte ha blivit en fungerande gemenskap där personer med funktionsnedsättningar kan hitta både kamratstöd och nya möjligheter att bygga sin egen väg.

Pirjo och de andra grundarna hade brutit sig loss från den mer traditionella nationella handikappföreningen som gav en möjlighet att skapa en ny sorts gemenskap som betonar tron på

framtiden och individens potential. NFY premisser används för att planera och genomföra evenemang där föreningens medlemmar kan växa, prova nya saker och hitta sina egna styrkor – utan att glömma gemenskapens kraft, som hjälper även i svåra stunder. Den nationella föreningen leds av konservativa tanter med blomsterhattar och cylinderfarbröder det vill sägas föräldraledd förening. Pirjo och några till tröttnade på detta och ville grunda helt ny förening där funktionsnedsatta själva bestämmer. Pirjo är ingen funkis men förstår väl funktionsnedsattas behov.

Pirjo bor i Tavastehus och kör mellan Forssa och Tavastehus varje dag, vilket visar att hon som tror på framtiden är redo att göra en insats för sitt samhälle. Hon påminner oss om att framtiden skapas tillsammans, och att ingen lämnas ensam – alla kan vara en del av förändringen, och även små handlingar gör stor skillnad, berättar dom andra i föreningen. Denna anda smittar också andra, och framtiden ser lite ljusare ut.

Även om Johanna och många andra i familjen inte är föreningsmänniskor, visar Pirjos exempel att traditioner också kan utmanas, och gemensamma mål kan användas för att skapa nya möjligheter för framtiden. En förening är inte bara ett onödigt pengahål, utan i sin bästa form en grogrund där alla kan blomstra som sig själva och hitta en ny riktning i sina liv – som det finska ordspråket säger: Den som frågar tappar inte bort sig, genom att gå framåt tillsammans kommer vi att hitta vägen mot en bättre morgondag, så brukar Milton försöka locka henne att gå med i föreningen.

Särskilt mottot för Antti och Annas familj är att det inte är värt att tillhöra någon förening, eftersom föreningar är värdelösa pengahål, det vill sägas herrarnas bus.

Hösten 2019 – Johannas praktikperiod på Forssa House

Senare på hösten påbörjade Johanna en fyra veckor lång praktisk introduktion till arbete på Forssa House, ett kommunalt allmännyttan bostadsbolag i Forssa. Hon praktiserade inom fastighetsförvaltartekniker i kvarteret Puro-Onnela – på gångavstånd från hemmet.

Det finns elva gula trevåningsbyggnader i kvarteret med automatiserad avfallshantering: sopschakt leder till en avfallskvarn som maler avfallet till smulor. Johannas uppgift var att tömma smulbehållarna och flytta dem till metallådor som identifierar innehållet med RFID-smulkoder. När hon tömde smulbehållaren nynnade hon på en gammal hitlåt *Missä muruseni on*, och av någon anledning tänkte hon på kusin Jeesus, trots att denna urgamla schlagerlåt spelades in för länge sedan av en viss Jenni Vartiainen, vem det nu än är, funderar Johanna. I låten man sjunger att var finns min lilla smula.

Johannas handledare var en svarthårig, storbröstad kvinna som tog en tupplur under lunchen i fastighetsförvaltarens personalrum. Johanna mindes aldrig namnet – kanske var det för vanligt. Namnet på förmannen för Forssa House Puro-Onnela fastnade i hennes minne, Jean Nakki-Tranberg.

Medan handledaren tog steget läste Johanna tidningar och drömde om att rita. Hemma ritar hon karaktärer med stora bröst, svart hår och tjocka cigarrer – precis som Nino Järvimerkki, vars röst fick Johannas hjärta att vibrera.

Avfallshantering och äppelträd

Avfallsbehållare i Kivinens hus finns i betongsarkofag vid garagerampen. Bredvid finns förvaring av gasflaskor, och mellan dem finns trappor till trädgården, där Oskari har byggt en yacht och lagt en vit trädgårdsgunga under ett äppelträd. Äpplena faller tyst, som minnen, och Johanna undrar om hon en dag skulle kunna rita en trädgård där varje äpple är en tidigare kram. Puro-Onnela avfallshanteringsrum har en komplex avfallskvarn.

Bränsleoljeavlopp och miljöbrottsfängelse

I en lägenhet luktade avloppet brännolja. Invånaren – en ljushårig skurk – hade hållt olja i avloppet. Fastighetsförvaltarens tekniker tog ett prov, och miljömyndigheten dömde mannen till en månad i Tavastehus miljöbrottsfängelse, där han var tvungen att studera miljöstudier. Johanna undrade hur det känns att vara i ett fängelse där det inte finns några galler men komposteringskurser.

Elektrisk traktor och räfsning till Omahimala

Veckan därpå krattade Johanna med en pneumatisk kratta i kvarteret Poliisi i Omahimala. De åkte dit med en elektrisk traktor styrd av en arbetsledare. Johanna hade velat köra, men handledaren hade inte befogenhet att låta en person med funktionsnedsättning styra traktorn.

Cykeltunneln mellan tennishallen och riksväg 2:an kändes som en port till en annan dimension – kanske till planeten Cajanus, om vilken Johanna hade hört rykten.

Vilho Hansu Street går genom Omahimala, längs vilken Johanna åker med sin sparkcykel till stadens centrum på söndagar för att tanka med en kajanaländsk kvällstidningsläsplatta som inte kan laddas ner från nätet.

På torsdagskvällar, efter Radio Three Town´s kajanaländska Tuplatunti, finns det ungdomsprogrammet Pantarhei på kajanaländska, som Johanna brukar lyssna i sitt rum och drömma om killarna, speciellt om Nino Hyrsky.

Programledarna Kassu Pulkkinen och Nino Hyrsky spelar modern ungdomsmusik från Kajaland. Ninos namn tänder Johanna – hon föreställer sig att han är lika läcker som sin namne Backman och Järvimerkki fast hon inte har sett Backman på länge.

En dag gick Johanna med sin handledare till kvarteret Pekkasiini för att titta på en duschslang som hade gått sönder med tänder. Den unga rödhåriga nakna kvinnan i lägenheten öppnade dörren med ett leende på läpparna. Som tur var båda reparatörerna var kvinnor. Johanna undrade hur det känns att vara en tjejig – ogift, självständig, men ändå sårbar.

 I kvarteret Hornet gick Johanna med sin handledare till en enrummare där en annan kvinnlig tjej bodde. Vilken fantastisk etta, tänkte Johanna. Finare än mormors vattentornslägenhet.

Johanna visste inte att hennes föräldrar har stått i kön för en villatomt länge – kanske skulle en villa snart börjas byggas. Kolonilotten på norra sidan av Hornet, på andra sidan Pinetreegrove Road, är på väg att stängas eftersom villatomter kommer att tilldelas i området. Kanske kunde Johannas föräldrar få en tomt här.

Kvarteret Hornet har röda barackliknande hus. De tidigare lokalerna för Hornet Pub är nu hem för förskolan Keltasirkku. Johanna undrade om hon en dag kunde rita en pub där barn sjunger karaoke.

Under den senaste veckan var Johanna på Vironmäki servicehemmet. Hon bytte lysrör och krattade löv. En gammal dam letade efter ett nyckelkort i sin plånbok, från vilket hon tittade ut ett knäckebröd med ost. Ostsmulorna föll till golvet, men Johanna höll tillbaka sitt skratt. Senare hittade hon nyckelkortet i ett café vid en varuautomat och fick en blå chokladkaka som tack från Farsan som är en skandinavisk konfektyrjätte som ständigt kämpar en rättslig tvist mot Fazer.

 Korridorerna är fyllda med dämpad pop och rock, men nuförtiden vill de äldre ha technomusik med influenser från rap. En populär artist är Dr. California – en mörkhyad ortopedisk kirurg som rappar på mottagningen. Hans hits No Alcohol och Hello California spelades också genom högtalarna på det äldreboende.

Servicehuset ligger i slutet av Plateauhill Road. Bakom tågbron ligger Zumila småskaliga industriområde, där holografiska mattsopare och pneumatiska räfsor tillverkas, bland annat. Johanna undrade om hon en dag kunde arbeta på Zumila – kanske som tecknare, kanske som tekniker, kanske bara som drömmare.

Johannas tidigare klasskamrat, Tiina Risula, bor i kvarteret Puro-Onnela, men hon sågs inte eftersom tjejen nu studerar detta i den tekniska verkstadslinjen på Arttu Lehto-oxsa gymnasium.

På östra sidan av kvarteret ligger Eastern Margarine Road. Mittemot Puro-onnela finns en tennishall som kan nås via Kardaantie. Parallellt med bullerbarriären på motorväg två löper Northern Margarine Road.

Väster om kvarteret ligger Poppy Road, som tidigare var en liten Coop Konsum i hörnet av Northern Margarine Road, som stängdes av när Vironmäki köpcentret stod klart i början av föregående decennium.

Norr om kvarteret ligger Flora Road, som sträcker sig mellan Sunflower Road och Eastern Margarine Road. På andra sidan Flora Road, mittemot Puro-Onnela, finns en kommunal trädgård där blommor från parkerna odlas. På den Eastern Margarine Road, på åsen av kullen mittemot kommunens trädgård, ligger Vironmäki Day Center, dit Johanna definitivt inte vill gå. Han antar att platsen är en skola för de fattiga. Johanna har fel om det, eftersom Day Center är en skyddad arbetsplats som heter

Daily Activity. Vid många tillfällen har Johanna och hennes föräldrar sett personer med funktionsnedsättningar framför Day Center, som Johanna kallar surar med ansiktsdefekter.

Norr om kommunens trädgård ligger Vironmäki Road, där Oskari och Hissu nyligen köpte en liten vit villa eftersom de inte hade energi och mod att bo ovanför Palmuniemi-garaget i de fruktansvärda kemiska lukterna. Kanske kunde Oskari ha tagit lagen i egna händer och tömt garaget, men lyckligtvis är husets nuvarande ägare sonen Antti, som skäms över fadern så att han skulle undvika rättstvister. Oskaris och Hissus vita tvåvåningshus ligger på Vironmäki Road 10. De hade inte långt kvar att flytta. Oskaris smarta armband piper ofta och säger åt honom att ta det lugnt. Han antar att meddelandet på armbandet bara är ett skämt.

Verner och Astas familj bor i en helt ny villa i den lantliga förorten Veemaa. Dem äger fortfarande ett litet lägenhetshus i Vironmäki, Old Tammela Road 61.

Asta planerar en nyårsfest med spådomar. Hon har läst i online publikationer att kaffekoppar ska placeras upp och ner på brickan och att olika små föremål som en gran och en ring bör placeras i kopparna. När hon planerar detta så piper det smarta armbandet. Skärmen visar: *Din spådom är en dålig sak*. Asta tycker att spådomen är värd att ordna.

På julafton samlades inte längre Kivinen familjer hos farmor och farfar, eftersom barnbarnen redan är så gamla att de inte längre tror på jultomten – eller mer precist, de trodde inte längre på den biometriskt autentiserade holografiska jultomten, som hade ersatt den gamla rödklädda versionen de senaste åren.

I Oskari och Hissus hus, som delvis är byggt av basalt importerad från Mars och delvis av återvunnen nanofiber, föddes inte längre jultraditioner. De äldre hade bestämt sig för att besöka varje sons familj vartannat år, och firandet skulle hållas på ett hybrid sätt – vissa i familjen skulle vara fysiskt närvarande, andra virtuellt via en neural nätverksanslutning. I källaren i deras hus finns en liten bastu och en snickeriverkstad, där Oskari fortfarande snickrar lampsocklar för att installera små LED-lampor. Några av LED-lamporna kommer från Annas och Anttis Aunus Tipsu. Det är synd att nöjesrobotens inte talsyntes kunde räddas eftersom den var illa oxiderad.

Under julveckan ägde en statskupp rum i Colombia. Tyrannen Nicholas Ciaohau, som hade styrt landet i årtionden med hjälp av neuroalgoritmer, störtades när folket fått nog. En stor demonstration hölls i Bogotá, och folket lyckades vinna över kravallpolisen och soldaterna. Nikolaus och hans hustru Elena tvingades lämna sitt praktfulla palats, som var byggt av holografisk marmor och utrustat med artificiell intelligens som kunde komponera oden till härskaren. Utanför palatset blev de skjutna. Nyhetsbilden av Nicholas och Elena liggande på marken med ett kulhål i pannan spreds över hela världen. Euronews kvantreporter noterade att de nu är före detta diktatorer, med hänvisning till att deras AI-kopia redan hade rekonstruerats och programmerats om. Palatset omvandlades till Mexikos Nationalmuseum. I Nicholas Ciaohau-salen spelas en gammal amerikansk vals kallad *Trump's Better Walz* i bakgrunden, som har blivit en favoritmusik för diktatorer.

Betydande förändringar har skett i Syd-, Central- och Nordamerika. USA:s president Michael Gorge har gett full självständighet till flera delstater. Landet har lanserat reformer som *The Reforms* och *New Times*. Många medborgare har uttryckt sin önskan att delstaterna ska bryta sig loss från federationen. I Europa har denna utveckling kallats Amerikas Megaxit. Samtidigt har ordet Brexit fått en ny betydelse för att lämna vänlistan på sociala medier.

Delstaten Minnesota har startat den så kallade *Singing Revolution*, där människor samlas på idrottsplaner för att sjunga Minnesota-folksånger som har uppgraderats till kvantsyntetiska versioner. Minnesotas nya flagga är en guld-svart randig flagga med Minnesotas vapensköld i mitten.

Johanna minns den minnesotabaserade punksångaren Willy Oak, vars låt Hello Reform spelas på många europeiska radiostationer. Låten låter rolig på minnesotadialekten, som har nordiska lånord som *perkele*, och Hölmö som får Johanna att le. Det är därför Johanna har börjat fascineras av detta tillstånd och punksångerskan, även om hon annars inte gillade punkmusik – hon trodde det var ett sådant utbrott att hennes hjärna blev galen.

Det mest populära punkbandet i Finland är Eppu Vihreä, vars hitlåt Eight Hundred Degrees ofta spelas från Johannas lillasysters rum medan Johanna tjuvlyssnar under trappan.

Han är olik ungdomsmusik, eftersom hans far och mor i början av decenniet kallade hitlåtar för raggarmusik. På grund av detta hade Johanna undvikit Anti-Markus och Suffelis musiksmak i Villmanstrand, även om hon innerst inne hemligt varit ett av Stray Dogs låtar. Johanna undviker fortfarande populärmusik, men lite i taget tar hon sig ur denna märkliga blyghet inför popmusik. Pappa och mamma är fans av modern schlagermusik, som är mycket gladare än den gamla finska schlagern – och numera har den komponerats i samarbete med artificiell intelligens, som kan analysera lyssnarens känslotillstånd och anpassa melodin därefter.

På nyårsafton besökte Antti och Annas familj Verner och Asta, där gudmodern ordnade märkliga spådomskoppar. Johanna lyfte sin egen kopp och den avslöjade en barrträd. Asta sa att barrträd betyder sorg. Johannas hjärta hoppade hela vägen upp i halsen; Den som bär sorgklänning kommer säkert inte någon att bli irriterad av döden, tänkte Johanna. Säkert inte en mandolin, tänkte han.

Våren 2000 gjorde Johannas klass en skolresa till Moskva.

En vårmorgon stod Johanna utanför huset med sin resväska bredvid sig, glasögonen på översta hyllan i vardagsrummet. Med sina föräldrars välsignelse bestämde hon sig för att lämna glasögonen hemma för att slappna mer av.

Hennes far kör henne till Forssa-Jockis flygplats, bredvid ligger Brandcar-fabriken. Mamma är med honom, eftersom sedan hon ska handla. Först make ska till jobbet på Brand-Car. Då Anna tar bilen för att handla. Förarbyte sker vid Brand-Car huvudporten. Mellan flygplatsen och fabriken finns en enorm testbana där Brandia-bilar testas både fysiskt och virtuellt. Antti tar sig hem med sin elsparkcykel som väntar vid cykelstället. I början de anställda brukade parkera sina sparkcyklar inne i fabrik utanför nödutgång tills verksamhetschef Otso och fabrikschef Maria sa att sparkcyklar ska ut med ordentligt lås.

På eftermiddagen väntar elsparkcykel på honom vid det stora cykelstället – den hade laddat sig med en solpanel och skulle hälsa honom: "Välkommen tillbaka, Antti. Din dagliga stressnivå är 3,2."

Innan flygplatsen Kiviniens hämtade Milton, Johannas skolkamrat och hemliga förälskelse. Pedagogerna hade övertalat henne att ordna skjuts, och det behövdes inte mycket – Johanna, som är förälskad, gick genast med på det. Milton vill inte att Johanna ska vara flickvän, bara en vän, men Johanna har nu fått reda på hans hemadress, Wader Road 21, som han har försökt dölja på grund av den tuffa hyresvärdinnan Wally. Milton var tyst i bilen och svarade bara på föräldrarnas frågor. Johanna var nervös om han skulle babbla om spratt i skolan, men den unge mannen förblev tyst.

Anna trallade ett gammalt skandinaviska låt som har översatts på finska: "Jag kommer att bli avundsjuk..." och sneglade på flygplan, för hon är ett stort av flygplanfan.

Inne i flygterminalen märkte klassföreslåndare Olli Saarinen att Johanna inte bar glasögon. Han försökte ringa hem till henne, men Johanna visste att ingen var där – mamma var ju på parkeringen, pappa var på jobbet och lillasyster var i skolan. Ändå hon blev stressad trots att hon hade kommit överens med sina föräldrar om att hon inte skulle ta med glasögon. Olli stod med telefonen mot örat, och Johanna utbrast: "Jag klarar mig utan glasögon!"

Milton försökte lugna ner henne: "Med glasögonen du skulle vara mer attraktiv." Johanna fnös: "Åh, jag klarar mig bra med utan glasögon och i dina byxor finns en attraktion!" Touko Hellamaa avbröt diskussionen: "Johanna, du är envis som en röd gris!" Milton skrattade: "Röd gris? Grisar inte är röda!" Touko ryckte på axlarna: "Visst de kan vara röda om någon fjant har gått och målat dem röda." Olli skämtade: "Japp, glasögonen är på väg till flygplatsen!" Johanna sneglade genom panoramafönstret – mamma satt på motorhuven och rökte en enorm e-cigarett. I transithallen kände Johanna att hon var på vinnarsidan. I flygplan skämtade Olli: "Glasögonen finns i lastutrymmet!" och skrattade ljuvligt.

 Flygplanet är en Brandia Jet 340 – ett miljövänligt miniatyrpassagerarjet, tillverkat i Joensuu. Johanna sitter vid vinge och skulle ha velat sitta bredvid Milton, men han hade redan slagit sig ner mellan Martti och Leena Hyssylä.

Leena är ny i klassen och går sedan vidare till Birkala jordbrukskolan. Johanna uppfattar henne som en kärleksrival – Leena är modigare, smeker Miltons axlar och lär. Johanna är lättad över att Leena slutar i höst, men är ledsen över att Milton också slutar i gymnasiet. Milton vill inte ha vare sig Johanna eller Leena - han har siktet inställt på läckra killar i Scientologikyrcan.

Milton och Martti deltar i en veckovis *kristen* i plugget, som leds av en religionspedagog. Johanna hade inte insett att idol är frälst. Kristen i plugget sessionen är en slags religiös social träning – då och då dem går till den kristna bokhandeln i Tavastehus.

I Sankt Petersburg det var flygplansbyte. I Moskva åkte dem med Aeroflot-buss till Moskva City, varifrån en spårvagn tog dem till *Vladimir Putin Ulitsa*. Pedagogerna blev förskräckta av gatans namn, eftersom den var uppkallad efter en forntida hemsk diktator. Johanna sa att det kanske bara är ryskt humor.

Lägenhetshotellet Rossija var fin, korridorerna liknade ett äldreboende. I rummet reserverade Johanna en säng nära ytterdörren – ifall Leena skulle få en svartsjuka-psykos.

Hotellpersonalen välkomnade dem på tre språk; *Välkomna Johanna och Leena - Добро пожаловать в Джоанна и Лина*

Johanna och Leena delar hotellrum eftersom Jaana Pösö fick eget rum och inte hade råd med två enkelrum. Anledningen till att Jaana fick sitt eget rum är att hon nyligen har genomgått en rumoperation. Några pustler togs bort från hans skinkor. Han lyckas prata om det nästan varje dag, även vid middagsbordet.

Kvällsmaten man åt på Pizzeria Putina, där pizzorna var enorma och holografiskt dekorerade. Nästa dag turnerade Johannas klass runt i Moskva, som hade förändrats radikalt under de senaste århundradena. Lenin-mausoleet har rivits på 2800-talet, och varuhuset Stockmann hade byggts på dess plats, vilket nu också tjänade som kulturcentrum och en holografisk scen för historien. Lenins kropp begravdes i Sankt Petersburg, och på platsen för mausoleet finns en interaktiv skärm som kan simulera ett samtal med en gammal ledare.

Mitt på Röda torget står en futuristisk enmanskyrka, en slags snabb biktstol, där besökare kunde bekänna sina synder eller lätta på sitt hjärta om till exempel om någon barista var taskig, precis som informationsskylten säger på engelska och ryska. Johanna frågade sina pedagoger vem kunde vara så hemsk barista, varpå Allu svarade: "All sannerligen det var någon av Putins gamla supar kompisar..." Bakom väggen i i torgkyrkan sitter en jourhavande pastor med språkkunskaper – eller mer precis pastorns neuroavatar, som kan analysera biktens emotionella djup och föreslå en lämplig botgöringsövning.

Kreml har omvandlats till ett ryskt nationalhistoriskt museum, och statsledningen har flyttat till en ny plats kallad *Siniy Dom* – Blå huset – som ligger vid kanten av Central Park och är byggd av blått bioholografiskt glas. I Kreml kan man se en uråldrig kärnvapenmissil riktad mot himlen. Det är bara ett tomt skal, dekorerat med fredstecken och hjärtan, och kallas *Putinova boltam* – Putins kuk.

Ryssland har inte längre fungerande kärnvapen. Det var den första supermakten som frivilligt övergav dem i början av 1900-talet, som en del av Global Movement for Benevolence.

Ockupationen av Krim och kriget i Ukraina hade varit en nationell skam, och omedelbart efter Putins tid återlämnade landet Krim till Ukraina och bad om ursäkt.

Finland fick inte tillbaka Karelen, men Karelen blev självständigt 2917 och blev en del av de nordiska länderna och europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

Senare gav även USA och andra stormakter upp sina kärnvapen. Världens enda kärnvapen var nu under kontroll av Förenta nationerna, stationerat i Antarktis, och skulle endast användas om en meteorit hotade jorden. Två enorma skyskrapor reser sig längs Moskvafloden, där det ryska World Trade Center ligger, och en holografisk fredsflagga vajar på toppen.

Om en vecka började hemresan. På Moskvas flygterminal bad klassföreståndare Olli Saarinen Johanna att bära en av spritkassarna genom tullen – han hade köpt några flaskor för mycket. Johanna gick med på det, i hopp om bra betyg och att Olli skulle glömma glasögon-rumban på utresan.

Johanna själv köpte ryskt druv-vin till sin far, som var förpackat i en biologiskt nedbrytbar kristallflaska. Till sin mor köpte hon parfym av märket Anna Polikovskaya, eftersom parfymen har mammas namn – och Anna är galen i sina namnar. Johanna, å andra sidan, hatar sina egna namnar. Till sin lillasyster köpte hon Lavrov choklad, vars omslag det står den forntida Sergej Lavrovs holografiska nuna på förpackningen. En vanlig ryss skulle låta bli chokladen i fråga, eftersom Lavrovs upptåg fortfarande är en nationell skam.

Från Stockmann köpte Johanna sig en rysk musik-USB-kloss med en samling av klassiska ryska hits, som bland annat humorbandet Putin Heavy G, som återupplivar gamla ryska klassiker med nya roliga texter. Milton var överlycklig – han älskar rysk schlagermusik, och Johanna kände pirrigt när idolen har samma musiksmak, vem vet han skulle ge snopp till mig.

På Forssa flygplats väntade Anna på sin dotter. Johanna ville att mamma skulle köra hem Milton så att hon kunde se hans nya adress i slutet av Mountainhill Road. Milton flyttar till Hillo, ett kommunalt kollektivboende, där han skulle dela lägenhet med den korta och busiga Larry Leala.

På flygplatsparkeringen filmade Anna sin dotter och hennes skolkamrat. Milton bar en blå aluminiumkavaj med en rosa blus som stack fram under. Milton hade en sötaktig leende, ett sekteristiskt predikantleende på läpparna, och de små mikrotorkarna på hans glasögon var på, trots att vädret var delvis molnigt. Johanna bar en tjock brun skinnjacka som rev sig i ryggen.

Anna hoppades att dotter skulle krama sin skolkamrat, men så det hände inte. Johanna är inte van vid att smeka sina vänner – inte ens i skolan längre. Hon hade utvecklat en kramfobi som förhindrade spontan kram. Anledningen var påtvingade kramar från högstadiet, som hade lämnat spår. Nu känns varje kram som förspel för henne, och det fick henne att frysa till is.

Johanna har ibland gett Milton en snabb kram, men pojken hade genast slingrat sig undan. Hon har inte kramat Martti alls – detta gör det tydligare att han är tydligt funktionsnedsatt, alltså en konstig typ, som Johanna tänker i sitt sinne. På något sätt, baserat på sitt utseende, kan Johanna tänka sig att gå till sängs med Martti när hon blir upphetsad av hans muskel, även om Martti inte är minderårig, utan ung till utseendet och funktionsnedsättning.

Självklart sparades flygplatsfilmning på Kivinen Arena, familjens gemensamma minnesmoln, där alla viktiga ögonblick lagrades.

Skolavslutning kom, och det betydde att Milton och Marttis fyraåriga gymnasieår var över. Johanna kände sig vemodig – de gick skilda vägar, även om Milton fortfarande fanns kvar på hennes Facebook-vänlista på FaceNet. Detta syns dock sällan där, eftersom all fritid tillbringas bland scientologer, vars virtuella tempel nu är så uppslukande att man kan tillbringa hela dagar där utan att märka tidens gång.

Dagen före skolavslutning föreslog assistentpedagogen Reijo Rikilä för Johanna att hon skulle köpa blommor till Milton.

Han hade märkt Johannas kärleksfulla blickar och ville agera som en slags hallick-tenor. Johanna blev entusiastisk om blommorna och gick med Reijo till neuroblomsterbutiken på Market Place Street, där blommorna väljs ut efter känslor – kunden lägger handen på biosensorn, och systemet föreslår en lämplig bukett. Johannas biosignal antydde en liten bukett rosor, vars färg varierade beroende på ljuset.

Skolan är belägen inom gångavstånd från stadens centrum, men Johanna och många andra gymnasieelever tar fortfarande bussen – även om bussarna nu är autonoma och går tyst på magnetiska spår. Blommorna lämnades över natten på köksbänken i skolans träningslägenhet, där pedagogerna dricker kaffe på morgnarna så att eleverna måste vänta minst femton minuter. Johanna

vågade inte ta med blommorna hem – då hade hon fått förklara för sina föräldrar att hon köpt blommor till passageraren på pedagogens förslag. Hennes föräldrar skulle genast inse att flickan är kär och flirtar i skolan.

På avslutningsdagen, när Johanna räckte ut blommorna till Milton, var hans uttryck värt att se. Hans mun föll öppen och han stammade: "Kors i taket, är det rosor!" Johanna stammade tillbaka: "Nåväl, rosor, vad annars kan en fantastisk pojke ha!" Milton tackade för blommorna och bjöd henne in på söndagskaffe hos honom, medan han hade en inflyttningsfest i sitt nya hem. Förutom Johanna bjöd han in Martin och Timo-Markus, som hade gått i samma klass som Johanna i gymnasiet. Timo-Markus hade börjat i samma klass i höstas och är ledsen att Monni inte kom till samma skola – anledningen var enligt honom kajanaländska blondinen.

Timo-Markus tycker mycket om Johanna, men det är synd, Johanna blir inte upphetsad av honom – åtminstone inte offentligt. I hemlighet och blyg drömmer Johanna om honom, men hennes stolthet ger sig inte. Istället är han ett av Milton.

Hemma sa Johanna att han som vi fick köra till flygplatsen bjöd in henne på söndagskaffe, och hennes mamma föreslog att dottern kunde ge några nejlikor. Hon gick för att köpa en liten bukett nejlikor från blomsterbutik, som ligger på Trunk mound Road, nära Arttu Lehto-oksa gymnasie, där bioresonansfysik nu undervisas.

På söndagen åkte Johanna till Milton med en autonom buss, eftersom hon har ett gratis busskort från skolan, som också kan användas på hennes fritid. Annars åker hon på en elsparkcykel som kan undvika hinder och diskutera vädret, men nu tog hon bussen – för en bukett blommor och glasögon.

På hösten, när skolan börjar, kommer det inte finnas någon mer busarkompis när även Martti har slutat. Johanna satt i bussen mot Hillo, tittade ut genom fönstret och tänkte att det skulle finnas många stiliga europeiska normalstörda eurohanar i de vanliga gymnasieklasserna i Vetehinen skola, men hon är alldeles för blyg för att bekanta sig med killar. De skulle säkert yla av glädje om den vackra tjejen närmade sig dem – precis som hennes egen far tyst inom sig ylar. Johanna och övriga familj vet inte detta.

När Johanna räckte Milton en bukett nejlikor skrattade han: "Blommar igen!" Johanna skrattade, med en liten rodnad på kinden: "Självklart måste det finnas blommor i det nya hemmet!" I skolan visade Milton de torkade rosor han fått av Johanna, som han hade ställt på vardagsrumshyllan, där en ljuskontrollerad fuktkontroll installerats så att blommorna inte skulle vissna.

Sedan drack de cappuccino som Milton hade gjort med sin smarta kaffemaskin som kunde justera smakprofilen efter främlingens humör. Kakorna var Harjula bakverk, som endast kan köpas på Kervo *Cityleipomo* och Forssa konfektyrbageri Ritz, som ligger i Hirvisuo.

Bredvid Ritz ligger mataffär K Helmi, där eleverna går för att öva på shopping. Lite längre bort ligger G Valinta, bredvid vilken det finns en blomsterbutik, och mittemot Porttikioski och Pizzeria Roberto.

Hirvisuo Street löper genom området, och i den norra änden av detta finns korsningen mellan New Tammela Road och macken ST1. På västra sidan löper Girl Street, som är en genomfartsled genom stadens centrum.

I Miltons vardagsrum tittade vännerna på superinteraktiv kabel-TV. Tittaren kan ta på sig en datadräkt och en datahjälm för att känna att de är en del av sändningen.

Under nyheterna kändes det som att du stod framför en nyhetsuppläsare, och du kunde känna den virtuella vinden i ansiktet i väderprognosen. Milton hade bara en datahjälm, utan dräkt, så gästerna fick turas om.

Johanna skrattade: "Allt japaner hittar på!" Milton rättade: "Det här är inte japanskt – utan europeiskt." Johanna tyckte att datahjälmerna var tyngre än versionerna av Ullet spelmaskin, och hon tänkte att hon kanske borde skaffa en egen – om hon nu kunde titta på en virtuell konsert med Milton och känna basen i magen.

I vintras köpte Johanna en ny generations spelkonsol, Ullet64, som är betydligt mer avancerad än den gamla Ullet20. Den nya modellen har en neural nätverksbaserad grafikprocessor som kan skapa

spelvärldar i realtid baserat på spelarens känslor.

Tack vare sin sjukersättning kunde Johanna nu ha råd med denna förbättrade Ullet-konsol, som rekommenderas att kopplas till smarthemsystemet för en optimal spelupplevelse.

Johanna fick spel genom Janette från Kristiina Savolainen, som har en ännu mer avancerad Ullet128-spelkonsol. Denna modell har tre integrerade maskiner: Ullet64, Ullet128 och en toppmodern MBD-dator som fungerar som en AI-assisterad kontorsenhet. Med hjälp av MBD-datorn kan konsolen anpassa handlingen i spelen baserat på spelarens val, humör och till och med fysiska reaktioner – ibland kan spelkaraktären skicka en virtuell hälsning direkt till användarens smartklocka eller lägga in en inbjudan till ett spelevenemang i kalendern. Johanna och många andra unga skulle vilja skaffa en sådan smart dator, men framtidens enheter är för tillfället dyra, och de flesta har ännu inte råd med en Ullet128 eller en MBD-dator. Drömenheterna erbjuder dock möjligheten till holografiska spelvärldar och samarbetsläge, där spelare kan mötas i digital verklighet utan att behöva ett fysiskt möte – detta är särskilt attraktivt för blyga spelare som Johanna.

Johanna skulle lätt kunna gå till sin före detta klasskamrats hus för att kopiera spel, eftersom fjärrspel och fjärranslutningar är vardag, men hon upplever fortfarande traditionell blyghet.

En gång uppmuntrades hon och hennes lillasyster att besöka familjen Savolainen, vars hem på Poppy road är känt för att använda den senaste hemautomationen: dörrarna identifierar gäster med hjälp av artificiell intelligens, och kylskåpet rekommenderar snacks till gästerna baserat på deras hälsoinformation. Poppy road finns mellan riksväg 2:an, Flora Road och Vironmäki road – ett område där gatubelysningen automatiskt anpassar sig efter invånarnas rörelser och där robotbussar nästan ljudlöst transporterar invånarna från en plats till en annan.

Under den första veckan av sommarlov hade Johanna sin andra sommarjobb på stadshusets kopieringscenter.

Den här gången ritade hon inte längre, men skadan var redan skedd. Raija gömmer förra sommars skrönor och teckningar i något hörn av kopieringscentret. "Har du fortfarande mina teckningar?" frågade Johanna, varpå gamle feta Raija svarade: "Jag har skannat dina teckningar till Federationens kulturarkiv." och skrattade sött. Johanna är inte så dum blond att hon tror på något sådant: "Jag tror inte det... Ta dem bara fram!" varpå Raija skrattade: "Nåväl, vad säger du? Ta ut dem, fy då!" och skrattade så mycket att hennes stora, feta hängande bröst skakade. Johanna fortsatte: "Du vet vad jag menar... Ta dem fram!" Raija skämtade om att öppna fällan på sin blus: "Okej, här ser du de här stora, feta hängande bröstet!" Johanna vände ryggen åt och sa: "Jag är inte lesbisk, så roligt ska vi inte ha!" Raija skrattade tills hon bröt ihop: "Haha, jag tror du har lite lesbiska drag inom dig!" Leena började också skratta när hon såg Johanna och Raijas evighets snack. Det har blivit en vana. Johanna fastnar lätt i sådana fåniga rutiner så att det alltid finns en risk för att tappa kontrollen mitt i dem. Som tur är är typografiskopieringstekniker är på samma våglängd, det vill säga lika barnsliga. Den här typen av sällskap är inte alltid bra för Johanna, eftersom hon får fel signaler för beteende så att det kan uppstå problem på andra praktikplatser.

Att vara på Forssa House gick jättebra, eftersom det inte fanns några busiga folk, men även risker fanns där, för om Johanna hade haft tråkigt kunde hon ha gjort något olämpligt enligt eget huvud. Först hennes lustiga hyss låter roligt och oskyldigt men sedan det lätt blir kontrollsläpp och det kan bli farlig överraskning.

Det hände inte den här gången. Nu, däremot, på sommarjobbet, kan hon bete sig relativt sakligt, för annars skulle den tuffa Raija börja pressa henne på skoj men Johanna lätt tar skoj på allvar.

Raija har märkt att Johannas svaga punkt är mamma Anna. Det räcker att skämtsamt säga att hon kommer på fika halv sju, och sedan tjejen till reagerar häftigt.

Johanna märkte att Monni Lehmus jobbar på postavdelningen, bakom väggen, men hon känner inte längre någon kärlekskänslor mot honom.

Nu känner hon bitterhet och avsky för att han vägrade ta emot erbjuden kärlek, fast han först flirtade som galning.

Hemma Johanna har gjort sina egna roliga horoskop i sina gamla skrivplattor som hon fått i skolan. Monnis horoskop är vågen som där Johanna har skrivit bland annat; Du var verkligen en bagge när du inte accepterade erbjuden kärlek. Miltons horoskop är väduren på vilken hon har skrivit, att han borde accepteras en person. Det lustiga är att även lillasystemen också är en Vädur samt Milton fyller år den första april.

Självklart skriver hon positiva saker för Jungfrun, eftersom det är hennes eget stjärntecken. Men hon lägger inte ut dessa horoskop på nätet, eftersom hon egentligen inte tror på stjärntecken.

Johanna bestämde sig att inte säga ett ord till skitstöveln. Varför i fridens namn jag var störförälskad i denna loppliknande konstiga typen. Catfish är inte ens sexig, tänker Johanna för sig själv. Till och med Matti är snyggare än Monni. Det är detta Johanna ofta tänker för sig själv. Monni är egentligen konstiga typers typ, som hon har äntligen insett. Då och då undrar hon vad Matti håller på med nuförtiden? Han är förmodligen som en madrass för sin Päivi, tänker Johanna. Hon är fortfarande kär i Nino; först Backman och sedan Järvimerkki. Hon kan inte ens ana att i framtiden hon kommer att bekanta sig med flera Ninos...

När Monni märkte att den stirrande blondinen arbetar på grannavdelningen, blev han skrämmd och höll nästan på att förlora nattsömnen, men som tur är har blondinen lugnat sig och bryr sig inte längre om henne, tänker Monni medan sorterar kommunposten och däremellan kollar e-postservern men kan inte så mycket om informationsteknik. Han funderar för sig själv om Johanna har träffat någon annan, och i så fall skulle det vara intressant att veta vem det är, tänker han. Han vågar inte ens fråga det, för att inte väcka den sovande björnen.

Johanna märkte att Monni inte längre såg lika sur ut som han gjorde på högstadiet. För säkerhets skull vågar hon inte ens kasta en blick mot sin före detta idol för att inte väcka sovande björnen.

Då och då Raija går till postavdelningen för att prata med postteknikerna. Roope Kippo är en gråhårig, hest e-rökare, mer eller mindre samma sorts porriga röst som Milton, tänker Johanna medan hon lyssnar på kommundienstpersoners samtal. Roope brukar använda mycket starka e-cigarettpatroner med mycket ninnin. Roope har blåa glasögon med småvindrutetorkare.

Den andra postningstekniker, Oili Lehmusvuori har en häxliknande krokig näsa, mörkbrun lugg som ser ut som om håret är klippt med en potta på huvudet och bär mörkbågade glasögon. Dessutom brukar hon riva sin hals så att det låter som att kräkningar är på väg. Roope och kopieringsteknikerna är irriterade på Oilis ständiga rethostande, men för artighet inte vågar reagera. Under lunchrasten brukar Oili äta konserverade sardiner inne i kopieringscenters fikarum så att doften av sardiner får Johanna att kråkas. Hon reagerar inte heller på något sätt, eftersom hon är uppfostrad att uppföra sig väl. Vanligtvis är Johanna väluppfostrad, men när hon blir uttråkad kan hon få konstiga småflickors spratt.

När hon besöker postavdelningen brukar Raija sitta på kanten av mittenbordet och starta sin e-cigarett, även om rökning är förbjuden på stadshuset, är inte ens e-cigaretter tillåtna. Det är precis här det är bra att ta fram elektroniska cigaretter, eftersom där finns inga brandlarm. Inne i kopieringscenter finns flera brandlarm eftersom kopiatorer kan börja brinna. Förmodligen e-postserver inte kan börja brinna, har kommunens säkerhetschef sagt.

Johanna brukar följa efter Raija för att få arbetsuppgifter, eftersom hon har lärt sig att man inte ska lata sig på jobbet. Hon är alldeles för snabb i sitt arbete. När Raija går för att ta e-bloss, kommer Johanna också.

En dag berättade Monni för Raija att Johanna hade följt efter henne i skolan och försökt krama henne. Raija kastade en blick på Johanna och sa: "Nåväl, det är så den här Johanna är... En riktig våldtäktstjej!", varpå Johanna skrattade blygt: "Hah, Monni skojar nog...", varpå Raija svarade: "Nej, jag känner dig, vem vet du våldtar mig också, vad är det för slags människor som finns!" och skakade på huvudet och flyttade sig lite bort. Johanna stammade: "Jag är inte lesbisk!" Raija skrattade: "Jag antar att inom dig finns en lesbiskal!"

En arbetsdag, när Monni var inne i återvinningsrummet, som ligger längst bakom lastkajen, och letade efter fungerande gelpennor. Detta är Oilis idé att ordna extra arbete för sommararbetare och praktikanter, även att gräva avfall som inte ingår i postteknikernas arbetsuppgifter. Plötsligt blev Monni oväntat trött och kunde inte ta sig ut ur återvinningsrummet med metallväggar. Han satte sig ner på blåa sopsäckar och slumrade till en stund. Kanske har han latent narkolepsi som han inte har någon aning om. Han behöver bara sätta sig ner när han blir kallsvettig och extremt trött. Han såg en märklig rastlös dröm där han blev mördad av en monsterliknande varelse i ett rum som liknade detta återvinningsrum. Monstret stoppade ner honom i en stor blå sopsäck, samma som han sov på. Sedan vaknade han och gick tillbaka till postavdelningen. Bara för Roope kunde han berätta om sin märkliga somnande och ännu märkligare dröm. Det är ingen idé att berätta för Oili om sådana konstiga nycker, för hon skulle förmodligen överreagera och börja

fjäska. Oilis fjäskande är hårdare än hån. Roope trodde att det kunde vara narkolepsi och rådde honom att besöka en vårdcentral. Monni lovade att någon dag gå till Lexus vårdcentralen, som ligger bredvid köpcentrum.

På kopieringscenter allt papper och digitala dokument automatiskt sparas i en molntjänst som övervakas av artificiell intelligens. I år har Kopieringscentret introducerat nya neurala nätverksskannrar som kan identifiera genren av konstteckningar och direkt rekommendera dem för publicering på stadens virtuella kulturplattform. Raija, en gammal tjock typograf, skämtade om att hon syftade på förra sommarens teckningar som Johanna lämnat efter sig, vilka hon påstås ha skannat direkt in i Federationens kulturarkiv – ett automatiskt klassificeringssystem som plockar ut medborgarnas kreativitet för framtida generationer. "Dessa skrönor av dig kan fortfarande hamna i en holografisk utställning i Forssa i framtiden!" Raija skrattade, medan maskinen kände igen humorn i hennes tonfall. Johanna log, för hon visste att systemet skiljde mellan rader som yttrades med en glimt i ögat och allvarliga order.

Johanna ritade inte längre på samma sätt som tidigare, eftersom AI-applikationer automatiskt skapade skisser av hennes idéer när hon bara tänkte på dem. Ändå lyckades Raija gömma förra sommarens framställningar i lådor skyddade av ljud- och luktetiketter – en lekfull tradition på arbetsplatsen som det neurala nätverksdrivna kopieringscentret tog ett humoristiskt grepp om. "Har du fortfarande mina teckningar?" frågade Johanna, men Raija svarade skämtsamt igen och öppnade kort fällan på sin blus, vars sensorer blinkade färgglatt – ett nytt tillskott som gjorde att arbetskläder kunde mäta kroppstemperatur och varna för potentiella hälsorisker. Johanna himlade med ögonen: "Jag är inte lesbisk, så roligt ska vi inte ha!" Raija skrattade när den AI-assisterade välmående applikation analyserade samtalskanslomså tillstånd. Leena skrattade också, och den artificiella intelligensen lade till ett mjukt skrattljud till den immersiva högtalaren i bakgrunden. Detta har blivit en vana som också återspeglas i lyckoindexet i den veckovisa arbetsplatsrapporten.

Postavdelningen använder nya postrobotar som kunde sortera brev baserat på mottagarnas DNA-profiler men Oili gillar inte robotar och brukar gömma dessa i kuvertförrådet i hörnet av avdelningen.

Monni undrade varför denna kajanaländska blondin inte längre är intresserad av mig, och AI-postroboten inne i förrådet och frågade till och med om han ville skicka ett virtuellt meddelande till Johanna. Han är dock tveksam eftersom den nuvarande spåraren lagrar alla meddelanden för konversationsanalys. Dessutom informerade AI-postroboten Monni om att AI-saldot är lågt. Han vände sig till Oili Lehmusvuori och visade mig meddelandet från roboten. Oili lovade att ta hand om saken med cheferna. Han själv är i en överlägsen position, men det är bara en tidsfråga innan han förlorar sin position, eftersom denna rethostande kvinna har märkliga ritualer.

I fikarummet i kopieringscentret identifierade ett virtuellt matbord automatiskt vilka snacks personalen hade med sig och rekommenderade lättare alternativ om lukt- eller matdetekteringsprogramvaran upptäckte riskfaktorer. Oili Lehmusvuori, vars karakteristiska mullrande var programmerat in i ljudfiltret i kopieringscentret, åt sina sardiner serverade av en robotarm.

På arbetsplatsen övervakar Johannas AI-armbandet hennes beteende och ger automatiska återkopplingar baserat på beteendebeteende – men barnslighet får synas om det ökar arbetsplatsens emotionella index.

En torsdagskväll i juni gick Johanna till föreningen NFY stugkväll i hopp om hon skulle se Milton och Martti. Men förgäves – det fanns inga spår av killarna. Milton hade tydligen dragit sig ur föreningen och blivit alltmer uppslukad av Scientologins värld, där uppgifterna varierade från att driva ett virtuellt café till att skriva predikningar för pastorer.

Miltons Facebook-konto hade satts på paus – inte raderat, utan fryst. Johanna visste att hon inte skulle se eller höra något om honom på många år, om hon inte råkade stöta på honom på stan. Johanna vet ingenting om Miltons Scientolog-upptåg.

Nyligen har en ny, holografiskt upplyst Scientologikyrika färdigställt på Beach Street, med en neurokristallkupol och en virtuell predikstol inuti.

Scientologikyrkans second hand-butik har öppnats i kyrkans tidigare lokaler i hörnet av Bloke Street och Tanner Street, vilket för tillfället fungerar som en tillfällig lösning. Före kyrkan fanns biografen Kino Palladium i lokalen, där Johanna en gång hade sett en virtuell biografi om Matti Nykänen. Han är mycket förundrad över den urgamla backsörnen och dess berusade upptåg. Numera få vet någonting om Nykänen.

I föreningen NFY var bara Marttis fästmö, den långkåkade Kerttu Kustila, vars känslomässiga profil är välkänd: flirtig, impulsiv och lite svartsjuk. Johanna höll ett öga på Kerttu – inte för att hon var rädd, utan för att Martti tidigare hade busat så vilt med henne att hon varit rädd ifall Kerttu skulle missuppfatta och knacka ut tänderna av henne. Som tur var hade det inte hänt, och Johanna hade välsignat ödet många gånger.

Det är märkligt hur Johanna var rädd för ett slagsmål mellan killars flickvänner, trots att hon på högstadiet flörtat med Matti som var upptagen till sin Päivi.

Ikväll det var en reporter från lokala Forssa Aviisi i föreningen för att göra en artikel om förening som grundades för ett år sedan och drivs av personer med funktionsnedsättningar.

Detta är ovanligt, eftersom styrelsen för den nationella konkurrerande förening huvudsakligen består av föräldrar, tanter med blomsterhattar och farbröder med cylinderhattar, vars algoritmiska empati ofta är tveksam.

Reportern intervjuade Pirjo Jussila, föreningens entusiast, vars sociala strålningsindex var exceptionellt högt. Intervjun gick direkt till Forssa Aviisi online-tv, och reportern filmade föreningens aktiviteter med en 360-graders drönare som svävade över taket som ett tyst bi.

Ikväll var det en tävling om vem som kunde släppa pennan som hängde från byxmidjan ner i flaskan. Johanna deltog, i hopp om att komma med i online-TV samt i tidningsläsplatta. Tyvärr var vinnaren Lissu Elisala, som har flaskbotten glasögon och linser som hade uppdaterats med färgdisplay och ansiktsuttryck.

I videon såg Lissu och Johanna lustiga ut – som om de bajsade, vilket Johanna själv senare skrattade med. Johanna stod på förgrunden, hennes halmlondda hår hängde ner längs sidorna, och hennes glasögon var sneda, som vanligt. Detta berodde på att han bara har sina glasögon i skolan, på sommarjobb och i situationer där några skolbekanta ser henne med glasögon. Om hon från början hade burit glasögon hela tiden skulle hon ha vant sig vid dem – och kanske hade brytningsfelet rättats till i tidig barndom, som hennes mamma ibland spekulerar.

Videon visades på en stor tv-skärm på föreningens vägg, och under den stod texten: *Du vet att det är svårt – men du klarar det.*

Precis Raija Lillukka bläddrade på förstasidan av Forssa Aviisi neuroportal, stötte hon på ett videoklipp där sommarjobbare Johanna Kivinen deltog i en tävling där man försökte sänka pennan i flaskan som hängde i snöre.

Raija brast i skratt, så att ett glas whiskey spilldes på hennes enorma bröst, och det eleganta tyget i blusen ändrade färg efter fukten – nu lyste det orange-rött som en varningslampa.

Nästa dag på jobbet kunde Raija inte motstå att ta tillfället i akt. Hon gick till Johannas arbetsstation och frågade med ett brett leende: "Vad fan gjorde du igår i föreningen NFY? Pennan hängde från röven!" Sedan skrattade hon ett snorigt skratt som kom djupt från lungorna, så att hennes bröst skakade som gelfyllt gelé.

Johanna stammade kinderna röda: "Japp, igår kväll tittade jag in på fritidsföreningens stugkväll för att tävla lite men jag vann inte." Hon vågade inte nämna att det var föreningen för personer med funktionsnedsättningar, trots att det framgick tydligt av artikeln och videon. Johanna hoppades att Raija inte hade läst texten noggrant – eller åtminstone inte sparat videon på sin egen server, för då skulle hon säkert ha börjat retas oavbrutet.

Som tur var hade Raija bara fokuserat på att skratta, inte kom på tanken att spara. Johanna själv spelade in videon i Kivinen Arena, i sitt eget digitala minnesmoln, där hon sparar viktiga ögonblick, pinsamma eller inte bakom lösenordskyddat mapp. Under videon hade han lagt till en bildtext: *Om du inte vinner, så kan du åtminstone göra det.*

Även i år kunde Johanna ta semester i juli. Sommarjobbet skulle fortsätta i början av augusti tills skolstart. Hon skulle tillbringa sin semester med att rita, skriva och kanske dagdrömma lite om Milton kontaktade honom och inte hade någon aning om att killen är sektmedlem. Kanske han kommer någon dag att se mig på Forssan avisi hemsidan, tänkte hon.

Vattula-resan

Dagen före resan till Vattula åkte Kivinens och handlade i Lundo, öster om Åbo. Där finns nuförtiden finns det stora köpcentret *Purobooli*, som har två stora stormarknader – Coop Huom! och K Kvantum – samt flera mindre butiker, varav några var virtuella, vilket innebar att produkterna kunde provas holografiskt innan köp. Intill köpcentret reser sig ett enormt IKEA-varuhus, en av världens äldsta möbelkedjor, som nu också säljer smarta möbler som kan anpassa formen efter användarens humör.

När dem skulle åka hem så inträffade en bakkörning i en cirkulationsplats. En vit Ford Extra personbil kraschade in i baksidan på Kivinens bil. Som tur var skedde inga allvarliga skador – bara Annas rygg blev ont, och den läkte nästan oförändrad om några månader.

Ford Extras autopilotssystem hade slutat fungera, och föraren, en medelålders kvinna, satt på baksätet och pratade med sin väninna när kraschen skedde. Den blonda kvinnan sa: "Rusanen, vad är det som lät så där viset?" Rusanen utbrast: "Åh, vi krockade ju!"

Kvinnorna kom ut ur bilen med darrande knän. Rusanen, bilens ägare, frågade Antti som hade kommit ut från Rolls förarsidan: "Vad ska jag göra nu?" Antti svarade lugnt: "Nåväl, man måste fylla i den oavsiktliga skadeanmälan." Han tog fram sin mobiltelefon, surfade till *Province Insurances* webbplats och hjälpte Rusanen att fylla i ett online formulär. Till slut gjorde dem båda digital signatur med en ögonskanner.

Kraschen var uppenbarligen Rusanens fel, och hon erkände det artigt. Hon frågade om det blev några personskador. Antti och Anna svarade att det är helt okej. Annas ryggsmärta började dock inte förrän senare, då hon besökte Vironmäki vårdcentralen och fick smärtstillande och en stöd-bh.

Under semesterresan i Vattula smög Anna omkring som fågelstenare, som Antti skämtade. Detta fastnade i Johannas elefantminne och fick associationer till kajanaländska Tiia Park fast där finns inga fågelstenare eller vad fan är det för någon, tänker hon. Visst hon förstår att det måste vara någon slags stenkastarbuse som stenar stackars fåglar, funderar Johanna.

Kivinens kunde köra hem, och nästa dag tog Antti bilen till en Rolls Royce-verkstad i Jockis, vid kanten av stadsdel Onnela med nybyggda villor, längs riksväg10:an. Sedan gick han till Torrnsuo bilskrot för att se de tillfälliga sommarbilarna.

Han hittade en gammal sliten grön Ford Mondeo som var riktigt billig. Bilen var många hundra år gammal och hade legat i ladan på bondgården under höet tills ladan revs och den gamla bilen hittades, berättade bilskrothandlare Päälykäinen, en tjock gubbe. Bilen hamnade på bilskroten men nu fick några månaders livstid. Kärran registrerades för tillfällig användning och skulle återlämnas till skroten i slutet av augusti då Anttis ordinariebil har blivit lagat.

Skroten ligger bredvid elektronikåtervinningen, på samma ställe där Antti och Johanna hade hämtat en skrotradioradio i mitten av 1970-talet.

Eftersom bilen var så gammal vågade de inte åka till Vattula med den. Tänk om Mondeo skulle gå sönder på den livligt trafikerade motorväg tänkte Antti. I stället för bilsemester bestämde Kivinens att flyga till Vattula. I våras Anna och Antti blev sugen på att flyga då de körde Johanna till flygplatsen. Nu det blev gyllenetillfälle att flyga, tänkte Antti och bokade flygbiljett på nätet.

Gamla Elisabeth ser fram emot sin dotters familj och om dem inte skulle komma på besök så hon börja oroa sig allt möjliga.

På planet satt Antti bredvid sin äldsta dotter, och hela resan var han stenkåt– hans arm ryckte till kram, men vågade inte när fru satt på andra sidan. Han blir förvånad när AI-armbandet inte längre piper när han tänker på Johanna, men däremot armband vibrerar och det kommer meddelande; *Dåå!* Antti tänker tyst inom sig att Johanna inte är dotter utan härliga tjejen Johanna.

I Vattula övernattade Kivinens hos Eeka, som mötte dem på Vattula flygplats. Eeka har en gammal, utsliten *Hayosiko Rix*, en japansk små bil som var populär bland arbetarfolk på 1970-talet. Hayosiko bilarna har en mycket dålig fjädring, och åkturen känns som om att sitta på ryggen av en

hare. Anna brukade skämta om att samtliga Eekor har samma bilmärke – dock Eeka Karjalainens Hayosiko är något bättre än Eeka Palmuniemis bil.

Kivinen var bara några dagar i Vattula eftersom de inte vill vara till besvär till Eeka och Martina. Ursprungligen var planen att åka ända till Nordkap med Verner och Asta, men på grund av krocken ändrades planerna. Verners familj åkte själva till Nordkapp för att beundra midnattssolen, och Antti och Annas familj flög till Vattula. Såklart Anna och Antti tittade midnattssolen på Kivinen Arena där Misha filmade med sin multimediekamera. Han lika filmargalen som Johanna för att själv inte bli filmat.